GEORGIA HARRIS

Insula centaurului

Traducerea și adaptarea în limba română de
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

La ora aceea a dimineții, țărmul insulei era încă învăluit în nuațele roz-albăstrui ale zorilor. În larg, plutind pe valurile de culoarea smaraldului, Allison Hill făcea toate eforturile posibile pentru a-și păstra ochii deschiși și a-și putea pilota barca cu motor în timp ce traversa golful, în drum spre estuar.

Datorită exaltării de care era cuprinsă în acel moment, uitase de oboseală. Nu dormea de douăzeci și patru de ore și de o săptămână trăia într-o stare de euforie. Plecase din New York la începutul nopții și peste șase ore, după un drum istovitor cu mașina de la Savannah, sosea sleită de puteri la destinație.

Opri motorul și se trânti din nou pe banchetă. Mica ambarcațiune se balansa destul de primejdios atunci când Allison se întinse leneșă și căscă, în timp ce se uita fix spre țărmul care căpătase acum reflexe bleu-verzui de la lumina intensă și clară a dimineții.

Ajunsese în sfârşit la destinaţie! Adică la Ransome'Cay, insula ei! Cât de mult o iubea ... şi totuşi, deşi investise de câteva săptămâni în ea mulţi bani şi muncă, parcă nu-i venea să creadă că locul acela superb era cu adevărat al ei. Vreme de câteva clipe, se întrebă dacă nu cumva chiar aceea era cauza acelui sentiment pe care îl avea încă de la plecare, imediat după citirea testamentului, pentru ca să desfăşoare o asemenea activitate intensă. Oare toată acea agitaţie nu era motivată de superstiţie? Ca şi cum, aruncându-se cu trup şi suflet în acţiune, şi-ar fi însuşit insula şi n-ar mai fi putut nimeni să i-o ia înapoi.

O pală de vânt îi ciufuli părul bogat, care îi mângâia faţa ca un văl negru. Simţind că nu mai vede nimic, Allison îşi scutură capul cu putere. I-ar prinde foarte bine un duş rece!

Atunci îşi aduse aminte că văzuse într-un mic golf izolat, numit Buttonhook Cove, nu departe de locul în care se găsea, o cascadă. Cândva, cineva avusese ideea strălucită de a devia cursul micului râu al insulei şi să creeze acea cădere de apă minunată care era foarte folositoare pe timp de caniculă. După ce verifică dacă adusese cu ea un prosop, Allison porni din nou motorul şi se îndreptă hotărâtă spre golf.

Amară barca lângă ţărm, îşi lăsă sandalele pe banchetă şi alergă până la cascadă, lăsând în urmă amprenta paşilor ei în nisipul auriu. Apa ţâşnea clipocind veselă dintr-un zid format din vegetaţie luxuriantă. Parfumul ameţitor de caprifoi îi izbi nările şi simţi că i se învârteşte capul. Admiră apoi crengile unei magnolii înflorite, care strălucea în primele raze ale dimineţii.

După ce se dezbrăcă rapid, se apropie cu prudență de cascadă, vârî vârful piciorului în bazin și îl scoase repede, tremurând. Apa i se părea rece ca gheața, dar Allison nu era femeia care să se descurajeze atât de ușor. Se apropie hotărâtă de jetul de apă, reținându-și o clipă respirația în timp ce valul pur și simplu înghețat îi cădea pe umeri, spate, sâni și picioare. Stând cu degetele picioarelor chircite pe nisipul fin, scoase un adânc suspin de satisfacție.

După primul moment de surpriză, dușul se dovedi o adevărată desfătare. Avea impresia că trăiește din nou. Inima îi bătea puternic în piept și se simțea din nou plină de energie. Simțurile îi fură cuprinse de o extraordinară stare de bine, oboseala parcă-i dispăruse ca prin farmec și timp de o clipă, un zâmbet de încântare îi pluti pe buze. Tocmai ea, care dădea atât de puțină atenție felului cum arăta, devenea acum conștientă de finețea de mătase a pielii ei, de subțirimea taliei și de rotunjimile seducătoare ale șoldurilor. Așa ceva nu i se mai întâmplase de când avea optsprezece ani, iar în prezent Allison avea douăzeci și șase ...

După ce se învioră complet, se simți extraordinar. În momentul în care întindea mâna după prosop, tânăra zări ceva care se mișca pe țărm. Cu ochii măriți de uimire, se uită cu gura căscată la creatura ciudată care ieșea din apă.

Era un bărbat! Sau cel puțin așa credea ... deoarece spectacolul care îi apăruse în fața ochilor aducea mai mult cu un tablou mitologic sau cu o sculptură de Michelangelo decât cu

realitatea. Ca și când ar fi vrut să alunge o vedenie, Allison se frecă la ochi, dar când îi deschise din nou, imaginea nu numai că nu dispăruse, dar devenise și mai clară.

Bărbatul și animalul ieșiră din valul înspumat, și de sub copitele calului păreau să scapere scântei. Vreme de câteva secunde, Allison avu impresia că are de-a face cu o ființă de basm, ale cărei cap, brațe și piept erau de om, iar restul trupului de animal. Abia avu timp să zărească picioarele lungi și musculoase pe care se mulau niște blugi decolorați, că animalul impozant se cabră, făcând să-i strălucească în soare potcoavele.

Extrem de uimită, Allison admira acel spectacol care părea mai degrabă o nălucire, fără să se gândească nici o clipă la faptul că era goală-pușcă. Urmărea fascinată cele două creaturi în timp ce se apropiau de ea în galop. Când ajunse lângă magnolie, călărețul trase brusc de frâu și calul se cabră din nou, lovind aerul cu potcoavele lui argintii.

În clipa aceea, Allison întâlni privirea intensă a bărbatului. Îi fură de-ajuns doar câteva secunde pentru a remarca fața cu trăsături aspre, autoritare, cu pielea bronzată de soare, ca și bustul lui musculos. Părul des și blond îi umbrea fruntea cu șuvițele lui rebele și ochii acestuia, de culoare verde-cenușiu, păreau la fel de adânci și misterioși ca și marea din care abia ieșise. El își cufundă privirea în ochii ei și tânăra simți că se năruie pământul sub ea.

În clipa următoare, armăsarul negru icni și reveni cu copitele pe nisip. Atunci, străinul își desprinse privirea din ochii ei și, fără

să se grăbească, îi admiră grațioasa și eleganta siluetă. Era evident mulțumit de ceea ce vedea. Cât despre Allison, aceasta uitase de orice pudoare și rămăsese nemișcată, de parcă se transformase în stană de piatră. Dar când necunoscutul întinse mâna spre magnolie, tânăra își reveni brusc. El rupse din copac o floare uriașă de culoare albă.

Ea luă jenată și cu obrajii în flăcări prosopul, se înfășură în el, apoi se întoarse spre călăreț, având pe față o expresie dură și serioasă.

– Oricine ai fi, spuse ea cu o voce tremurând de furie, îți cer să părăsești imediat această insulă! Trebuie să știi că te afli în acest moment pe insula mea!

– Bărbatul se încruntă, apoi pe buze îi apăru un zâmbet ironic. Izbucni într-un râs zgomotos, care o făcu să se înfioare pe Allison.

– Așadar acest loc aparține unei zâne ... spuse el pe un ton cald și plăcut. Și eu care credeam că sunt proprietarul acestei insule ... Dar sper că nu ne vom certa din cauza acestui fleac, nu-i așa? Continuă să te scalzi, frumoasă Venus ...

Zâmbi din nou, dezvăluind o dantură de un alb strălucitor. Apoi, făcând un gest amplu, aruncă floarea albă, care ateriză la picioarele tinerei ...

La comanda străinului, calul se răsuci brusc și se depărtă repede în galop, lăsând în urma lui amprenta potcoavelor în nisipul neted și auriu. Allison îi urmări cu privirea până când dispărură printre palmieri, la capătul celălalt al plajei.

Îi venea tare mult să le strige să se întoarcă, dar se abținu.

Acum, Allison recunoștea calul! Era Cherokee, armăsarul bandei de nomazi care rătăcea prin insula aflată într-o stare de semisălbăticie. El aparținea lui Brett Ransome, un văr al răposatului său soț, Tyler Hill. Nimeni nu mai reușea să-l încalece pe Cherokee și toată lumea îl lăsa în pace, pentru că erau convinși că va ucide pe oricine ar încerca să pună șaua pe el, evident în afară de Brett Ransome.

Fără voia ei, Allison admiră curajul acestui necunoscut care îndrăznise să vină pe insulă și să-l îmblânzească pe nărăvașul bidiviu. Era de datoria ei însă să-l anunțe pe Bunker, paznicul insulei, să facă în așa fel încât un asemenea incident să nu mai aibă loc. Indiferent când va ajunge însă la vilă, probabil că va fi totuși prea târziu.

Și-l imagină pe misteriosul călăreț cu trupul bronzat galopând prin pădure până la capătul celălalt al lui Ransome Cay și apoi aruncându-se în valuri pentru a ajunge la țărm înot. Era un drum lung de făcut, dar calul era puternic și bărbatul nu părea să fie lipsit de curaj. I-o luase cu mult înainte, așa că nu va reuși în nici un caz să-l oprească. Și acest lucru îl citise în ochii lui ...

Ochii lui ... Când își aminti de ei, Allison scoase fără voia ei un suspin. Îi simți din nou fixați asupra ei, strălucitori ... și îndrăzneți! Dar cu toate astea, nu era supărată pe el, dimpotrivă, vreme de câteva clipe visă că stătea călare pe cal în spatele lui, ținându-l cu brațele de mijloc și simțindu-și fața șfichiuită de vântul rece ...

– Și de ce nu? șopti ea.

În definitiv ce putea să facă dacă necunoscutul luase cu împrumut calul lui Brett Ransome? Nu-i datora nimic vărului soțului său, pe care nici măcar nu-l cunoștea. Vreme de patru ani, cât durase căsnicia lor, Tyler refuzase cu îndărătnicie să-i vorbească despre el, sub pretextul că între ei există un fel de vendetă despre care prefera să nu facă nici un comentariu. Atunci, de ce s-ar simți obligată să recupereze cu orice preț superbul armăsar al lui Brett Ransome?

Ea își răspunse printre dinți, frecându-se de zor cu prosopul:

– Pentru că insula este a mea!

În calitatea ei de proprietar, era răspunzătoare de tot ce se petrecea pe teritoriul acesteia ...

După ce se îmbrăcă, tocmai se pregătea să se întoarcă la barca ei cu motor, când privirile i se opriră asupra florii, care își etala pe nisip petalele ei albe și lucioase, de parcă ar fi făcute din ceară. După o clipă de ezitare, o luă de jos, puțin cam rușinată de gestul ei.

Când ajunse la ambarcațiune, o aruncă nepăsătoare pe scaunul pasagerului și se așeză la cârmă. Apoi, alungându-l din minte pe frumosul necunoscut, Alison se sili să reflecteze asupra noului ei statut de proprietar al insulei Ransome's Cay.

De fapt, povestea era într-un fel o ironie a sorții ... Deși își petrecuse luna de miere pe insulă, tânăra nu se gândise nici o clipă că într-o bună zi locul acela mirific va fi al ei și cu atât mai puțin că îl va primi moștenire de la soțul ei.

Se despărţise de multă vreme de Tyler şi nu mai avea pentru el decât un vag sentiment de milă amestecată cu dispreţ. Ce mai ipocrit! Pe vremea când era foarte tânără, se îndrăgostise nebuneşte de el şi iată că, la moartea lui, Tyler îi făcea acest cadou extraordinar şi de neînţeles ...

Tyler Ransome Hill. Îşi amintea felul orgolios în care îşi rostea numele. Spunea tuturor acelora care voiau să-l asculte că era descendentul marelui John Tyler, al zecelea preşedinte al Statelor Unite. Bineînţeles că nu era adevărat, dar în cele din urmă începuse să creadă şi el acea legendă pe care o inventase el însuşi.

În schimb, pomenea destul de rar de strămoşii lui din familia Ransome, cei care-i lăsaseră totuşi moştenire Ransome's Cay. De aceea, după moartea lui, atunci când Herb Canby, prietenul lui cel mai vechi, dar şi avocatul lui, o sunase pe Allison să o anunţe că testamentul fostului ei soţ stipula că ea urma să moştenească insula, tinerei femei nu-i venea să creadă. Se îndoise întotdeauna de seriozitatea profesională a lui Herb Canby, care părea mai interesat de viaţa mondenă decât de meseria de om al legii.

Totuşi, Herb insistase atât de mult, jurându-se că discutase despre acea problemă cu Tyler chiar cu câteva zile înainte de accident şi că acesta îi ceruse în mod oficial să fie menţionată acea clauză, încât trebuise să accepte. Allison nu putea concepe totuşi că vroia să-şi bată joc de ea!

Dar toată afacerea aceea i se părea uluitoare! Bineînţeles că la începuturile căsniciei lor, Tyler îi ţinuse nişte prelegeri

pasionate:"Ce e al meu e și al tău, iubirea mea". Parcă îi auzea și acum vocea mieroasă. După aceea îi fluturase prin fața ochilor o foaie de hârtie spunându-i că acela era testamentul lui, prin care îi lăsa tot ce avea. Peste câteva luni, Allison observase că, de fapt, acel gest plin de generozitate nu era decât un pretext josnic pentru ca să poată să pună mâna pe averea ei.

Ce naivă era pe vremea aceea! Imediat ce se căsătoriseră, la propunerea lui Tyler, deschiseseră un cont comun în bancă. Prin urmare, vreme de câteva luni, duseseră o viață luxoasă și costisitoare într-un imens apartament dintr-una din clădirile selecte ale New Yorkului.

Dar într-o bună zi, la ușa ei a sunat un portărel. Verificând apoi niște informații, descoperise că Tylor nu plătise nici chiria și nici oamenii de serviciu de câteva săptămâni. În plus, sumele mari pe care i le dădea în mod regulat pentru cheltuielile ei personale proveneau de fapt din propriul cont!

Continuându-și ancheta, aflase îngrozită că așa-zisele lui "călătorii de afaceri" aveau loc de fapt pentru a întreține legături cu vreo telefonistă fermecătoare sau o stewardesă, după cum era cazul. Tyler nu lucrase niciodată în viața lui și de altfel nici nu avea de gând.

Între ei avusese loc o scenă îngrozitoare și Allison plecase trântind ușa în urma ei. După această dramă cum să-și poată închipui că nu-și schimbase testamentul? Dar poate Tyler nu se gândise la eventualitatea unei morți premature ... Condusese întotdeauna mașina prea repede și de data asta, mașina lui sport

care mergea cu o viteză de două sute de kilometri pe oră, derapase la o curbă ...

Pe de altă parte, Tyler era în stare să fi procedat așa în mod intenționat. Dat fiind că îl cunoștea bine, îl vedea spunându-și în sinea lui că, lăsându-i Ransome's Cay, făcea o faptă bună, reparând astfel tot răul pe care i-l făcuse ... își spuse ea cu un zâmbet ironic pe buze.

Acum nu mai simțea nici o amărăciune și totuși, în trecut îl urâse mult pentru că îi ruinase tinerețea.

Allison dădu din umeri și se îndreptă spre vilă, devenind brusc nerăbdătoare să se întoarcă acasă. Într-adevăr, ardea de nerăbdare să vadă expresia lui Peg atunci când îi va spune că i se garantase la New York faptul că în ziua inaugurării, locurile vor fi toate ocupate! De patru iulie, ziua națională a Statelor Unite, insula devenea o stațiune balneară de lux.

Izbucni într-un râs cristalin care se pierdu în aerul curat și i se păru că mica ei ambarcațiune zbura pe deasupra valurilor. Pentru prima oară de la începutul acestei aventuri, Allison avea impresia că ea și Peg aveau șansa să câștige pariul. Allison mizase totul pe acea afacere: ce mai rămăsese din averea ei, serviciul pe care îl avea și viața liniștită pe care o ducea alături de niște oameni deosebiți. Pentru a veni pe această insulă, fusese nevoită să-l părăsească pe Bob Birch, prietenul ei cel mai bun...

Toată lumea o sfătuise – și Bob cel mai vehement – să vândă Ransome's Cay. Nu avea banii necesari cu care să plătească taxa de succesiune și nici pentru cheltuielile de întreținere a acesteia

... Firește că așa dicta rațiunea ... Scăpând de insula aceea care îi complica existența, Allison putea să investească în niște acțiuni sigure care i-ar fi adus o rentă suficientă pentru tot restul zilelor ei ... Dar Allison nu era un om rațional ...

Din fericire, avusese o aliată de nădejde: Peg Crewes, care, de la moartea soțului ei, se ocupa de un mic hotel situat în Munții Adirodacks. Ea fusese singura din grupul ei de cunoscuți care nu o luase drept nebună atunci când își anunțase intenția de a transforma insula în club de vacanță. Dimpotrivă, Peg o asigurase că era o idee excelentă. După cum spunea prietena sa, Allison avea "suficientă îndrăzneală" ca să ducă afacerea la bun sfârșit. În orice caz, putea să conteze pe ajutorul lui Peg, care avea deja oarecare experiență în domeniul hotelier.

Edwin Barron, vicepreședintele firmei de experți contabili Carston&Ames, pentru care lucra Allison, îi dăduse o mulțime de sfaturi și o încurajase foarte mult. El nu reprezenta pentru tânără numai un simplu patron, ci și un model de urmat și un prieten. O angajase după despărțirea de Tyler și se interesase îndeaproape, ca un tată, de evoluția carierei sale. Allison ar fi suportat cu greu ideea că nu e de acord cu ea în privința acestui proiect. Edwin Barron o sfătuise să facă niște cursuri serale pentru a obține diploma de expert contabil. Avusese întotdeauna o mare încredere în ea, atribuindu-i uneori niște sarcini destul de grele și forțând-o astfel, aproape în pofida voinței sale, să avanseze pe scara ierarhică a firmei. Fără el și presiunea permanentă pe care o exercita acesta asupra ei, Allison n-ar fi

descoperit puterea calmantă pe care o aveau cifrele și nici faptul că avea un talent real de manager.

Allison zâmbi când își aduse aminte de observația lui din ziua în care îi mărturisise tremurând din toate încheieturile ce avea de gând să facă la Ransome's Cay.

– Tu ești un om rațional, Allison, îi spusese el. Dacă asta este dorința ta, și dacă ești hotărâtă să ai succes, poți să încerci, nimeni nu te poate opri. Evident, sunt trist pentru că îmi pierd în felul acesta cea mai bună colaboratoare, dar bănuiesc că cel mai rău lucru care ți s-ar putea întâmpla ar fi acela de a pierde insula, nu-i așa, dragă Allison? Dar dacă dorești să te întorci la noi, poți s-o faci liniștită. Carston & Ames te va întâmpina cu brațele deschise, în cazul în care voi mai fi aici.

Vocea lui Edvin îi răsuna și acum în urechi, în timp ce mergea de-a lungul țărmului care acum strălucea în soare. Deodată, deveni conștientă de importanța vorbelor lui Edwin: fără acordul lui, n-ar fi îndrăznit niciodată să se lanseze în această aventură.

De atunci trecuse ceva vreme și astăzi se bucura s-o poată anunța pe Peg că reușise să convingă una din cele mai mari companii de cărți de credit să publice despre Ransome's Cay și fermecătoarea ei vilă colonială, un articol în viitorul ei buletin lunar, care era în realitate o revistă pentru călătorii extrem de luxoase.

Totuși, chiar în clipa aceea, Allison uită complet de Peg și de viitoarea stațiune balneară, deoarece ajunsese în dreptul locului în care dispăruse necunoscutul.

Când își aminti scena care avusese loc lângă cascadă, constată destul de mirată de altfel, că nu se simțea deloc jenată de cele petrecute. Se înroșise la față nu din cauză că fusese surprinsă goală de către un necunoscut, ci pentru că pierduse controlul asupra situației.

Allison se apropie de țărm. Potcoavele armăsarului lăsaseră pe nisip urme adânci, pe care marea le ștergea treptat. La vederea acelei imagini, se simți cuprinsă de o emoție ciudată.

Revăzu trupul gol până la brâu al bărbatului, umerii lați, talia îngustă și modul în care făcea un tot unitar cu calul său impunător.

– Semăna cu un centaur, șopti ea.

Simți cum i se aprinde în trup o flacără uitată de multă vreme și pe care o credea stinsă pentru totdeauna ... Cu trupul străbătut de un fior plăcut, se uită cu atenție spre pădurea luxuriantă, cu vaga speranță că va mai zări o dată silueta acelei ființe vrăjite, în a cărei existență nici nu îndrăznea să creadă.

Dar nimic nu tulbura liniștea pădurii și atunci se depărtă de țărm. Zâmbetul care-i plutea pe buze era ușor ironic. Recunoștea acea senzație, acea febră care o cuprindea din cap până-n picioare. Brusc și dintr-o dată ... Din cauza acelei emoții se măritase cu Tylor, confundând propria dorință cu o iubire reciprocă. Atunci când își dăduse seama ce greșeală făcuse, simțise că se rupe ceva în interiorul ei și inima îi înghețase. De atunci, nici un bărbat nu mai reușise să stârnească în ea o asemenea emoție.

Și iată că astăzi, într-un mod inoportun, dar și deplasat, se trezise că e dominată de o tulburare pe care nu credea să o mai simtă vreodată. Într-o anumită măsură, acest fapt o mai liniștea. Măcar vedea că nu o părăsiseră pentru totdeauna genul acela de emoții ... dar de ce acest eveniment avusese loc în asemenea împrejurări? De ce nu i se întâmplase în preajma lui Bob Birch? De ce numai când îl văzuse pe acest ...

Nu-și duse gândul până la capăt. Își pierduse oare mințile? Acest călăreț de vis nu era de fapt decât un banal hoț de cai!

Nervoasă, acceleră motorul la maximum. Mica ambarcațiune brăzdă o dâră în apa limpede a golfului.

Ajunse repede la vilă, maiestuos conac în stil colonial cu trei etaje, care se înălța pe vârful unui deal al cărui versant plin de vegetație cobora până la mare. În lumina strălucitoare a zorilor, aceasta părea aproape ireală.

Dar cu privirea ei pătrunzătoare, Allison zări silueta lui Peg în grădină. Era îmbrăcată într-o rochie largă, în culori vii, cu motive florale, care se potrivea perfect cu strălucitorul ei păr roșcat. În schimb, fața ei cu obraji bucălați și nasul mic și drept dovedeau că avea o fire blândă și liniștită. Allison urmărea cu privirea acea pată de culoare care contrasta cu verdele dimprejur, în timp ce trecea în umbra magnoliei de deasupra terasei.

Tânăra legă frânghia bărcii de ponton și își aruncă geamantanele pe scândurile netede ale acestuia, decolorate de soare. Apoi sări din ambarcațiune și merse în picioarele goale până la pajiște.

– Peg! Hei, Peg! strigă ea.

Prietena ei se întoarse imediat spre ea și coborî panta în goana mare, cu un zâmbet larg pe buze.

– Te-ai întors acasă! Ce mult mă bucur că te văd! Nici nu știi ... spuse ea gâfâind în timp ce se apropia cu brațele larg deschise pentru a o îmbrățișa pe prietena ei.

– Am adus vești bune, o anunță Allison.

– Ia zi! Ce s-a întâmplat? Povestește-mi ...

Allison îi relată evenimentele pe nerăsuflate cu ochii ațintiți asupra figurii din ce în ce mai bucuroase a lui Peg. Rezumă în câteva fraze șederea ei de zece zile la New York. Amănuntele puteau să mai aștepte, ele putea fi savurate și mai târziu. Deocamdată, cel mai important era faptul că vor putea să deschidă stațiunea turistică!

– E un început bun, nu-i așa? observă ea în cele din urmă, cu un zâmbet triumfător pe buze.

– Bravo! exclamă Peg. Știam că ești în stare să rezolvi problema. Hai să bem niște șampanie, deși e cam devreme ...

– Ca să-ți spun sincer, Peg, aș prefera să mă culc puțin. Sunt atât de obosită, încât cred că aș putea să stau în pat o săptămână întreagă!

– Atunci, vom sărbători victoria după ce te vei trezi! îi răspunse Peg.

– Bineînțeles, dar înainte să mă vâr în așternut, aș vrea să mă pui la curent cu tot ce s-a întâmplat pe aici în lipsa mea.

Peg se opri și-i aruncă o privire mustrătoare lui Allison.

– În orice caz, nu s-a întâmplat nimic care să nu poată aștepta până te vei odihni puțin ... Ah, da, există un iaht uriaș în lagună, la capătul celălalt al insulei. De aseară, toată lumea nu mai vorbește decât despre asta. Hoddy și Max au dispărut și am o grămadă de treabă de făcut. Ah! Pramatiile astea! Cu cât fac mai puțină treabă, cu atât se poartă mai frumos! E vai de pielea lor, dacă pun mâna pe ei!

Allison se uită amuzată la figura prefăcut amenințătoare a prietenei sale. Cei doi fii gemeni ai ei, în vârstă de vreo cincisprezece ani, erau folosiți la vilă ca oameni buni la toate, dar mama lor nu le lăsa nici o clipă de răgaz. Allison se bucura că aceștia mai dădeau bir cu fugiții din când în când și spera ca Peg să nu-i găsească prea curând. Își înăbuși un căscat care îi aduse lacrimi în ochi. Sosise timpul să se ducă la culcare!

***

În același timp, în pădure, necunoscutul, după ce făcu o ultimă baie în mare, începu să se plimbe călare pe Cherokee. Era un călăreț excelent și trupul lui urmărea perfect ritmul calului său, de parcă ar fi fost o singură ființă. Figura lui cu trăsături colțuroase era foarte serioasă. Era fața energică a unui bărbat matur cu pielea tăbăcită de trecerea vremii, dar și de soare și briza mării.

Își îndreptă privirea spre larg și își miji ochii orbiți de strălucirea valurilor.

Ransome's Cay! După zece ani de absență, se întorsese în insula lui, pe bucățica aceea de pământ care aparținea familiei lui de multe generații. Ea avea de altfel o istorie extraordinară, unul din strămoșii lui câștigând-o la o partidă de cărți. Brett nu reușise nici până acum să afle cine începuse să cultive aici bumbac și arbori de indigo care îi îmbogățise pe cei din familia Ransome. Fusese jucătorul norocos sau fiul lui? Dar în prezent, acea epocă prosperă apusese de mult. Bumbacul fusese distrus de o molimă cumplită, iar indigoul se obținea acum prin procedee chimice. Brett era ultimul Ransome și unicul proprietar al insulei.

În urmă cu o seară, inima începuse să-i bată mai tare atunci când "Ulysse" aruncase ancora în lagună, la nord de Ransome's Cay. Visa de multă vreme să coboare pânzele mari și albe ale velierului său cu trei catarge acolo, acasă la el ... după călătoria aceea lungă în jurul lumii ...

– Marinarul s-a întors în port, șopti el zâmbind trist, dar și ironic în același timp.

Deoarece Brett, atunci când părăsise Ransome's Cay, jurase că nu se va mai întoarce niciodată aici. Plecase pentru totdeauna, și cu toate astea se întorsese.

– Chiar în dimineața aceea, însă, fusese fascinat în mod destul de periculos de o necunoscută. "Insula mea", spuse acea tânără fermecătoare, probabil fiica uneia din familiile din Ransome's Cay, devenită o adevărată frumusețe în timpul lungii sale absențe.

Și femeia din cauza căreia părăsise insula în urmă cu zece ani era la fel de frumoasă. Brett se învățase minte în urma experienței lui nefericite și în consecință își jurase să nu se mai lase ademenit de farmacele acelor sirene.

Dar Margo nu fusese o mică sălbăticiune ca aceea care făcea duș sub cascadă, își aminti el cu tristețe. Rafinata Margo ... În seara aceea, fugise de ea furios la culme, trântind ușa vilei în urma lui, ca să decoleze cu micului avion cu un motor. Pe vremea aceea, avea douăzeci și patru de ani. Oare făcuse rău că lăsase totul în urma lui?

Nu. Abia acum realiza acest lucru. Dacă ar fi rămas, era convins că l-ar fi ucis pe vărul lui, Tyler Hill. Revedea și acum scena, cu cea mai mare claritate ...

– Nu te ... enerva în ... halul ăsta! se bâlbâise Tyler în timp ce se îmbrăca tremurând. Am cunoscut-o înaintea ta. Oricum, nu te-a iubit niciodată.

Cuprins de o furie vecină cu nebunia, Brett sărise asupra lui Tyler ca să-l strângă de gât. Își strângea mâinile în jurul gâtului său, când deodată întâlnise privirea lui Margo. Îi dăduse însă drumul, uluit. Frumoasa tânără care stătea întinsă goală pe pat îi amintea de o panteră însetată de sânge. Dorea ca ei să se bată pe viață și pe moarte! Tot acel episod îi trecu prin fața ochilor ca secvențele unui film.

– Așa este? o întrebă el întorcând spre ea fața lipsită de orice expresie.

– Credeam că știi acest lucru, îi răspunse ea cu răceală în glas.

De fapt, nu mai e un secret pentru nimeni.

– Dar de ce? strigă Brett abținându-se să n-o pălmuiască.

– Ce întrebare! Știi foarte bine că nu e drept să fii singurul moștenitor!

– Vă vedeați și înainte de a ne căsători, nu-i așa?

Vocea lui părea să vină de foarte departe. În clipa aceea, totul începu să se învârtă în jurul lui.

– Sunteți amanți, mai adăugă el în șoaptă uitându-se fix în ochii ei.

Cuvintele pe care le rostise îi sunară urât în urechi, dar Margo nici nu clipi.

– Doar nu voiai să mor de plictiseală! îi spusese ea fără milă. Adevărul e că nu ești deloc nostim, dragule. Trebuie să recunoști și tu. Pe când cu Tyler, e cu totul altceva ...

Margo ... soția lui de abia un an de zile. De dragul ei plecase de pe insula lui și se stabilise la Atlanta ca să lucreze în compania familiei lui. Ce mult suferise din cauza acelei schimbări! Ura viața de la oraș, unde banii și profitul reprezentau principalul subiect de discuție atât la birou, cât și seara, la petreceri.

Și cu toate astea, atunci când îi lăsase pe Tyler și pe Margo în vila de pe Ransome's Cay, se întorsese la Atlanta. Își consumase toată energia în cadrul companiei, încercând să uite de tristețe muncind pe brânci, de dimineața până seara târziu.

Brett era convins că atâta vreme cât vărul său era în viață, nu putea să se întoarcă pe insulă. El și Tyler posedau fiecare câte o jumătate din Ransome's Cay și Tyler refuza cu încăpățânare de

ani în șir să-i cedeze partea lui. Nu din cauză că n-ar fi avut nevoie de bani, deoarece încercase să le-o vândă altora, dar fără succes. Cine ar fi dorit să cumpere o jumătate de insulă?

Apoi, într-o bună zi, în urmă cu patru ani, Tyler venise la el la birou. Îi propunea să-i vândă partea lui! După ce Margo plecase cu un alt bărbat, Tyler se însurase, ceea ce îl dusese la ruină. Acum, era într-o situație disperată.

Pe moment, lui Brett nu-i venise să creadă ce noroc dăduse peste el. Va putea în sfârșit să-și vadă visul cu ochii!

Pentru că, încă de la vârsta de optsprezece ani, avea în cap ideea de a reînvia Ransome's Cay. După cultivarea bumbacului și a arborelui de indigo, într-adevăr economia de subzistență a insulei suferise transformări reorientându-se spre pescuit, activitate din care reușeau să se întrețină mai multe familii. Apoi, într-o noapte întunecată, fără lună, o tornadă devastase totul. Ca urmare a acesteia, se produsese o schimbare și în ecologia marină și treptat bancurile de creveți și stridii dispăruseră. Populația indigenă își pierdea astfel principalul mijloc de trai. Tinerii părăsiseră insula, pentru a căuta de lucru în altă parte.

Brett fusese foarte afectat de acele evenimente triste. Într-un an, își găsise toți prietenii din copilărie plecați când veni să-și petreacă vacanța pe insulă. Nu mai rămăseseră decât Bunker, paznicul, și soția lui, Effie. În clipa aceea, își jurase să reînvie economia de pe Ransome's Cay.

În acest scop, după ce își obținuse diploma la Harvard, începuse să se intereseze de tehnicile acvaculturii.

Imediat ce se știu unicul proprietar al insulei, cumpără iahtul Ulysse, și-l transformă în vas de cercetări acvatice, apoi angajă niște marinari care erau în același timp și oameni de știință.

Ulysse își începu călătoria în jurul lumii din golful Arcachon, din Franța, care este unul din cele mai mari centre de cultură a stridiilor. După aceea, făcu escală în Port Erin, din Anglia, la Guaymas din Mexic, în golful Paradisului din Hawaii. Ulysse rămăsese apoi mai mult de un an în porturile Japoniei, în timp ce echipajul studia cultura creveților și structurarea unui mediu submarin artificial favorabil reproducerii stridiilor.

În urmă cu câteva săptămâni, când Brett primise telegrama prin care era anunțat că murise Tyler, părăsise imediat San Diego, unde terminase un stagiu de pregătire la Institutul Oceanografic. Pentru el, acea veste era un semnal că putea în sfârșit să-și pună planurile în aplicare.

Nu-l mai ura pe Tyler, ba chiar îi era milă de el. Vărul lui coborâse prea jos pentru a-l mai face răspunzător de faptele săvârșite în trecut. În plus, se însurase cu femeia aceea, care în loc să-l salveze de el însuși, îl forțase să se îndatoreze și mai mult, pentru a face față cheltuielilor ei extravagante ... Oare cum se numea individa? Parcă ... Allison. Da, așa este. Nu ținea deloc să dea vreodată ochii cu ea.

Își imagina că semăna pe undeva cu Margo, având aceeași expresie de lăcomie în privire. Tyler fusese atras de genul acesta de femei: frumoase dar interesate. Nu, nu voia cu nici un chip s-o cunoască pe văduva lui Tyler!

Deodată, își spuse, nu fără un dram de cinism, că de fapt tipa îi făcuse un mare serviciu. Dacă n-ar fi fost ea și înclinația ei pentru lux, Tyler nu s-ar fi ruinat și nu s-ar fi hotărât niciodată să vândă partea lui din Ransome's Cay. Fără iresponsabilitatea și egoismul acesteia, ar fi avut acum în proprietate numai jumătate din insulă! La acest gând, Brett schiță o grimasă.

Cherokee ajunsese acum într-o poieniță uriașă în care erau adunați toți caii. Brett îl zări imediat la celălalt capăt al pajiștii pe Bunker, paznicul, cu o găleată în mână. Își înfipse ușor călcâiele în burta animalului și se năpusti în galop în direcția bătrânului. Acesta îl întâmpină cu un zâmbet de bun venit. Asistase la nașterea lui Brett. El și soția lui îl iubeau ca pe propriul lor copil.

– Nici acum, după atâția ani, nu știu cum reușești să te menții în șaua acestui cal. observă el atunci când Cherokee opri brusc în fața lui.

Fața brăzdată de riduri a pescarului arboră o expresie șireată.

– Mărturisesec că la început mi-a fost cam greu. A fost gata-gata să mă arunce din șa, dar i-am arătat repede cine e stăpânul! îi spuse Brett râzând.

Sări apoi de pe cal și încredință animalul vechiului său prieten. Bunker scoase frâul armăsarului, care se depărtă imediat într-un nor de praf.

– A trecut multă vreme de când nu ne-am mai văzut, Bunker, spuse Brett cu vocea plină de emoție. Spune-mi cum se simte Effie? Ard de nerăbdare s-o îmbrățișez ...

– E foarte bine. Și ea e nerăbdătoare să te vadă.

– Și Jimmy?

Bătrânul lăsă capul în jos.

– Ne-a părăsit, spuse el pe un ton trist.

Brett puse îngrozit mâna pe brațul paznicului.

– Îmi pare rău ... n-am știut ... șopti el uluit.

Dar Bunker izbucni în râs și adăugă:

– Nu, nu, e sănătos tun! Numai că pe aici nu mai e nimic de lucru pentru el. Acum are familie, adică o soție și un copil de întreținut. Din cauza asta a plecat în nord. Ne scrie din când în când. A găsit un post de muncitor la o fabrică de cauciucuri. Salariul este bun, dar parcă nu e același lucru. Ce mult regretă viața de la Ransome's Cay! Și nouă ne e atât de dor de el ...

Brett se uită cu atenție la figura brăzdată de riduri a prietenului său. Pe buze îi apăruse un zâmbet șiret.

– Ei bine, spune-i că se poate întoarce. Am nevoie de el!

– Cum?! exclamă bătrânul, cu un aer neîncrezător.

– Da, și îi voi da același salariu, ba chiar mai mare decât are acum.

Dar Bunker părea în continuare că nu-l crede.

– Nu, e imposibil, bombăni el clătinând din cap. Nu e nimic de făcut aici pentru el. Nu va voi să primească pomană de la tine și Effie nici atât. Suntem prea mândri ca să acceptăm așa ceva ...

– Cine a vorbit despre pomană? exclamă Brett ridicând tonul. Am într-adevăr nevoie de ajutor.

Ne așteaptă o muncă foarte grea! Insula noastră va reînvia! Înțelegi ce vreau să spun, Bunker?

Brett îi explică apoi pe scurt paznicului planul lui, iar acesta îl ascultă cu cea mai mare atenție. Ochii lui măriți de uimire dovedeau că era surprins. Apoi pe fața lui apăru o expresie de ușurare și fericire.

– Effie nu mă va crede când îi voi da vestea asta bună! spuse el scoțând din buzunar o batistă în carouri pentru a se șterge la ochi. Trebuie să vii cu mine.

Își suflă nasul cu zgomot ca să-și mascheze emoția.

– Am înțeles, îl aprobă Brett, dar mai am câte ceva de făcut pe vas. După aceea mă voi duce la vilă. Ce bine o să mă simt când o să dorm și eu într-un pat adevărat! În vechea mea cameră ...

Datorită stării de euforie care-l cuprinsese, nu observă aerul brusc îngrijorat al bătrânului său prieten. Înainte să plece, spuse totuși, indiferent:

– Ai idee cine poate fi frumoasa tânără pe care am surprins-o azi-dimineață la cascadă?

Acum, pe figura paznicului se putea citi o uimire totală.

– Era înaltă, suplă și avea ochii negri. Probabil era o fată de pe insulă ...

Bunker pălise, în ciuda bronzului de pe față. Evitând privirea lui Brett, acesta îngăimă:

– Nu ... adică ... bănuiesc că s-a întors doamna Hill de la New York.

– Doamna Hill? repetă Brett, uluit.

– Da, soția ... vărului ... tău.

Brett se încruntă și bombăni:

– Allison Hill? Deci, ea era! Ce caută aici?

– Am impresia că s-a stabilit în vilă împreună cu prietena ei, spuse prudent Bunker. Au de gând să o transforme în ...

Cuvintele îi încremeniră pe buze în momentul în care observă că în ochii lui Brett se aprinde o sclipire primejdioasă. Tânărul nu-l mai asculta și rosti printre dinți:

– Femeia asta n-are dreptul să pună piciorul pe insulă! N-am invitat-o și n-o voi invita niciodată! Cine se crede, mă rog? Doar n-a venit din cauză că a fost soția lui Tyler ... și oricum, erau despărțiți de mulți ani ...

– Ăă ... îl opri Bunker, fără prea multă tragere de inimă, ea crede că insula este a ei.

– Poftim?

– Liniștește-te, Brett, nu e ...

– Nu încerca să-i iei apărarea, Bunker, i-o reteză sec tânărul. Te vei duce la ea și-i vei cere politicos să-și facă bagajele și s-o șteargă în cel mai scurt timp posibil! Nu vreau să dau ochii cu ea. Eu voi fi pe barca mea. Anunță-mă atunci când va pleca.

– Dar ... eu ... începu Bunker, foarte stânjenit.

– Și în plus, are neobrăzarea să vină împreună cu un bărbat!

Deodată, paznicul se enervă și-i dădu replica:

– Am pomenit despre o prietenă și adevărul e că este o doamnă foarte respectabilă. Are doi băieți care au făcut treabă bună la vilă, te rog să mă crezi. Casa ajunsese o ruină și numai datorită lor o vezi atât de albă! În plus, cred că ești incorect! Tatăl tău a dorit ca fiecare din ramurile familiei să fie proprietarul unei

părți din insulă, și chiar dacă Tyler era un pierde-vară, asta nu înseamnă că soția lui nu are dreptul ...

– Nu are dreptul la nimic! La absolut nimic! explodă Brett, scos din sărite. I-am cumpărat partea lui Tyler. Cât despre aventuriera de nevastă-sa, nici nu vreau să aud de ea! Ransome's Cay este a mea, numai a mea!

Bunker se uită fix la el, uluit.

– Nu mi-am dat seama, și după părerea mea, doamna Hill ...

– Doamna Hill poate să se ducă dracului! Crezi că m-aș fi gândit să fac insula asta din nou rentabilă dacă aș fi știut că Tyler are încă jumătate din ea?

– De unde vrei să știu treaba asta? spuse paznicul dând din umeri, de data asta ușor enervat. Mie nimeni nu-mi spune niciodată nimic ... și în plus, tu semnezi mereu cecuri pentru întreținerea vilei și a parcului ...

– Pentru că Tyler n-ar fi scos nici un bănuț din buzunar pentru Ransome's Cay! Avea ceva mai bun de făcut cu banii lui! De exemplu să ofere bijuterii scumpei doamne Allison Hill! Și după toate astea, ai vrea să mă duc să o salut! Descurcă-te cum știi ca să mă scapi de prezența ei ...

– Nu e chiar atât de simplu pe cât crezi, Brett, îi spuse paznicul cu asprime în glas. S-a instalat în casă de câteva săptămâni bune. A făcut tot posibilul s-o readucă în stare de funcționare și banii necesari i-a scos din propriul buzunar. Ea și prietena ei, doamna Crewes, s-au atașat foarte mult de Ransome's Cay și, de ce să nu recunosc, ne-am obișnuit și noi cu ele.

Sunt niște doamne foarte simpatice.

Brett oftă, exasperat.

– Am înțeles. Îi vom da înapoi banii investiți acestei doamne, dar mai întâi trebuie să plece!

– Dar ea are de gând să rămână, Bret, protestă Bunker aproape în șoaptă. A transformat casa în ...

– În ce? îl zori tânărul cu un aer furios.

– În hotel, îngăimă Bunker lăsând capul în jos.

– Poftim? urlă Brett.

– Da, a angajat oameni de pe insulă care s-o ajute la bucătărie. În plus, mai au nevoie și de femei de serviciu ... nu sunt multe locuri de muncă și ...

– Deocamdată poate că nu sunt, i-o reteză sec Brett, dar îți promit că în curând va fi de lucru pentru toată lumea! Du-te și spune-i doamnei Hill să plece. Nu e dorită de nimeni aici.

– Du-te tu și dă-i vestea cea bună, Brett. Eu refuz să fac așa ceva.

Tânărul se uită la vechiul său prieten cu un aer surprins. Era pentru prima oară în viața lor când se certau. În plus, în adâncul sufletului său se simțea vinovat. După eșecul căsniciei lui, se purtase foarte urât cu femeile care-i ieșeau în cale. A făcut totul ca să le frângă inimile ... și toate astea numai cu scopul de a se răzbuna pe Margo.

După aceea se mai calmase, dar cele câteva femei cu care avusese aventuri nu reușiseră niciodată să-i risipească neîncrederea.

Și iată că acum destinul îl pusese la încercare, forțându-l să dea ochii cu cea care luase locul lui Margo, cu acea Allison cu care se însurase Tyler, spre nenorocirea lui.

Brett îl strânse de umeri pe paznic, cu un zâmbet de scuză pe buze.

– Am înțeles, Bunker, o să mă duc. Nu știu ce m-a apucat. Totuși, de obicei nu sunt un laș ... oftă el cu ironie în glas.

Bunker se uită la el, abătut.

– Îți spun cu toată sinceritatea, Brett, nu pot să fac așa ceva. Doamna Hill a fost extrem de corectă cu noi și ar fi peste puterile mele să-i produc o asemenea durere. Spune-i-o tu, cu gura ta ...

– Asta și am de gând. Dar mai întâi mă duc la bancă.

Dat fiind că paznicul părea să aștepte o urmare, Brett adăugă rânjind:

– Și mă voi duce s-o vizitez pe frumoasa doamnă Hill în după-amiaza asta.

Capitolul 2

– Trezește-te. Allison!

Tânăra, sculată brusc dintr-un somn adânc, o privi pe prietena ei cu ochii pe jumătate închiși.

– Ce s-a întâmplat? bombăni ea.

– Vărul lui Tyler, Brett Ransome. E la parter și nu vrea să plece până nu vorbește cu tine.

Allison se uită la Peg cu un aer buimac.

– Spune-i că nu pot să-l primesc, îi șopti ea mijindu-și ochii ca să poată vedea cât era ceasul pe cadranul deșteptătorului

Dormise șase ore.

– Crezi că te-aș fi trezit dacă aș fi reușit să scap de el? spuse Peg cu un aer nervos. Deși era încă într-o stare de toropeală. Allison își dădu seama că prietena ei era foarte speriată.

– Ce s-a întâmplat? spuse ea ridicându-se deodată în capul oaselor.

– Se petrec niște lucruri foarte ciudate, dar încă n-am reușit să aflu despre ce anume este vorba, îi explică Peg încruntată. Iahtul despre care ți-am vorbit, ei bine aflã că e al lui.

Acum Allison se trezise de-a binelea.

– În cazul ăsta, e clar că Brett Ransome se află pe insulă încă de aseară, exclamă ea îngrozită.

– Exact. Ce se întâmplă, Allison? Nu mai înțeleg nimic ...

– Cum arată individul? Descrie-mi-l, o zori tânăra, cu inima bătându-i mai tare în piept.

– E înalt, statură de sportiv, începu Peg devenind brusc visătoare. Foarte frumos, bronzat ...

Când auzi vorbele ei, Allison se albi la față. "Dumnezeule, e el ..." își spuse ea.

– Și are părul blond ... Dar de ce mă întrebi? Te-ai întâlnit deja cu el?

– Da, adică oarecum, îngăimă Allison jenată. Azi-dimineață îl călărea pe Cherokee prin valurile de pe țărm. M-am ... m-am gândit că e un hoț de cai, apoi nu m-am mai gândit la el. Eram prea obosită. Aveam de gând să-l anunț pe Bunker după ce mă trezeam.

– Dar cum de ești atât de sigură că era Brett Ransome? o întrebă prietena ei cu un aer de îndoială.

– Corespunde descrierii pe care i-ai făcut-o tu, spuse Allison râzând. Cum aș putea să mă înșel?

– Ai observat cumva și culoarea ochilor lui? spuse Peg cu un zâmbet șiret pe buze.

– Nu, minți Allison, îmbujorându-se la față.

– Bine ... oftă Peg, dar fii atentă! În ciuda aspectului său seducător, bărbatul ăsta e dur și lipsit de inimă. Probabil că are obiceiul să zdrobească tot ce întâlnește în calea lui ...

– Nu vezi că exagerezi? i-o reteză Allison, sărutând-o pe obrazul bucălat. Te gândești mereu numai la ce e mai rău.

– E posibil, mărturisi Peg zâmbind, dar am impresia că-ți poartă pică în legătură cu ceva anume. Poate că e vorba despre Ransome's Cay?

– Mă sperii, Peg, dar cred că n-ai dreptate. Nici el și nici altcineva nu poate revendica această insulă! Ea este a mea! Și nu am nici o intenție să o vând!

Peg nu-i răspunse, dar se uită îngrijorată la prietena ei. Nu o mai văzuse niciodată în starea aceea, cu ochii strălucitori și obrajii în flăcări.

Dar deja Allison era în picioare și își punea un halat pe ea.

– Mă îmbrac imediat și cobor, Peg. Poți să-l rogi să mai aștepte cinci minute?

După ce plecă Peg, Allison își puse pe ea niște pantaloni bleumarin și o cămașă bărbătească de culoare albă, ale cărei mâneci le suflecă. Se încălță apoi în niște sandale fără toc pe care le cumpărase dintr-un magazin elegant din New York.

Se așeză în fața oglinzii și se privi mulțumită. Avea un aer extrem de serios. De data asta, ea va deține controlul asupra situației! Dat fiind că părul negru îi cădea în dezordine pe umeri, îl prinse într-o coadă de cal austeră. În felul acesta nu va mai

îndrăzni nimeni să se uite la ea decât ca la o femeie de afaceri, își spuse ea ca să se mai liniștească puțin. Deși încercase din răsputeri, nu reușea să scape de amintirea scenei de lângă cascadă ...

Peste câteva minute cobora cu un mers hotărât scara uriașă, lăsând să-i alunece cu nepăsare mâna de-a lungul balustradei din acaju. Dar siguranța ei era numai aparentă. Privea pe furiș silueta înaltă a bărbatului care se plimba nervos de colo-colo prin holul de la intrare. Deodată el îi observă prezența și se opri brusc, ridicând spre ea o figură dură și rece.

Allison simți că îi îngheață sângele în vene și se crispă. Nu rostiră nici un cuvânt în timp ce se apropia încet de el, fără să-i întindă mâna și fără să-i adreseze vreun zâmbet. Tânăra femeie avea ciudata impresie că era atrasă de el ca de un magnet.

În cele din urmă rămase nemișcată pe a treia treaptă, nemaisimțindu-se în stare să avanseze spre el. O recunoscuse ... Obrajii îi luară foc și inima începu să-i bată și mai tare în piept. Străduindu-se să rămână calmă, îl salută cu un semn din cap.

– Sunt Allison Hill și mă bucur foarte mult să te cunosc, reuși ea să rostească.

El nu-i răspunse la salut și i se adresă cu asprime:

– Lasă politețurile, doamnă Hill.

Noi doi ne-am mai întâlnit, nu-i așa? Hai să nu mai pierdem timpul și să trecem la fapte!

Se uită urât la ea, dar tânăra femeie nu lăsă privirea în jos. Refuza să se lase intimidată de un om atât de obraznic!

– Dacă ai ceva să-mi spui, domnule Ransome, atunci te ascult, spuse ea pe un ton pe care l-ar fi vrut degajat. Dar dacă n-ai nimic împotrivă, aș prefera să discutăm în salon.

Ea coborî ultimele trepte și o luă înainte, pentru a-i arăta drumul. Trecând pe lângă el, aproape îl atinse, și crezu pentru o clipă că tânărul se va răsuci pe călcâie, o va prinde în brațe și o va lipi cu spatele de zid. Dar el nu făcu nimic din toate astea. Rămas nemișcat lângă scară, părea cufundat în gânduri.

După ce ajunse în salon, Allison se așeză în fotoliul care se găsea vizavi de ușă și admiră visătoare umerii lați ai lui Brett Ransome. Fu cuprinsă brusc de o emoție stranie. Ce se întâmpla cu ea? De ce nu reușea să scape de tulburarea aceea amestecată cu dorințe și temeri? Ce avea oare de era atât de atrasă de persoana lui? Era evident un bărbat dur, așa cum ghicise Peg mai devreme. Era convinsă că nu-i prea păsa de sentimentele altora și cu atât mai puțin de cele ale femeilor.

Deodată, el se întoarse și se apropie de ea cu pași mari. Pe față avea aceeași expresie întunecată ca înainte, dar acum ochii îi scăpărau de furie. Când ajunse în fața fotoliului în care stătea tânăra, se sprijini cu mâinile de brațele acestuia și se aplecă spre ea, fără să spună nici un cuvânt, dar cu un zâmbet batjocoritor pe buze. Ea se înfioară, dar nu-l respinse. Allison parcă era hipnotizată de el.

Apoi, oftând adânc, Brett luă loc în fotoliul din fața ei.

– Mi-a spus Bunker că ai făcut schimbări la vilă. Aș vrea să știu și eu cine ți-a dat acest drept, începu el pe un ton acuzator.

– Cine mi-a dat dreptul? exclamă Allison, luată pe nepregătite. Treaba asta nu te privește pe dumneata, domnule Ransome.

– Te înșeli, îi răspunse el răbdător, ca și cum ar fi vorbit cu un copil încăpățânat. Sunt Brett Ransome, ultimul vlăstar al vechii familii Ransome. Mi se pare că însuși acest fapt îmi permite să te întreb ce cauți aici și de ce ai transformat această casă în hotel! În plus, te-aș ruga să părăsești insula cât mai curând posibil!

Allison se uită la el cu gura căscată și cu ochii măriți de uimire. Deci, nu știa că ei îi lăsase Tyler insula! Cum să-i explice? Probabil că va suferi un șoc atunci când va afla că nu era proprietarul lui Ransome's Cay! Ca să-l menajeze, spuse cu un zâmbet forțat:

– Sunt sigură că vei aproba transformările pe care le-am făcut, deși n-am operat prea multe, pentru că am vrut să păstrăm totul așa cum era mai înainte. Numai tapetul de pe pereți a fost înlocuit și am zugrăvit ... și evident, am modernizat băile.

Pe măsură ce vorbea, ochii îi străluceau din ce în ce mai tare, ca și cum ar fi vrut ca el să-i împărtășească entuziasmul. Dar Brett stătea încruntat și nici măcar nu părea să asculte.

– De ce te interesezi abia acum de Ransome's Cay? îl întrebă ea pe neașteptate, nu atât din curiozitate, cât pentru a-l face să vorbească.

Mi s-a spus că n-ai mai trecut pe aici de zece ani.

Când auzi aceste cuvinte, Brett se albi la față, îi aruncă lui Allison o privire furioasă și-i răspunse cu asprime în glas:

– Din motive personale, dar absența mea nu are nici o legătură cu problema de față.

Așadar, nu-i era de nici un folos că se purtase politicos cu el, constată Allison cu tristețe. Oare venise numai cu scopul de a-și lua înapoi Ransome's Cay? În cazul acesta, de ce mai încerca să discute cu ea?

– Te rog să mă scuzi, spuse ea ridicându-se din fotoliu. Am o grămadă de treabă de făcut. Ești însă binevenit la vilă. Alege orice cameră dorești ...

– Binevenit, ai spus? exclamă Brett, furios. Dar cine te crezi, mă rog?

– Proprietarul insulei, spuse Allison calm, privindu-l drept în ochi.

– Minți! Nu e adevărat! urlă el scrâșnind din dinți

– Mi-a lăsat-o Tyler moștenire. Știu foarte bine că dumneata n-ai putea să moștenești nimic de la el ...

– Pentru că nu exista nimic care să poată fi moștenit! i-o reteză Brett.

– Poftim?

– Ransome's Cay nu era a lui.

– Nu te cred! spuse Allison, încercând să-și ascundă tremurul mâinilor.

– Te felicit, doamnă Hill, ești o actriță desăvârșită, dar hai să fim ceva mai serioși.

Dar Allison nu-l asculta. Era evident că bărbatul acela nu se dădea înapoi de la nimic ca să obțină ce dorea.

– Acum înțeleg de ce Tyler nu ținea deloc la dumneata, spuse ea cu dispreț. Nobila dumitale familie nu i-a lăsat decât palma

asta de pământ și acum, după ce a murit, vrei să i-o iei înapoi și pe asta. Nu te mai mulțumești cu un iaht, domnule Ransome?

Brett nu-i răspunse imediat. Se uită îndelung la figura ei, ca și cum ar fi încercat să-i citească gândurile. Apoi continuă cu o voce mai blândă:

– Toate astea ți le-a înșirat vărul meu, nu-i așa?

– Nu, dar nu e greu de ghicit cum stau lucrurile. Tyler n-ar fi avut niciodată atâția bani ca să-și permită un iaht.

– În privința asta, nu te voi contrazice, doamnă Hill, îi răspunse Brett cu un zâmbet ironic.

Allison simți că i se înroșesc obrajii. Era clar că bărbatul încerca s-o impresioneze, și fără voia ei, de fiecare dată când fața lui cu trăsături aspre exprima furie, ea cădea pradă unei emoții paralizante. Trebuia să se apere de el, cel puțin până când va putea să se consulte cu Herb Canby.

– Nu văd ce rost are această discuție, spuse ea cu răceală în glas. Ești invitatul meu. Poți să rămâi aici cât dorești. N-am uitat că ești un membru al familiei lui Tyler, dar nu încerca să mă convingi că ești adevăratul proprietar al insulei. Nu sunt chiar atât de fraieră ...

Îi întoarse apoi spatele, dând să plece, dar bărbatul o prinse brusc de braț, pentru a o face să se răsucească spre el. Deodată, se treziră față-n față, privindu-se în ochi.

Ca și ceva mai devreme, la cascadă, deveni brusc conștientă de trupul ei. Se găseau atât de aproape unul de celălalt, încât atingea cămașa lui Brett și nu mai lipseau decât câțiva centimetri

să stea lipită de pieptul lui. Nemaisimțindu-se în stare să-i suporte privirea multă vreme, își lăsă ochii ceva mai jos, unde întâlni buzele tânărului, care i se părură de o senzualitate tulburătoare. Cuprinsă de amețeală, încercă să se elibereze din încleștarea lui, dar degetele lui se strânseră ca o menghină în jurul încheieturilor ei.

– Calculează cât ai cheltuit pentru a renova vila și îți voi da toți banii, spuse el cu vocea vibrând de furie. După aceea, dumneata și prietena dumitale veți părăsi insula. De la moartea lui Tyler, nu mai faci parte din familie și nici nu ești invitata mea ... E clar?

– Da, îi răspunse Allison încercând să-și păstreze calmul, dar tot mai cred că minți, așa că rămân! Insula asta îmi aparține.

– Nimic din ce e aici nu e al dumitale, doamnă Hill! Nici măcar o petală de magnolie!

Fiind luată pe nepregătite, Allison se înroși la față. Fără voia ei, îl revăzu așa cum fusese de dimineață, călare pe Cherokee, cu înfățișarea unui centaur ... Nu, trebuia să-și alunge din minte acel gând, dar de ce oare inima îi bătea atât de tare în piept? Deodată, în timp ce se pregătea să se elibereze printr-o smucitură din încleștarea individului, buzele lui se lipiră brutal de ale ei, iar el o strângea în brațe de-i tăiase răsuflarea.

După primul moment de surpriză, renunță să se mai lupte și supărarea îi dispăru. Sărutul lor deveni din ce în ce mai pasional. Fu cuprinsă de o slăbiciune stranie. Senzații de mult uitate reînviau din adâncul ființei ei. Brett o mângâie senzual pe braț,

lăsându-i o dâră de foc la trecerea mâinilor lui. Allison suspină cu voluptate și simți cum dispar ca prin farmec toate rezervele pe care le mai avea față de el. Se afla în brațele centaurului de la Buttonhook Cove și era inutil să se mai zbată. O dorință arzătoare o străbătea din cap până-n picioare.

Peste câteva secunde însă, el o împinse cu un gest furios.

– Te-aș fi sărutat încă de dimineață, dacă nu te-aș fi confundat cu o fată de pe insulă, îi șopti Brett la ureche.

Vocea lui caldă și duioasă o făcu să se înfioare pe Allison. Ea tresări ușor.

– Și de ce te abții față de fetele de pe insulă? șopti ea, inhalând mirosul fin al parfumului emanat de trupul lui.

– Pentru că pe ele le respect.

Aceste cuvinte avură asupra lui Allison efectul unei palme. Vraja se rupsese, și fu nevoită să revină brusc la realitate. Bărbatul care se afla în fața ei n-avea nimic dintr-o creatură de vis, era de fapt un aventurier ... o brută lipsită de inimă. Se dădu înapoi, dezgustată.

– Și, dacă am înțeles bine, n-ai nici un pic de respect pentru soția vărului tău, spuse ea cu lacrimi în ochi.

– Exact, doamnă Hill, îi răspunse Brett pe un ton glacial. Îi cunosc gusturile lui Tyler, așa că știu ce gen de femeie l-a atras întotdeauna! Dar mărturisesc că trebuie să te felicit ... Dumneata măcar ai reușit să-l convingi să te ia în căsătorie ...

Era prea mult pentru Allison. Simțindu-se profund jignită, îi trase o palmă răsunătoare și el schiță o grimasă, apucând-o

imediat de mână. Era din nou prizonieră. Deodată, afară se auzi bâzâitul unui motor de avion și amândoi ciuliră urechile. După ce trecu momentul de surpriză, Allison exclamă:

– Dă-mi drumul! N-ai nici un drept să mă jignești în halul ăsta! Dar Brett n-o mai asculta. Părea cufundat în gânduri.

– Vom termina discuția asta ceva mai târziu, bombăni el în cele din urmă, eliberându-i mâna.

Allison îl privi, uluită, în timp ce el traversa salonul. Acesta trânti ușa în urma lui și în clipa următoare auzi o mașină demarând în trombă.

Ușurată, dar în același timp nervoasă la culme, oftă și se îndreptă încet către scară. Tocmai se pregătea să intre în camera ei, când Peg, vizibil roasă de curiozitate, apăru brusc în fața ei.

– Spune-mi și mie ce s-a întâmplat? se interesă prietena ei.

– A fost de-a dreptul grosolan! o asigură ea, simțind că-i dau lacrimile.

– Dar ce ți-a spus? o presă Peg, care murea de curiozitate.

Allison se uită câteva secunde la ea, fără să-i răspundă. Trebuia oare să-i împărtășească sentimentele ei sau numai s-o informeze în legătură cu pretențiile lui Brett?

– Nimic important, răspunse ea evaziv. Sunt atât de obosită, încât nici nu pot să gândesc coerent.

Mă duc să mă mai odihnesc puțin și mâine-dimineață îți voi face un raport complet. Promit!

Fără să mai aștepte reacția lui Peg, tânăra dispăru în camera ei.

– Ar trebui să mănânci ceva, îi spuse Peg. N-ai pus nimic în gură de azi-dimineață.

– Nu mi-e foame, spuse Allison cu o voce abătută, doar mor de somn ...

Totuși, după cinci minute, Peg bătea la ușa ei.

– Peg? Tu ești? Intră ...

Tânără adusese o tavă uriașă pe care se îngrămădeau feluri de mâncare apetisante: pilaf cu salată asortată, și ca desert înghețată din fructe exotice, evident culese de pe insulă. Peg era o bucătăreasă desăvârșită. În ciuda a ceea ce spusese ceva mai devreme, Allison înfulecă totul cu poftă. Peg, care stătea la picioarele patului, o privea cu atenție.

– Chiar nu vrei să-mi dezvălui nimic din ceea ce ai discutat cu acel individ? spuse ea cu o notă de șiretenie în glas.

– Îți jur că îți spun mâine, Peg!

– Ești prea secretoasă, Allison. Sunt sigură că aș putea să te ajut.

– Nu, nu poți să faci nimic, spuse tânăra.

Așadar, Peg fu nevoită să mai aibă răbdare până în seara următoare, după ce Allison își pierduse toată ziua încercând să dea de Herb Canby la telefon. Stăteau amândouă în salon și beau suc de fructe. Allison îi povesti ce se întâmplase, omițând însă faza cu sărutul și întâlnirea de la cascadă.

– Și a avut tupeul să-mi spună că îmi va înapoia cheltuielile făcute de la sosirea noastră și până acum, îți dai seama? Dacă ar fi fost după el, acum am fi avut deja bagajele făcute! Ce dobitoc!

– Oh, Allison! exclamă Peg cu un aer abătut. Ce-o să ne facem acum? După părerea lui Hoddy și Max, care își petrec tot timpul spionând iahtul, sunt pe cale să înalțe o adevărată tabără în nordul insulei. În după-amiaza asta, un avion a adus un biolog celebru, nu i-am reținut prea bine numele. Aproape au terminat de construit un fel de ambarcațiune ușoară specială pentru cercetarea fundului mării. E evident că Brett Ransome are pretenția să rămână. Cum ai de gând să te descotorosești de el?

– Habar n-am! recunoscu ea, devenind brusc visătoare.

Urmă o pauză, după care Peg se interesă cu prudență:

– Allison ... nu te supăra, dar ... chiar ești ... sigură că insula asta îți aparține?

– Bineînțeles! ripostă imediat Allison. Dacă n-ar fi așa, de ce aș mai fi abandonat totul ca să vin aici? Și ți-am mai cerut și ție să mă ajuți, asumându-ți în felul acesta mari riscuri ... din cauza mea.

Nu, Peg, n-aș fi acționat niciodată așa dacă aș fi fost convinsă că n-am dreptul să posed această insulă. Problema nu e aceea că nu știu dacă sunt adevăratul proprietar al insulei, ci mai degrabă cum să scap de Brett Ransome!

– După părerea mea, ar trebui să refuzi să te mai vezi cu el înainte să consulți un avocat. Îi dai toate elementele dosarului și după aceea e de datoria lui să se ocupe de această afacere.

– Am încercat deja să iau legătura cu Herb, dar n-am avut succes.

– Nu locuiește în New York?

– Ba da, am încercat să-l vizitez când am fost acolo, dar mi-a răspuns numai robotul telefonic. Același lucru mi s-a întâmplat și astăzi.

– Când ai vorbit cu el ultima oară?

– În ziua în care a deschis testamentul. Pleca a doua zi din New York ca să se ducă la festivalul de la Cannes, dar a promis că va îndeplini toate formalitățile administrative după ce se va întoarce. Eu sunt singura moștenitoare, din cauza asta nu era nici o grabă ...

– Herb Canby ăsta nu mi se pare un tip prea serios, observă Peg clătinând din cap.

– Așa este, oftă Allison, nu prea ai de unde să-l apuci.

– Și bănuiesc că e și amator de petreceri mondene.

– Da, dar nu m-a mințit. Am citit cu ochii mei cele scrise de Tyler.

– Măcar a legalizat documentul? o întrebă Peg pe un ton aspru.

– Păi ... nu cred, mărturisi Allison cam fără tragere de inimă. Pleca a doua zi în Europa și n-a mai avut timpul necesar ... Din fericire, a avut totuși amabilitatea de a mă suna, că altfel ...

– De fapt ce știi despre el? se interesă Peg în stilul ei realist.

– E un vechi prieten, îi răspunse Allison făcând un gest evaziv cu mâna. Nu cred că e necinstit. Poate că e cam leneș, dar e un om drept ... El și Tyler au copilărit împreună, au stat la aceeași gazdă în timpul colegiului și au rămas cei mai buni prieteni. Am totuși încredere în el.

Dar încruntarea ei din sprâncene nu-i scăpă lui Peg.

– Vrei să spui că e un copil răsfăţat, trase ea concluzia.

– Într-un anume sens, da. Provine dintr-o familie bogată şi practicarea meseriei de avocat nu e neapărat indispensabilă pentru el, dar asta nu-i pune sub semnul întrebării integritatea morală.

– Nu, doar seriozitatea, nu crezi?

– Nu. Dacă s-a făcut o greşeală, probabil că a fost vina mea. Nu am insistat îndeajuns în legătură cu legalizarea testamentului, dar nu m-am gândit nici o clipă că ar putea să-şi prelungească şederea în Franţa. Totul s-a petrecut atât de repede şi într-un mod atât de neaşteptat ... Am avut foarte multe probleme de rezolvat, aşa că e normal să-mi fi scăpat anumite lucruri!

Prietena ei clătină din cap cu un aer dojenitor.

– Cum ai putut, Allison, să neglijezi un element atât de important? Ai organizat de minune toate celelalte probleme şi ai uitat de cea mai importantă! Asta chiar e culmea!

Tânăra dădu din umeri.

– Nu-ţi face griji! Nu e nimic atât de grav. Îşi construiesc o tabără în nordul insulei, şi ce-i cu asta? Atunci când se va întoarce, Herb va face lumină în afacerea asta. Brett Ransome va fi nevoit să plece şi totul se va termina cu bine ... Herb mi-a dat asigurări că pot să fac orice pe insulă, în afară de a o vinde. Te rog să mă crezi că îşi cunoaşte meseria. Ransome's Cay îmi aparţine şi nimeni nu mă va putea convinge că nu e aşa. Eu sunt singura moştenitoare!

– Ești sigură?

– E singurul lucru de care sunt absolut sigură, Peg. Am văzut testamentul cu ochii mei, semnat de Tyler de față cu martori. Herb mi l-a dat să-l citesc. Chiar m-a asigurat că vorbise din nou cu el cu câteva zile înainte de accident ... Tyler îi spusese că nu vedea nici un motiv pentru care ar vrea să-și schimbe ultimele dorințe.

Ochii lui Peg se măriră de uimire.

– Asta mi se pare un gest foarte generos din partea lui Tyler, spuse ea.

– Da, mai ales când mă gândesc la tot ce i-am spus înainte să ne despărțim, adăugă Allison cu o figură tristă.

– Ce nu-mi place, e că Brett Ransome susține sus și tare că el e proprietarul insulei! Ai face bine să-l găsești pe avocatul tău ca să treacă la treabă și să facă lumină în afacerea asta.

– Nu-ți face griji, Peg, încercă s-o liniștească Allison. Mă ocup eu de tot.

În ciuda calmului său, în sinea ei tremura de spaimă. Ce se va întâmpla cu Ransome's Cay? Până la urmă cine va fi proprietarul acestui colț de rai? Era convinsă că va câștiga războiul pe plan legal ... dar ce se va alege de sentimentele ei față de Brett? Putea oare să controleze și această problemă?

Capitolul 3

Bucătăria uriașă a vilei era foarte veche. Grinzile din lemn contrastau cu tavanul alb și podeaua pardosită cu gresie de culoarea cărămidei. Agățate de jur-împrejurul încăperii, vase mari de bucătărie din alamă luceau în lumina blândă care se strecura printre jaluzelele lăsate. Aici era domeniul lui Effie, soția lui Bunker. Allison ținea foarte mult la bătrână și în fiecare dimineață îi făcea o mare plăcere să coboare, să ia micul dejun și să stea puțin la taifas cu stăpâna bucătăriei. Dar în dimineața aceea tânăra era tăcută și ținea gânditoare ceașca de cafea fierbinte cu ambele mâini. Urmărea cu o privire visătoare agitația lui Effie între chiuvetă și aragaz.

Văzând-o pe bucătăreasă, Allison își amintea de luna ei de miere. În afară de câteva riduri în plus, Effie nu se schimbase deloc de atunci, în timp ce ea ... Își aminti că în vara respectivă, se refugiase adesea în încăperea primitoare, lângă femeia aceea

care devenise repede pentru ea un fel de a doua mamă. Primele deziluzii ... fuseseră cumplite și Allison avusese nevoie de alinare în acele momente ...

Totuși, nu dusese ceea ce unii numeau "o viață ușoară". Allison fusese foarte vulnerabilă și naivă înainte de căsătorie. Acum își dădea seama că de fapt trecuse direct de la copilărie la faza de adult, fără să cunoască adolescența!

Tatăl ei murise când avea treisprezece ani, într-un accident de mașină. Mama ei, care nu-și mai revenise niciodată de pe urma întâmplării acesteia, se îmbolnăvise grav. Atât de grav, încât Allison trebuia să stea aproape tot timpul lângă ea, nelipsind decât ca să se ducă la școală. Acolo era prea timidă ca să se poată împrieteni cu băieții din clasa ei. După moartea mamei, s-a înscris la o facultate din sudul Statelor Unite. Allison nu putea suporta să trăiască singură în Connecticut, casa părintească părându-i-se îngrozitor de goală. Așa că plecă și se trezi în mijlocul unor colegi mult mai maturi și mai experimentați decât ea. Dezorientată și ușor speriată, în cele din urmă căzuse în brațele primului tânăr care îi făcuse curte. Avusese ghinionul să dea peste Tyler Hill ...

Când văzu farfuria plină cu brioșe pe care i-o punea Effie dinainte, Allison reveni la realitate.

– Oh, Effie! exclamă ea. Pur și simplu mă răsfeți!

– Și de ce nu? spuse bucătăreasa zâmbind. Ce e rău în asta? Toată lumea are dreptul să fie răsfățată.

– Așa e, mulțumesc, Effie, spuse Allison râzând. Stai și tu jos, să mai flecărim puțin.

– Mă întorc imediat. Mă duc să iau o ceașcă.

În timp ce se uita după ea, se întrebă ce se mai întâmplase cu Jimmy. Effie vorbea despre el cu foarte multă tristețe ... Spunea că ura fabrica la care lucra și că ducea o viață grea. Visa să se întoarcă într-o bună zi pe insulă, dar Effie părea să nu mai creadă că acest lucru va deveni vreodată posibil. Totuși, Allison trăgea nădejde că în curând, în cazul în care stațiunea balneară va primi numărul de clienți prevăzut de ea, va putea să-l angajeze pe fiul lui Bunker și al lui Effie la vilă. Nu voia însă să-i promită nimic bătrânei, pentru a nu o dezamăgi ulterior. Astfel că de fiecare dată se mulțumea doar să se intereseze de soarta acestuia.

– Ai mai primit vreo veste de la Jimmy? o întrebă ea pe bucătăreasă, când aceasta se întoarse spre ea.

Spre mirarea tinerei, figura lui Effie se lumină, în loc să se întunece, ca de obicei.

– Da, da, ba chiar excelentă!

– Minunat! Mă bucur pentru tine, Effie! exclamă Allison luând mâinile bătrânei într-ale ei.

– Nu ați aflat? o întrebă Effie cu un aer ușor neliniștit.

– Nu. Nu uita că m-am întors numai de două zile.

– Păi ... am bănuit că dacă v-ați întâlnit cu domnul Brett ... domnul Ransome vreau să spun ...

– Domnul Ransome?

Ce rol joacă el în întoarcerea fiului tău?

Allison nu era decât pe jumătate mirată. Știa că Brett Ransome era în stare de orice ca să-și atingă scopurile.

– El l-a angajat, dar aveam impresia că acționați de comun acord cu el, insistă Effie.

– Vezi bine că nu! răspunse Allison, enervată. Nu știu nimic despre mișcările acestui domn!

Peste fața bucătăresei trecu o umbră. Lăsă apoi capul în jos, devenind brusc tăcută.

– Effie, continuă Allison, îmi pare rău, nu da atenție toanelor mele. Îmi pare tare bine pentru tine, dar te rog să mă înțelegi și pe mine. Brett Ransome s-a instalat aici fără să mă anunțe.

– Totuși, fiecare din dumneavoastră e proprietarul a jumătate din insulă. Allison se uită o clipă la ea, cu gura căscată de uimire.

– Poftim?! Dar e imposibil! protestă ea cu voce slabă.

– Asta era în orice caz dorința tatălui lui Brett. A lăsat o parte din Ransome's Cay fiului său și cealaltă parte lui Tyler, acesta din urmă reprezentând cealaltă ramură a familiei, îi explică foarte calm, Effie. Era un om foarte drept.

– Asta înseamnă că tatăl lui Tyler nu avea nimic! trase tânăra concluzia, din ce în ce mai mirată.

Înseamnă că Tyler o mințise încă de la început!

– Bătrânul colonel Hill n-a avut niciodată vreun sfanț, aprobă Effie. Ransome era numele mamei lui. Biata femeie! Soțul a ruinat-o, iar fiul ei semăna ca o picătură de apă cu tatăl lui. Era la fel de risipitor ca și el ... Din fericire, l-ai părăsit la timp. De altfel, el nu venea niciodată aici. Pretindea că se plictisește cu noi. Singura dată când și-a prelungit ceva mai mult șederea, a fost cu ocazia lunii voastre de miere.

– Deci, Ransome's Cay nu i-a aparținut cu adevărat lui Tyler, observă Allison căzută pe gânduri.

– A lui era numai jumătate din ea, îi confirmă Effie. Dacă mi-ar fi trecut vreo clipă prin cap că nu știți, v-aș fi spus imediat totul.

Allison ridică spre bătrâna bucătăreasă o privire tristă.

– Da, Tyler v-a mințit, oftă luând mâna tinerei.

– Așa cum a făcut încă de la început! Trăia în minciună și refuza să recunoască faptul că nu era un moștenitor bogat, un milionar! Ar fi trebuit să-mi dau seama, am fost o proastă ...

– Tyler era un foarte bun actor și un mare seducător ... dar n-a fost niciodată cinstit. Încă de când era mic ... dar cred că deja am spus prea multe, se opri ea și se ridică de pe scaun.

După ce rămase câteva clipe nemișcată pe scaun uitându-se la Effie cu un aer absent, Allison se duse în salonaș și se uită spre telefon. Trebuia neapărat să ia legătura cu Herb Canby la New York. Ca de obicei însă, robotul telefonic își spuse mesajul, după care vocea lui Herb cerea să i se lase numele și adresa.

Allison închise telefonul, în culmea disperării. Se simțea prinsă în capcană din cauza propriei sale greșeli. De ce nu-i ceruse lui Herb să legalizeze testamentul înainte să se lanseze într-o asemenea aventură?

Ieși în grădină, s-o caute pe prietena ei. Era sigură că Peg va ști să-i dea un sfat bun.

– După părerea mea, singura soluție e să continuăm ce am început. Deschiderea stațiunii e fixată pentru patru iulie, adică

peste cinci zile ... așa că trebuie să terminăm pregătirile. Nu avem nici o clipă de pierdut.

– Știu, știu, bombăni Allison. Dar cu toate astea, tot trebuie să împart insula cu acest individ care n– are decât o singură idee în cap, aceea de a se descotorosi de noi!

– E adevărat că ne poate provoca multe necazuri, oftă Peg. Dar trebuie să existe o modalitate legală prin care să te poți apăra împotriva lui.

– N-am reușit să dau nici acum de Herb.

– Știi cumva la ce club din New York merge de obicei?

– Da, dar cei de acolo nu-mi vor da niciodată date despre el.

– Asta depinde de cum le prezinți situația, îi sugeră Peg cu o sclipire șireată în ochi.

– Ai dreptate, mă duc să mă apuc de treabă! Peste câteva minute, vorbea deja cu unul din administratorul clubului.

– Mă numesc Allison Hill și sunt o clientă a lui Herb Canby. Îl caut în legătură cu o moștenire. Mi-a spus data la care se întoarce de la festival, dar am uitat să mi-o notez. Mă simt foarte jenată, deoarece aveam întâlnire și ...

Fără să ia în seamă turuiala ei, persoana de la capătul celălalt al firului răspunse cu răceală:

– Îl așteptăm să vină la dineul nostru anual, pe șapte iulie.

După ce închise telefonul, Allison oftă ușurată. Măcar acum avea un fir. Totuși, până atunci nu putea să facă nimic. Trebuia însă să se comporte ca și cum Brett Ransome n-ar fi existat niciodată și să pregătească ziua inaugurării.

Dar cum să facă abstracție de prezența aceea care de douăzeci și patru de ore căpătase atâta importanță pentru ea? În timp ce doar la câțiva kilometri mai la nord, lucra și el la ...

– Dar ce anume face? șopti Allison dându-și seama în acel moment că Effie nu-i spusese nimic despre planurile lui Brett.

Uitând imediat de hotărârea ei, se ridică rapid și se îndreptă spre bucătărie, dar când ajunse la ușa salonașului, se opri. Dacă ar trage-o mai mult de limbă pe Effie, atunci aceasta ar începe să bănuiască ceva ... și Allison nu voia cu nici un chip ca cineva să observe tulburarea pe care i-o provocase acel bărbat!

Atunci, de la cine să se informeze? Bunker s-ar putea să-i raporteze totul lui Brett. Își petrecea zilele în golful în care era ancorat iahtul vărului lui Tyler ... la fel ca Hoddy și Max, băieții lui Peg.

Venindu-i brusc o idee, Allison se răsuci pe călcâie.

Hoddy și Max! Ei știau cu siguranță ce punea la cale Brett Ransome și de ce se întorsese pe insulă după zece ani de absență. Trebuia deci să-i găsească!

***

Allison era prima care recunoștea că dacă n-ar fi fost Hod și Max Crowes, ar fi lăsat în plata Domnului Ransome's Cay încă din prima lună, când primise devizul antreprenorului referitor la

lucrările de la vilă. Totuși nu ceruse ceva extraordinar! Allison n-avusese intenția să transforme clădirea aceea veche într-un hotel ultramodern, dar niște reparații simple, zugrăveala și câteva lucrări de tâmplărie și instalații costau o avere! Nu dispunea de asemenea mijloace financiare.

Tocmai se pregătea să se întoarcă în Statele Unite, când Peg o sfătuise să-i sune pe fiii ei. Hod și Max reprezentau ultima ei speranță, deși se îndoia că cei doi liceeni pot da de capătul acestei sarcini grele.

Dar se înșelase. Gemenii se dovediră a fi niște meșteri excelenți, pricepându-se să repare, să instaleze, să lipească și să ... zugrăvească. Aceștia făcură o treabă impecabilă, demnă de niște profesioniști.

Erau plini de farmec, simpatici, harnici și mereu puși pe șotii. Fiind din fire curioși, erau la curent cu tot ce se petrecea pe insulă. De altfel, mama lor le reproșa mereu acest lucru, spunându-le că sunt "indiscreți". Acesta era singurul subiect asupra căruia nu erau de acord. Peg considera că astfel pierdeau timpul de pomană.

În timp ce se apropia de hambar, auzi zgomotul sacadat produs de un ciocan. Lăsându-se condusă de auz, dădu ocol clădirii imense din lemn care fusese zugrăvită de curând în alb.

Hoddy și Max reparau trei mașini cu motor electric pe care le scoseseră din hambar pentru a-i plimba pe clienții viitoarei stațiuni. Allison le zări ciufurile roșcate pe deasupra uneia din caroserii.

În clipa în care ajunse în dreptul lor, avu loc o explozie și motorul uneia din mașini se transformă pentru câteva secunde într-un joc de artificii. Tânăra tresări puternic și scoase un strigăt de spaimă.

– Tâmpitule! strigă unul dintre frați. Nu puteai să oprești motorul?

Dat fiind că încă nu-i remarcaseră prezența, Allison își drese glasul, apoi tuși. Amândoi frații ridicară ochii în același timp și Allison le văzu fețele oacheșe murdare de fum și vaselină.

– Bună dimineața, le spuse ea zâmbindu-le larg. Nu vreau să vă deranjez prea mult, dar ați putea să-mi spuneți și mie ce fac nou-veniții în port?

Trăsăturile celor doi adolescenți se luminară dintr-o dată.

– Construiesc un centru de creștere a stridiilor. E nemaipomenit!

– Tare aș vrea să vă cred, le spuse Allison încruntând din sprâncene. Dar ce știe Brett Ransome despre acest domeniu?

– Oh, foarte multe! o asigurară gemenii foarte convinși.

– În plus, oricum a adus și un specialist în acvacultură, pe profesorul McGinnis. Și el e un tip nemaipomenit!

Allison zâmbi. "Nemaipomenit" părea să fie cuvântul lor preferat.

– A venit cu avionul acum câteva zile, preciză Hoddy, un Beechcraft. Allison își aminti huruitul care pusese capăt discuției sale cu Brett. Asta explica de ce pe fața tânărului apăruse o expresie gânditoare.

– Dacă vom putea să facem să meargă motorul ăsta, vom reuși să vedem ce se întâmplă acolo, adăugă Max arătând spre mașina plină de praf cu un semn din cap. În pricipiu, trebuia să-și înceapă exploatarea astăzi. Brett și-a dat cuvântul că vom putea să ne uităm atunci când se vor scufunda. Au un echipament de scafandru pe care mi-ar plăcea și mie să-l încerc ...

– Cred că mă voi duce să arunc și eu o privire acolo. Pot să iau vreuna din mașinile celelalte? Par a fi într-o stare mai bună.

– Nu prea sunt, spuse Hoddy, dar funcționează. După ce le revopsim și le punem alte scaune, vor fi ca noi.

– Sunt convinsă, îi asigură Allison râzând. Văd cheia în contact...

– Chiar vrei să te folosești de ea? o întrebă Max, surprins.

– Pe curând, băieți, le strigă ea ca să poată fi auzită prin zgomotul asurzitor produs de motor.

Allison o luă pe drumul plin de hârtoape care înconjura insula, căruia Max și Hoddy îi spuneau "tunelul". Acesta se afunda în pădure și la un moment dat bolta de verdeață părea că devine și mai îngustă. Din fericire, din loc în loc apărea la câte o cotitură a drumului o poiană uriașă.

De fiecare dată când Allison vedea pe vreunul din rarii locuitori ai insulei, bătrâni în cea mai mare parte, oprea mașina și stătea cu el câteva minute de vorbă. Toți discutau despre dificultatea de a crește orice altceva pe pământul acela în afară de fructe și foarte puțin porumb. "Briza marină distruge tot" repetau toți clătinând din cap.

Dar dincolo de lamentații, Allison bănuia că se ascunde o profundă deznădejde. Acei oameni făceau parte din niște familii care trăiau pe insula aceea de mai multe generații. În prezent, probabil erau ultimii care vor muri pe palma aceea de pământ. Allison le cunoștea foarte bine problemele și nu uitase nimic din ceea ce-i spuseseră odinioară, cu ocazia scurtei ei vizite. Într-adevăr, în timpul lunii de miere, Tyler, nemaigăsindu-și astâmpăr, făcea adesea călătorii scurte la New York, lăsând-o singură la Ransome's Cay. Absența lui n-o deranja însă deloc pe tânără, care profita de ea pentru a cunoaște populația băștinașă. Toată lumea se purtase atât de frumos cu ea, încât le rămăsese recunoscătoare.

Pe măsură ce dragostea pentru soțul ei se diminua, cea pe care o simțea față de Ransome's Cay devenea din ce în ce mai puternică, Cu toate astea, nici măcar nu visase ca într-o bună zi să revină aici în calitate de proprietar și nici că un alt Ransome aproape o va seduce! La acest gând, se înfioră ușor.

– Ducă-se la toți dracii Ransomii ăștia! bombăni ea aprope în șoaptă.

Din cauza lui Tyler și a maniei grandorii de care suferea acesta, moștenise jumătate dintr-o insulă pentru care mai trebuia să se lupte ca s-o păstreze!

Și în cazul în care Brett i-ar intenta proces ... nu va reuși în nici un fel să facă rost de cel mai bun avocat și nici nu-i mai rămăsese ceva din ce-i lăsaseră moștenire tatăl și mama ei. Brett va câștiga și ea va pierde insula ...

– Nu, sub nici o formă așa ceva nu se va întâmpla! spuse ea scrâșnind din dinți.

Insula aceea reprezentase foarte mult pentru ea! După voiajul de nuntă, când se întorsese la New York, visa adesea că se află sub soarele arzător de pe Ransome's Cay, inspirând mireasma amețitoare a florilor exotice. După părerea ei, acel loc devenise rapid un cadru fermecat, un fel de paradis pe pământ în care totul era posibil ... Acest gând o urmărise de-a lungul anilor și nu uitase niciodată șederea în vila albă din vârful dealului care domina oceanul. De câte ori nu se întorsese cu mintea în locurile acelea?

În Ransome's Cay se simțea la ea acasă și aici voia să rămână. Dacă Brett voia război ... ei bine, se va lupta cu el!

Mașina rablagită ieși din pădurea întunecată și dădu de o plajă imensă cu nisip fin. Orbită de reflectarea razelor soarelui pe întinderea aceea vastă, Allison miji ochii. Opri motorul și zări la capătul celălalt al golfului, sub un stejar imens, două cabane din prefabricate. Se întrebă cum procedaseră ca să le aducă aici. Apoi observă o șalupă uriașă în mijlocul golfului. Pe puntea acesteia se agitau niște oameni. Unul din ei era probabil Brett Ransome.

Privirea tinerei reveni din nou la căsuțe, care păreau goale. Mânată de curiozitate, Allison porni din nou motorul și se îndreptă spre stejarul uriaș. Inima îi bătea foarte tare în piept. În timp ce ea se apropia încet, ușa uneia din cabane se deschise. Tânăra își ținu răsuflarea ... dar nu era Brett. Bărbatul care stătea la câțiva metri de ea era aproape complet chel. În adâncul

sufletului, Allison era ușor dezamăgită. Dar oare Brett era înăuntru? Bărbatul se apropie acum de mașina ei oprită în mijlocul drumului.

– Bună ziua! spuse el politicos. Dați-mi voie să mă prezint ... Sunt doctorul McGinnis. Probabil că dumneavoastră sunteți doamna Crewes sau doamna Hill ...

Îi întinse mâna prin geamul deschis al portierei. Ea i-o strânse zâmbind, cam mirată de primirea lui călduroasă.

– Da, sunt Allison Hill, spuse ea. Deci, Brett Ransome v-a pomenit de numele meu ...

O sclipire șireată se aprinse în ochii albaștri ai profesorului.

– Nu. Prietenul nostru Brett a fost cam tăcut zilele astea. Gemenii mi-ai spus ...

– Hoddy și Max! exclamă Allison coborând din mașină, simțindu-se dintr-o dată ceva mai liniștită.

– Sunt niște meșteri foarte pricepuți. Mi-ai făcut deja o mulțime de servicii.

– Așa este. Sunt foarte valoroși, recunoscu Allison. Ne-au vorbit și nouă despre dumneavoastră. S-ar părea că sunteți specialist în acvacultură și sunteți "nemaipomenit".

Doctorul McGinnis izbucni în râs.

– Sunt biolog și specialist în problemele acvaculturii, dar n-aș îndrăzni niciodată să spun că sunt "nemaipomenit"! Oricum, zise el, acest compliment mă onorează. Vreți să vizitați laboratoarele noastre? După câteva secunde de ezitare, Allison se interesă cu gravitate:

– Sunteți singur?

Biologul se încruntă, mirat. Allison simți că se înroșește ca racul la față:

– Vă este frică de mine? Mă simt măgulit!

– Nu, nu asta am vrut să spun, îngăimă ea jenată la culme.

– Nu trebuie să vă fie teamă, locul acesta e pustiu. Nimeni nu va vedea că ați venit să ne spionați, adăugă el râzând vesel.

– Recunosc că sunt foarte curioasă, răspunse Allison ușurată. La ce servește șalupa?

– Deocamdată ne folosim de ea ca bază pentru explorarea fundului mării, dar mai târziu va trebui să ne servească drept punct de ancorare pentru ramele crescătoriei ...

– De stridii bănuiesc, îl opri Allison.

– Da, și de creveți.

– Și de ce ați construit aceste cabine? Nu aveți loc suficient pe șalupă?

Biologul aprobă cu un gest din cap.

– Am nevoie de o suprafață de lucru stabilă, ca să pot verifica exactitatea analizelor pe care le fac. Cealaltă ne folosește drept locuință temporară.

– Deci, nu dormiți pe iaht? întrebă Allison, mirată.

– Nu întotdeauna. În plus, nu e chiar un iaht, adică un vas de vacanță. "Ulisse" e unul din cele mai mari vase de exploatare științifică din lume!

– Nu știam, mărturisi tânăra, devenind brusc preocupată.

– Brett se află la bordul ei de patru ani de zile.

A făcut turul lumii pentru a-și aprofunda cunoștințele referitoare la acvacultură. Vă supărați pe mine dacă vă spun ceva? o întrebă doctorul McGinnis pe neașteptate.

– Deloc, îl asigură ea aruncându-i o privire iscoditoare.

– Ei bine, după părerea mea, Brett ar fi preferat să-și stabilească de fapt cartierul general în altă parte.

– La vilă, nu-i așa? spuse repede Allison cu inima bătându-i puternic în piept.

– Da. Am navigat împreună de la Key West și pe toată durata călătoriei mi-a lăudat tot timpul frumosul lui conac colonial. Îmi descria parcul și mă punea să-mi aleg una din cele zece camere! Părea să se bucure foarte tare de revederea acestei case.

– Și acum?

– Nu mai vorbește despre ea. De când am sosit aici, e posomorât și prost dispus. Nu mai înțeleg nimic.

Biologul se uită intens la figura tinerei. Ea lăsă ochii în jos, stânjenită.

– Domnul Ransome poate să vină acolo oricând dorește. Camera lui îi stă la dispoziție. I-am spus-o chiar eu, spuse ea cu răceală în glas. Apoi, redeveni surâzătoare și-i spuse:

– Și dumneavoastră sunteți binevenit la mine, domnule doctor.

– Vă mulțumesc, dar asta nu răspunde întrebării mele, îi răspunse el încruntând din sprâncene.

– Domnul Ransome ar fi trebuit totuși să vă pună la curent, spuse ea uitându-se spre șalupă. Dar probabil a înțeles că

Ransome's Cay îi aparține, când de fapt eu sunt proprietarul a jumătate din insulă ...

Allison rezumă în câteva minute situația și, căpătând încredere datorită bunăvoinței interlocutorului său, îi dădu amănunte în legătură cu planurile ei de a pune în funcțiune o stațiune balneară.

– Nu vreau să fie un hotel de lux. Nu vom putea primi decât vreo cincisprezece clienți odată. Ținem mai ales la păstrarea autenticității atmosferei. În interior nu am bătut un cui, n-am refăcut nimic, absolut nimic. Vila trebuie să rămână ca mai înainte, altfel și-ar pierde din farmec.

– Dar spuneți-mi ... spuse omul de știință căzut pe gânduri, dacă aveți fiecare în proprietate jumătate din insulă, bănuiesc că dumneavoastră sunteți cea care a moștenit terenul pe care a fost construită casa ...

Când auzi aceste cuvinte, Allison se făcu albă ca varul la față. Nu se gândise niciodată la acest aspect al problemei. Atunci când aflase că nu era singura moștenitoare a insulei, bănuise că ea și Brett Ransome vor găsi o soluție pe cale amiabilă. Reacția violentă a tânărului o aruncase însă într-o asemenea stare de perplexitate, încât se agățase de ideea că era acoperită din punct de vedere legal, fără să se gândească mai departe. Și dacă terenul lui Tyler nu includea și casa? Această eventualitate o făcea să tremure de spaimă.

– Doriți să vizitați laboratoarele noastre?

Vocea doctorului McGinnis o smulse brusc din gânduri.

– Cu plăcere, răspunse ea repede, bucuroasă de apariția acestei diversiuni.

Îl urmă în căsuța montată pe piloni. Când ajunse înăuntru, fu foarte mirată să descopere un echipament extrem de modern.

– Nu mai trăim în epoca eprubetelor, observă biologul văzând aerul ei surprins. Aparatura e electronică.

– E foarte impresionant, spuse Allison trecând în revistă cu interes seria de ecrane montate pe carcasa imensă din metal negru.

– Veniți să vă uitați prin microscop, îi propuse doctorul McGinnis.

Timp de peste un sfert de oră Allison îl ascultă cu atenție și astfel înțelese intențiile lui Brett. Prin acvacultură, avea de gând să reînvie economia insulei. Acesta era visul vieții lui și de aceea făcuse înconjurul lumii.

Un vis ... Acest cuvânt părea să fie cel mai corect pentru a caracteriza planul plin de fantezie al lui Brett. Ca și vărul lui, Tyler Hill, era un copil răsfățat. Pe moment acvacultura îl amuza, dar ce se întâmpla atunci când se va plictisi de noua lui jucărie? Îl va face să se întoarcă aici pe Jimmy? ... Tânărul își va părăsi postul de la fabrică și se va muta cu toată familia pe insulă ...

– Vă mulțumesc pentru timpul petrecut cu mine, domnule doctor, spuse Allison zâmbindu-i călduros. Aș fi bucuroasă să vă primesc la vilă.

– Voiam să vă pun o întrebare ... începu biologul, pe un ton șovăitor. În legătură cu Max și Hoddy. Ei ar dori să-i învăț să se

scufunde cu costumul de scafandru pe care l-am adus cu noi. Până acum n-am îndrăznit să le dau vreun răspuns, deoarece nu voiam să încalc voința mamei lor. Știți cumva dacă dânsa s-ar opune acestui lucru?

– În privința asta, pot să vă asigur că da. Lui Peg îi e groază de apă și deși băieții sunt înotători excelenți, își iese din minți de fiecare dată când îi vede zbenguindu-se în valurile oceanului!

– Aș putea încerca s-o conving ... Hoddy și Max mi-au făcut atâtea servicii, încât nu am curajul să le refuz această bucurie.

– În cazul acesta, ar trebui să veniți la noi. Sunt convinsă că Peg va avea deplină încredere în dumneavoastră.

Acum, se aflau în pragul ușii și Allison se pregătea să-i întindă mâna doctorului McGinnis, când deodată acesta exclamă:

– Dar iată-l pe Brett!

Allison întoarse repede capul și zări silueta înaltă a lui Brett Ransome îndreptându-se spre ei. Vreme de o clipă, revăzu cu ochii minții centaurul de la Buttonhook Cove. Cu obrajii în flăcări, îi venea s-o ia la goană, dar era deja prea târziu. Din locul în care se afla, adică în plin soare, el n-o putea vedea în întunericul cabanei. Îl urmărea cu privirea de parcă ar fi fost vrăjită.

– Din nefericire, vom avea musafiri, spuse biologul pe un ton șiret.

Tânăra nu-i răspunse. Brett, aflat acum sub umbra stejarului uriaș, se uită la ea urcând în continuare panta. O recunoscu imediat pe Allison și făcu o ușoară mișcare de retragere, dar apoi expresia feței lui se aspri îngrozitor de tare.

– La revedere, domnule doctor, și vă mulțumesc încă o dată. Veniți să nă vedeți. Vom fi încântați să vă primim, iar Peg se va bucura să vă cunoască, spuse ea pe nerăsuflate, întinzând mâna biologului.

– Plăcerea a fost de partea mea, îi răspunse el în mod curtenitor înainte să se întoarcă spre Brett. Brett, avem un musafir ...

Dar tânărul nu acordă nici o atenție prietenului său. O privea în ochi pe Allison cu un aer încruntat. Tânăra rămăsese înțepenită în același loc, ca o statuie.

– Așadar ți-ai făcut calculele, bănuiesc, îi aruncă el cu o voce plină de arțag.

– Ce calcule?

– Lista cu cheltuielile făcute la vilă, nu face pe proasta!

– Brett, te rog ... protestă doctorul McGinnis.

– Treaba asta nu te privește pe tine, doctore, spuse Brett printre dinți, uitându-se în continuare la Allison. Asta e o problemă de familie, nu-i așa, doamnă Hill?

– Uite ce e, domnule Ransome, protestă Allison enervată, eu nu încerc să pun mâna pe insula asta prin mijloace necinstite ...

– Serios? spuse el pe un ton mieros. Atunci, de ce nu mi-ai adus lista?

Dat fiind că Allison nu-i răspundea, Brett se întoarse spre biolog.

– Îți dai seama? Eu sunt destul de mărinimos ca să-i restitui banii cheltuiți pentru renovarea vilei și ea ...

– Cum îndrăznești!? explodă tânăra, roșie la față de furie.

– ... I-am cerut să facă o listă cu tot ce a cheltuit, pentru că nu se făcea să fur de la văduva vărului meu, nu-i așa? continuă Brett, neluând în seamă privirea feroce a lui Allison.

– Și după aceea, ce ai de gând? Îmi vei cere să plec?

– Exact! Îți semnez un cec și te trimit acasă.

– Cât de generos ești! îl ironiză Allison. Dar cine te crezi, mă rog?

– Acela care sunt, adică proprietarul insulei Ransome's Cay!

– N-o să reușești să mă fraierești, domnule Ransome, îi spuse ea cu fermitate. Am aflat în dimineața asta că într-adevăr nu sunt singurul proprietar al insulei, dar jumătate din ea e a mea și n-o voi pierde pentru nimic în lume! E bine să știi treaba asta! L-am rugat pe avocatul meu să studieze problema!

Apoi, fără să mai aștepte răspunsul lui, îi întoarse spatele și se îndreptă cu pași mari spre rabla pe care o parcase ceva mai sus, la marginea drumului. Demară în trombă și lăsă în urmă plaja cu nisip alb, pătrunzând în pădure. Atunci, observă că ceea ce luase întotdeauna drept niște scoici mici care acopereau drumul erau de fapt cochilii de stridii.

Capitolul 4

Lipsise prea multă vreme, își spuse Brett Ransome în timp ce urmărea cu privirea cum se depărta vechea mașină târându-se prin toate hârtoapele drumului. Ar fi trebuit să ia primul avion de la San Diego spre Savannah chiar în ziua în care aflase că murise Tyler. Ulysse și echipajul acestuia putea foarte bine să traverseze și fără el canalul Panama. De ce nu-i dăduse prin cap că fosta soție a lui Tyler, văzând locul liber, va încerca să pună mâna pe el?

În timpul ultimei săptămâni din drumul lung care îl adusese aici, în fiecare seară adormise gândindu-se că în curând se va întoarce în casa în care se născuse. Revedea cu ochii minții patul mare din camera lui, situată deasupra salonașului. Trecuse atâta timp de atunci ...

De unde să știe că va da aici peste văduva vărului său? În plus, aceasta era clar că nici nu se gândea să plece. Și cu toate astea, va trebui să părăsească neapărat vila, vila lui!

Atunci când o privise de pe puntea lui Ulysse, în după-amiaza în care sosiseră, foarte albă, cocoțată în vârful dealului de un verde superb, inima începuse să-i bată mai tare. Și, cu răsuflarea tăiată de emoție, ca în copilărie, numărase cei cinci piloni groși ai verandei.

Era atât de bucuros să-și poată privi locuința fără idei preconcepute. Margo dispăruse de mulți ani de acolo și el se vindecase de iubirea aceea nefericită, se vindecase odată pentru totdeauna ...

Pierdut în gânduri, Brett nu observase privirea dojenitoare a doctorului McGinnis. Privind în gol, acesta evoca frumusețea uluitoare a lui Allison. Trebuia să recunoască sincer că Tyler avea gusturi rafinate.

Imaginea trupului ei gol din spatele perdelei de apă a cascadei îi reveni în minte, ca și talia subțire și picioarele ei lungi. Doamna Hill era într-adevăr superbă! Lăsă să-i scape un oftat. Margo îl făcuse să înțeleagă în urmă cu mulți ani câtă perfidie se putea ascunde într-un trup perfect. Nu era naiv. Allison Hill întocmise un plan pentru a pune mâna pe Ransome's Cay și el trebuia să i-l dejoace cu orice preț, deși încă nu știa cum să procedeze. Acesta era de fapt și motivul pentru care se purtase atât de agresiv cu ea ceva mai devreme. Fu cuprins deodată de un ciudat sentiment de vinovăție la acest gând și se întoarse spre biolog pentru a se justifica.

Brett fu foarte surprins să vadă asprimea din privirea doctorului McGinnis.

– Această tânără nu ne făcea decât o vizită politicoasă, spuse biologul fără să-i lase lui Brett răgazul necesar pentru a se explica. E o tânără fermecătoare și chiar nu văd de ce i-ai vorbit atât de urât!

– Tu ai părerea ta și eu pe a mea, îi răspunse cu răceală Brett. Bănuiesc că știi cu cine ai vorbit.

– Cu văduva vărului tău, evident, îi răspunse biologul dând din umeri. Dar asta nu îți dă dreptul să o tratezi ca pe o hoață.

– Uite ce e, McGinnis, spuse Brett nervos la culme, femeile lui Tyler nu mă interesează. Nu vreau nici măcar să mai vorbim cu ea. Dacă mă va forța s-o fac, să nu se mire de ce o să urmeze!

– Dar doamna Hill a fost soția vărului tău, nu o cucerire oarecare!

Și Margo fusese o soție, soția lui, își spuse el cuprins brusc de un val de tristețe.

– Numai o cretină sau o aventurieră putea să se mărite cu Tyler. Și doamna Hill nu e în nici un caz fraieră!

– În privința asta n-o să te contrazic, dar dacă a fost o naivă, o fată nevinovată?

– Nevinovată! repetă Brett, izbucnind într-un râs ironic.

Dar biologul nu se descurajă.

– Probabil că era foarte tânără atunci când s-a căsătorit și nu era așa cum e acum. Poate chiar vărul tău a făcut-o să-și piardă iluziile. Probabil că pe vremea aceea nu avea mai mult de optsprezece ani.

– În cazul ăsta, de ce încearcă să pună mâna pe insulă?

Sunt sigur că nu-i aparține ei!

– După părerea mea, între voi doi există o neînțelegere. Nu știu în ce constă, dar pot să te asigur că Allison Hill e cât se poate de sinceră. Va trebui să te duci să-ți ceri scuze pentru ieșirea de mai devreme.

– Deci, și tu ai căzut în plasa farmecului ei! După Bunker și Effie ...

Vorbele îi rămaseră însă pe buze. Din cauza unei femei, era gata să se certe cu cel mai bun prieten al lui, acela care de-a lungul atâtor ani de încercări îl susținuse, îl ajutase și-i ridicase moralul în momentele de cumpănă ... Trebuia neapărat ca biologul să înțeleagă exact cum stau lucrurile.

– Te rog ... hai să nu ne certăm, începu el cu o voce mai blândă. Crede-mă, însă, că Allison Hill nu e virtutea întruchipată, așa cum pari înclinat să gândești. Tyler n-a pierdut timpul cu ea. A învățat foarte bine lecția de la el. Locul a rămas liber și atunci s-a instalat aici.

– Ai uitat că e convinsă că are acest drept. L-a moștenit pe Tyler Hill, observă omul de știință.

– Totuși nu se poate să nu știe că Tyler mi-a vândut mie partea lui ...

– De ce ar ști? îl întrebă prietenul lui, încruntându-se.

Dar deja Brett începuse să relateze ceea ce credea el că era povestea lui Allison.

– Atunci când Tyler a murit fără să-i lase moștenire nici un sfanț, primul lucru pe care l-a făcut a fost de a căuta ceva din care

să poată scoate bani. Vila era goală. Face investigații despre mine și află că eu fac turul lumii la bordul lui Ulysse, de unde trage concluzia că nu mă interesează ce se mai alege de Ransome's Cay. Dar cum nu deține titlul de proprietate, nu poate vinde insula. Astfel că nu-i mai rămâne decât o soluție: să scoată profit de pe urma ei, transformând-o într-o stațiune balneară de lux. Continuând tradiția fermecătorului ei soț, găsește o femeie care s-o urmeze, împreună cu cei doi copii solizi ai ei. Ei sint cei care fac toată treaba, în timp ce doamna se odihnește ...

– Nu e adevărat! i-o reteză biologul, supărat.

Dar fără să ia în seamă observația prietenului său, Brett, căruia îi făcea o plăcere deosebită să o ponegrească pe Allison, continuă:

– Sunt convins că nu-i plătește pe cei doi băieți. Probabil că i-a promis marea cu sarea mamei lor, fără să le dea nici un ban! Dacă aș fi ajuns aici cu o lună mai târziu, aș fi fost nevoit s-o aduc în fața instanței, ca s-o pot expulza de pe insulă. Stațiunea balneară ar fi fost un fapt împlinit. Ce inteligentă e! Este sigură că, descurajat fiind de tărăgănelile unui proces, aș accepta un compromis, sau mai rău, aș despăgubi-o ... și oricum, ar pleca în final cu mai mulți bani în buzunar decât la sosire ...

– Îți dai seama că ești pe cale de a o acuza de escrocherie? exclamă biologul, uluit. Nu-ți stă deloc în caracter să faci așa ceva, Brett. Nu credeam că poți fi atât de nedrept. Înțeleg foarte bine că îi păstrezi ranchiună vărului tău, deși nu știu de ce, dar mi se pare inadmisibil să te răzbuni pe o femeie nevinovată! ...

– Stai puțin, eu ... îl opri Brett.

Dar prietenul lui continuă, ridicând tonul:

– ... Sunt sigur că Tyler a mințit-o. De fapt, asta nu m-ar surprinde prea tare. A crezut că e moștenitoarea întregii insule și când și-a dat seama că nu avea nimic, n-a încercat să nege acest lucru. Mi-a dat chiar ea asigurări că Tyler era în stare de lucruri și mai cumplite! Și nu există nici un pic de tristețe în vorbele ei. Stau și mă întreb dacă nu cumva mai e îndrăgostită și acum de el!

Brett îi aruncă o privire posomorâtă. Această ultimă presupunere i se părea total nefondată.

– Văd că nu știi să reziști farmecului unei femei frumoase spuse el zâmbindu-i ironic prietenului său.

– Se poate, răspunse iritat biologul, mai ales când se află în dificultate.

Brett se încruntă.

– Nu-ți mai face atâtea griji pentru ea. Știu să recunosc o aventurieră atunci când o întâlnesc! Ea știe perfect cum stă situația. Nu se poate ca doamna Hill să nu știe că am cumpărat partea lui Tyler. Prima datorie a unui avocat după deschiderea unui testament este de a verifica valoarea terenului respectiv, pentru a calcula nivelul taxei de succesiune.

– Așa este, dar dacă avocatul respectiv neglijează să legalizeze testamentul?

– Poftim?

– Da, așa mi-a spus ea. Individul a plecat în Europa și n-a mai dat nici un semn de viață! Era un prieten al vărului tău, Tyler.

– E imposibil! exclamă Brett, care însă păru tulburat.

– După deschiderea testamentului, doamna Hill a fost atât de emoționată, încât a uitat să mai insiste pe lângă el ca să se ocupe de validare. Când a vrut s-o facă, a fost prea târziu. Nu reușește nici acum să dea de el.

– Un avocat n-ar face niciodată o asemenea greșeală, bombăni Brett.

– Se numește Herb Canby, poate că îl cunoști ...

– Herb Canby ... da, bineînțeles, e un vechi prieten al lui Tyler. Din câte îmi amintesc, nu era interesat decât de viața mondenă. Îi place la nebunie să se distreze și meseria de avocat nu e decât de fațadă ...

– Vezi? Deci neglijența lui nu e atât de ilogică.

Brett căzu pe gânduri. Pentru prima oară de când debarcase pe Ransome's Cay, își dădu seama că greșise neavând încredere în Allison Hill.

***

În același timp, zdruncinată bine de hârtoapele drumului, Allison tuna și fulgera împotriva lui Brett Ransome. Cum îndrăznise să-i vorbească pe tonul acela? Parcă ar fi fost o hoață!

Totuși, în adâncul sufletului se simțea puțin vinovată. Nu se dusese tocmai la capătul celălalt al insulei ca să-și satisfacă în

sfârșit curiozitatea? Ducându-se acolo, exista o șansă din două să se întâlnească totuși cu el.

Fusese de-a dreptul penibil, dar asta nu trebuia s-o mire. Îi revăzu fața furioasă, cu sprâncenele încruntate. Ce diferit era de cel din urmă cu câteva zile, din fața cascadei ...

Ca într-un film, scena i se derulă prin fața ochilor. Calul imens care ieșea din valuri, sclipirea potcoavelor în lumina zorilor, trupul gol până la brâu al bărbatului, ochii lui pătrunzători ca o mângâiere pe trupul ei gol ... Allison strânse și mai tare de volan, luptându-se cu toate forțele împotriva tulburării care o cuprinsese. Se mai înșelase o dată, cu Tyler, și n-avea de gând s-o ia de la capăt. Brett Ransome nu era decât un bărbat aspru și rece, extrem de nedrept cu ea ...

Când opri mașina în spatele hambarului, observă că băieții dispăruseră. O găsi pe Peg așezată la biroul ei, întocmind o listă cu ce mai era de făcut la patru iulie, data inaugurării stațiunii. Allison luă loc lângă ea și se puse pe treabă, bucuroasă că nu era obligată să-i povestească despre vizita din golf.

După ce rămaseră mai bine de o oră cufundate în stabilirea cu precizie a programului, trecură la o ocupație mai amuzantă, adică la atribuirea camerelor diferiților clienți.

Allison lăsă în grija prietenei sale să ia toate hotărârile necesare, mulțumindu-se să aprobe cu un aer absent, deoarece nu reușea să uite de Brett Ransome și de amenințările acestuia. Se aștepta aproape să-l vadă apărând dintr-un moment în altul, împreună cu muncitorii lui, hotărât s-o arunce afară din casă pe

ea, pe Peg și pe gemeni. Dar oare era în stare de așa ceva? În adâncul sufletului, se îndoia de asta.

Peg se uita uneori la ea cu o privire iscoditoare, așteptând să i se confeseze, dar Allison nu se putea hotărî să-i vorbească. De ce să-și mai facă griji și Peg? își spuse ea. În plus, probabil că dădea dovadă de prea multă imaginație.

– Nu mă asculți deloc, observă în cele din urmă Peg, pe un ton de reproș.

– Scuză-mă, Peg, șopti Allison. Nu știu ce am, sunt agitată ...

– Bine, am să repet. De ce n-am da camera cu balcon perechii care are două fetițe? Și pe Bob Birch unde o să-l punem?

Allison făcu tot posibilul să-i propună idei lui Peg, dar se simțea lipsită de vlagă și demoralizată. Apoi petrecură restul după-amiezii punând perdele la ferestre, întocmind meniuri, consultând-o pe Effie în legătură cu petrecerea pe care trebuia s-o dea pe patru iulie. Nu era indicat să nu sărbătorească ziua independenței Statelor Unite numai pentru că se aflau pe o insulă situată în largul oceanului!

După părerea lui Allison, orele se scurgeau cu o încetineală exasperantă. Auzea mereu în urechi vocea lui Brett: "Îți semnez un cec și te trimit acasă!" spusese el cu ură. Aștepta cu nerăbdare să se sfârșească ziua aceea îngrozitoare.

După cină, Peg îi propuse pe un ton vesel:

– Ești pregătită, Allison, de o partidă de majong?

Partidele de majong deveniseră obișnuite seara la vilă. Hoddy era cel care descoperise vechiul joc vârât într-un sertar al

comodei din salon. Fuseseră toți entuziasmați de noua distracție, dar Allison aprecia cel mai mult frumusețea pieselor de fildeș și parfumul misterios al cutiei de lemn de santal în care erau puse. Găsea o plăcere aproape senzuală în manevrarea acelui joc de domino din alte timpuri și din altă civilizație.

Dar astăzi Allison era prea obosită ca să se mai poată concentra asupra jocului.

– Îmi pare rău, Peg. Mai degrabă am chef să mă duc să mă plimb puțin. Ne-am petrecut toată ziua închise în casă. Simt nevoia să respir aer curat.

– Bănuiesc că te duci să faci o plimbare călare, așa că nu cred că mai are rost să te întreb dacă să te însoțesc ...

– Nu, nu trebuie, îi răspunse Allison. Mi-a spus Bunker că ar trebui s-o punem la treabă pe Godiva.

Când ajunse în camera ei, Allison își puse repede niște blugi și se încălță în adidași. Apoi își trecu peste cap un tricou pe care îl dăduse la New York să fie imprimat cu litere verzi pe fond alb: "Ransome's Cay".

Peste câteva minute, după ce își prinse părul bogat la spate, coborî scara uriașă a vilei.

Afară era foarte cald. Umezeala excesivă a aerului i se păru la început de nesuportat lui Allison. Pe moment se simți tentată să renunțe la planul ei și să se retragă la răcoare, în casă, dar ideea de a rămâne închisă între patru pereți rumegându-și gândurile negre o încurajă să meargă mai departe.

Spera că iapa se va lăsa prinsă ușor.

O aștepta de altfel o surpriză plăcută: Bunker o dusese pe Godiva în boxa ei și o țesălase. Allison nu mai avea decât să-i pună frâul și șaua.

Atunci când se urcă în șa, iapa era însă deja transpirată. Unde putea să se ducă la ora aceea? În pădure în nici un caz, deoarece atmosfera era sufocantă din cauza căldurii. Mai rămânea malul mării … Preț de câteva secunde, revăzu cu claritate imaginea unui bărbat și a unui armăsar ieșind din spuma valurilor. Fu străbătută brusc de un fior voluptuos.

– De ce nu? șopti ea cu un zâmbet ușor pe buze.

Fascinată brusc de viziunea aceea magică, își înfipse călcâiele în coastele calului. Godiva porni în galop spre ocean. Având impresia că respiră în sfârșit, Allison inspiră cu plăcere aerul înmiresmat al amurgului.

Nu mai auzea decât șuieratul vântului pe lângă urechi și bocănitul potcoavelor Godivei pe poteca ce cobora până la plajă. De la dușul făcut la cascadă în ziua sosirii ei, nu se mai simțise atât de bine. I se părea că zboară peste vegetația luxuriantă, ca într-un vis.

Imediat ce dădu de nisip, Allison porni în galop direct spre valuri. Oferindu-și fața mângâierilor soarelui aflat la apus, care înroșea orizontul, Allison se lăsă legănată de ritmul calului său. Atunci când deschise din nou ochii, iapa se opri brusc, gata s-o arunce din șa. Tânăra se prinse de coama ei ca să nu cadă și o îndemnă să meargă mai departe. Godiva făcu câțiva pași și se opri din nou. Atunci, Allison îi strigă:

– Dii, Godiva!

Încet și cu multe prudență, calul se scufundă în apă până la burtă.

– Mai departe, Godiva, mai departe! urlă ea din toate puterile.

Și curând, erau departe de țărm. Deodată, Godiva nu mai ajunse cu picioarele la fund. Pur și simplu înotau! Deasupra apei de culoarea safirului, nu se mai vedeau decât coama blondă a calului amestecată cu părul de culoarea antracitului al tinerei.

Cufundată în apa limpede, Alison se simți extrem de bine, ca și cum ar fi scăpat de o mare greutate.

Atunci când, văzând că iapa obosise, Allison o îndemnă să se întoarcă pe plajă, se simți oarecum tristă. Își va putea păstra oare acel sentiment de împlinire și vioiciune care o stăpânea în acel moment? Știa bine că nu era posibil. Îndoielile, durerea, neliniștea o vor asalta din nou fără milă.

În schimb calul, foarte fericit să simtă din nou pământul sub copite, galopă mult timp prin valurile de la țărm. Răcorită de baie și total destinsă, Allison lăsă frâul Godivei slobod.

Peste câteva clipe, ajunseră în lagună. În mijlocul apelor liniștite se afla iahtul cu trei catarge Ulysse. Iahtul lui Brett! Inima lui Allison începu să bată mai repede ca de obicei. Uitând de toate, trase brusc de frâie. Ascultătoare, Godiva se opri și începu să pască iarba din jurul ei.

Privind spre vasul superb, Allison începu să se întrebe de ce oare întâlnirile ei neașteptate cu Brett Ransome erau mereu înconjurate de mister?

Oftă, sări jos din șa și se așeză pe iarbă, cu bărbia sprijinită pe genunchi și privirea visătoare.

De ce oare tot ce avea vreo legătură cu vărul lui Tyler era, în mintea ei, înconjurat de o aură magică? Nu reușea să înțeleagă. Nu exista totuși nimic ireal în vorbele aspre pe care le rostise el în urmă cu numai câteva ore ... Atunci de ce, din moment ce o amenința că o expulzează de pe Ransome's Cay, și-l imagina încă în postura de centaur, galopând în lumina rozalie a zorilor? Și prin ce minune se găsea ea acolo, la ora cea mai frumoasă a zilei, în momentul în care soarele apunea ca o bilă de foc care se cufunda în ocean la orizont? Ce căuta în fața clădirii de un alb strălucitor care se profila pe fundul de un verde-închis al pădurii, formând un tablou de o frumusețe care îți tăia pur și simplu răsuflarea?

Allison își scutură părul greu și negru care se desfăcuse în timpul cursei. Nu trebuia să-și dea frâu liber imaginației. Brett Ransome era o creatură rea și enervantă care nu-și ascundea deloc antipatia față de ea. Uneori avea un aer dur și trist, își spuse ea înfiorându-se de teamă. În orice caz, era clar că era la fel de lacom ca Tyler. Nu numai că moștenise toată averea familiei și jumătate din Ransome's Cay, dar voia să-i ia și ei, pe care Tyler de fapt o ruinase, puținul pe care-l avea.

Fără să facă pe văduva nefericită, exploatată și lipsită de apărare, i se părea totuși scandalos ca bărbatul acela să-i smulgă sub amenințare singurul cadou adevărat pe care i l-a făcut vreodată soțul ei, probabil pentru ca tânăra să-l ierte. Deoarece

acesta pur și simplu o furase. Simți o ușoară tristețe când își aminti de falnicul personaj care fusese Tyler. Era păcat că cel mai nobil gest al lui fusese pe punctul de a fi umbrit de necinstea propriului său văr!

Allison încercă să-și amintească felul cum reacționase ea atunci când, în urmă cu numai câteva ore, o atacase în fața laboratorului ordonându-i să părăsească insula, care era totuși a amândurora. Dar în ciuda eforturilor ei, imaginea unui centaur care ieșea din mare în lumina zorilor îi reveni din nou în minte. Cu ochii la valuri, visă din nou la scena mitologică. Un bărbat bronzat, gol până la brâu, îi arunca la picioare o floare de magnolie.

Aroganța călărețului era amestecată cu o anumită doză de curtoazie. Pur și simplu adusese un omagiu zânei din cascadă, adică tinerei inocente.

Reveria îi fu tulburată brusc de Godiva care, speriată de ceva, o luă din loc, icnind foarte tare. Își smuci capul și-și smulse frâul din mâinile lui Allison, care încerca în zadar să-l prindă din nou.

– Hoo, Godiva! urlă ea atunci, în timp ce iapa se depărta în galop.

Allison alergă după ea strigând-o din toate puterile, știind că Godiva nu se va întoarce la ea. Deodată, își prinse piciorul într-o rădăcină și căzu pe pământul nisipos.

Când se ridică în capul oaselor, simți o durere atât de puternică la glezna dreaptă, încât o prinse amețeala. Simțindu-se pe punctul de a leșina, se întinse din nou pe pământ și închise

ochii. Se găsea într-o situație foarte proastă: era în mijlocul pădurii, la câțiva kilometri de vilă și se lăsase întunericul. Avea glezna luxată, dacă nu chiar ruptă. Așadar nu se punea problema să se întoarcă acasă pe jos.

Uitându-se la palmierii care se legănau deasupra ei, se gândi cu groază la eventualitatea de a-și petrece noaptea sub cerul liber. Înainte să se ducă la culcare, Peg nu verifica niciodată dacă se întorsese acasă. Și-ar fi spus probabil că Allison se strecurase tiptil în camera ei, epuizată de plimbarea călare, vrând să nu-i mai deranjeze de la partida lor de mahjong. Și chiar dacă din întâmplare și-ar da seama că lipsește, nimeni n-ar ști unde s-o caute pe insula aceea cufundată într-un întuneric total.

Căută din priviri o bucată de lemn de care să se poată folosi împotriva animalelor sălbatice. Atunci auzi în depărtare tropotul unui cal.

Tânăra se ridică puțin și strigă din toate puterile:

– Ajutor! Ajutor!

Apoi ciuli urechile. Nu părea să se miște nimic în jurul ei.

– Ajutor! repetă ea și mai tare.

De data asta, frunzișul unui tufiș se dădu la o parte pentru a face loc să treacă un călăreț gol până la brâu. Era Brett, călare pe Cherokee.

– Dumnezeule mare! oftă Allison. Se vede treaba că n-am nici un dram de noroc!

– Ce ți s-a întâmplat? De ce strigi? o întrebă Brett, oprindu-și armăsarul uriaș în fața ei.

În ciuda durerii pe care o simțea, Allison reuși să se ridice cu greu și-i răspunse cu demnitate:

– Nimic.

– M-ar mira să fie așa. Ești albă la față ca și tricoul de pe tine.

– N-am nimic, serios, repetă Allison pe un ton prefăcut indiferent.

– În plus, ești udă toată ...

Pentru prima oară, Allison deveni conștientă de halul în care arăta.

Părul încâlcit îi căzuse peste față, hainele ude i se lipiseră de piele, scoțându-i în evidență formele trupului ...

Brett Ransome o privea din cap până-n picioare, întârziind mai mult asupra rotunjimilor ei voluptuoase.

– Bănuiesc că ți-a fugit calul, spuse el în cele din urmă, zâmbind ironic și continuând s-o privească.

– Dacă nu erai tu și blestematul tău de armăsar, Godiva ar fi fost și acum lângă mine.

– Nu da vina pe Cherokee, iapa aceea a fost mereu foarte fricoasă. O sperie până și o muscă, spuse Brett. În orice caz, nu poți rămâne aici! Așa că voi ...

– N-o să faci nimic! i-o reteză repede Allison. Lasă-mă în pace!

Acum avea ochii aburiți de lacrimi. Adăugă cu o voce furioasă:

– Pleacă! Nu vreau să te mai văd. Niciodată!

Allison făcu un pas înapoi. Simți un junghi ascuțit în gleznă și nu-și putu stăpâni un geamăt de durere. Dacă Brett n-ar fi sprijinit-o, cu siguranță s-ar fi prăbușit la pământ.

– E adevărat că între noi există un conflict deschis, dar asta nu înseamnă să faci pe martira, doamnă Hill, spuse el ironic. Liniștește-te, stai jos și ne vom uita să vedem ce ai la picior.

Ochii lui Allison începură să arunce fulgere. Rămase nemișcată. Atunci, Brett sări din șaua calului și din două salturi se afla lângă ea. O luă pe sus și o forță să se așeze.

Vreme de câteva clipe, rămase lipită de pieptul lui. Închise ochii, amețită, trezindu-se deodată într-o altă lume. Din fericire, reveni la realitate la contactul cu nisipul fierbinte.

– Ține frâul lui Cherokee, dar de data asta ține-l bine, îi ordonă Brett. Ridicându-se într-un cot, ea se uită la glezna deja foarte umflată: Brett desfăcea șireturile adidasului.

– Îmi pare rău dar trebuie să ți-l scot, o anunță el cu o voce blândă, care pe tânără o făcu să tresară.

Durerea fu atât de puternică, încât își mușcă buzele ca să nu urle. Apoi, spre mirarea ei, Brett scoase din buzunarul pantalonilor un briceag și-l deschise. Inima ei îi bătea ca o tobă în piept. Fără să-i ceară voie, Brett spintecă într-o clipă cracul blugilor care îi apăsa pe umflătură. Simțindu-se dintr-o dată mai ușurată, se abținu să mai protesteze.

– Poți să miști degetele? o întrebă el stând aplecat deasupra ei. Foarte bine ... perfect ... nu e decât o entorsă.

– Cum poți să fii atât de sigur? Din câte știu, nu ești medic, spuse ea cu asprime în glas.

– Nu sunt chiar medic, dar ești pe aproape ... adică am ceva experiență în domeniu, îi răspunse el cu un zâmbet ironic pe

buze. Medicul nostru de pe bordul lui Ulysse suferă de rău de mare. Atunci când e vreme proastă, stă numai în cabină și tocmai în momentele acelea se găsește câte un membru al echipajului să-și rupă un picior! Hai, acum ridică-te în picioare!

– Nici nu mă gândesc! rosti Allison, fixându-l cu o expresie furioasă pe față.

– Fii rezonabilă! Dacă nu te vei ocupa de gleznă cât mai curând posibil, îți va lua multe săptămâni să te refaci.

Dat fiind că tânăra tăcea, el adăugă:

– Pentru ca așa ceva să nu se întâmple, te voi duce la vilă. Te rog să ai încredere în mine.

– Încredere? repetă Allison, uluită. După tot ce mi-ai spus? Încerci să-mi iei ce-i al meu, mă jignești, mă amenințи … Prefer să nu știu prin ce mijloace ai reușit să moștenești întreaga avere a familiei Ransome. Probabil că tu ești vinovat de ceea ce a devenit Tyler.

– Tyler și-a făcut-o cu mâna lui, n-a fost nevoie de ajutorul meu, îi răspunse Brett pe un ton aprig, aruncându-i o privire sumbră.

– Totuși, avea mai mult farmec decât tine, îi aruncă ea în lipsă de alte argumente.

– Te rog să mă scuzi, nu cunoșteam acest aspect al caracterului său.

– Mă uimești! Dacă ai ști ce părere avea despre tine!

– Nu știu, dar o să-mi spui tu, o asigură el apropiindu-și fața de a ei.

– Cum te-ai purta cu cineva care te-ar fi jefuit?

– Deci, asta era versiunea lui Tyler, observă Brett căzând brusc pe gânduri.

Simţindu-se uşor vinovată, Allison preciză uşor nervoasă:

– Cel puţin aşa lăsa să se înţeleagă.

– Din câte văd, l-ai crezut.

– Ce motiv aş fi avut să mă îndoiesc de vorbele lui? Nu încerci acum să-mi iei tot ce mi-a rămas de la Tyler, adică jumătate din Ransome's Cay?

– Am impresia că anumite puncte trebuie lămurite, spuse Brett ridicându-se în picioare. Dar nu e nici locul şi nici timpul potrivit. Ar trebui mai întâi să ne ocupăm de glezna ta.

O domina de la înălţimea staturii lui de atlet care se profila pe cerul violet în înaltul căruia apăruse o lună plină de culoare roşcată. Allison avu din nou senzaţia că se află în faţa unui zeu în carne şi oase.

Brett mângâie îndelung coama lui Cherokee, conducându-l încet spre Allison.

– Opreşte-te! strigă tânăra, albindu-se brusc la faţă la vederea armăsarului impunător care se apropia.

– Nu te speria, n-o să te calce în picioare. E extrem de delicat, spuse Brett râzând.

– Chiar ai de gând să mă urci pe fiara asta? îl întrebă ea cu un aer de îndoială.

– De ce nu? Trebuie doar să-mi urmezi instrucţiunile şi totul va fi bine.

– Nu suport durerea, gemu Allison atingându-și pielea umflată. Fii serios domnule Ransome! Calul ăsta n-a fost călărit de zece ani!

– Ai dubii în legătură cu Cherokee, ceea ce mă întristează, o ironiză Brett. Mai bine taci din gură și prinde-te cu un braț de gâtul meu.

La ideea că se va trezi cocoțată în spatele acelui armăsar nărăvaș, Allison fu cuprinsă de panică și se dădu înapoi, împingându-l pe tânăr din toate puterile ei, în momentul în care el se lăsă pe vine în fața ei. El o prinse de umeri și o lipi cu spatele de pământ. Pe obrajii tinerei începuseră să se prelingă șiroaie de lacrimi.

– Brută ce ești! M-a durut foarte tare, exclamă ea pe un ton furios.

Allison nu mai plânsese din copilărie, cu ocazia morții tatălui ei. Era o senzație ciudată, fierbinte, dar și plăcută în același timp.

– Ce dobitoc sunt! bombăni Brett ridicându-se în picioare.

– Du-te, pleacă! strigă ea între două hohote de plâns.

– Te rog să te liniștești.

Vocea lui avea niște accente tandre care pe tânără o emoționară. În clipa următoare, spre mirarea lui Allison, acesta îi întoarse spatele și se duse să se ocupe de cal.

– Stai cuminte, Cherokee, îi ordonă el.

Când auzi aceste cuvinte, armăsarul nu mai tropăi. Allison era uluită. I se spusese mereu că Cherokee era un diavol și că nu putea fi încălecat de nimeni.

După ce mângâie grumazul lui Cherokee cu un aer gânditor, Brett se întoarse spre Allison.

– N-am nici un dram de respect față de cei care își însușesc cu forța un bun oarecare, spuse el cu seriozitate.

Se apropie apoi de ea și se întinse pe nisip, lângă ea. Simțindu-se tulburată, ea păru cufundată în contemplarea stelelor care se aprindeau una câte una pe firmament.

– Tot ce vreau să fac este să te duc înapoi la vilă, ca să putem să tratăm glezna asta. Doresc să te determin să încaleci pe Cherokee spre binele tău, dar dacă vrei, pot să mă duc după Jeep. Asta o să-mi ia cam o oră.

Nedumerită de această schimbare te ton, Allison deveni dintr-o dată conștientă de apropierea tânărului. Piciorul lui Brett îl atingea pe al ei. O căldură bruscă o năpădi fără voia ei. Încă din prima clipă se simțise atrasă de el ca de o forță irezistibilă și iată că acum se trezea într-o noapte cu lună plină, în mijlocul naturii, aproape lipită de trupul lui!

Brett Ransome se ridică într-un cot, se aplecă spre ea și-i șopti cu o voce plină de tandrețe:

– Așa pot să te văd. Apropo de Cherokee ... Te-ai mai liniști dacă ți-aș spune că am petrecut o vară întreagă, pe vremea când aveam optsprezece ani, învățându-l să meargă în cerc, ca pe un cal de circ? Bineînțeles că n-am reușit, dar Cherokke a rămas cel mai ascultător cal cu putință ... dacă e cu mine, evident ...

Brett izbucni într-un râs cristalin care o făcu să se înfioare pe Allison. Acesta doar schiță un zâmbet.

Era pentru prima oară când îl vedea atât de vesel.

– Nu te mint, întreabă pe oricine de pe insulă. Te rog să ai încredere în mine.

De data asta tânăra nu mai spuse nimic. Dat fiind că ea continua să tacă, Brett se aplecă și mai tare deasupra ei, o luă de bărbie și-i șopti:

– Uită-te la mine, Allison.

Încă nu-i mai rostise numele până atunci, cel puțin nu în prezența ei. În timp ce se întorcea spre el și în ochii ei negri se reflecta luna, simțea cum inima îi bătea foarte tare în piept.

Buzele celor doi tineri se împreunară și răsuflările li se amestecară într-un sărut pasionat. Cu vârful degetului el îi urmări conturul obrazului, apoi mâna coborî sub tricou și-i mângâie pieptul. Allison scoase un suspin de protest, dar el îi atinse ușor sfârcurile întărite ale sânilor. Atunci, străbătută de un fior de plăcere, Allison se lipi și mai tare de el, respirând greu, amețită de o dorință care se cerea astâmpărată.

Ca și cum ar fi suferit un șoc electric, Brett se desprinse de ea și sări în picioare. Respirația îi era încă neregulată și ochii lui păreau foarte verzi în lumina lunii.

Simțindu-se brusc părăsită, Allison se ridică în capul oaselor fără să mai ia în seamă durerea de la gleznă. Avea o senzație cumplită de gol interior. Pentru a se opri din tremurat, își încrucișă brațele la piept, ca și cum i-ar fi fost frig.

– Te rog să mă ierți, rosti cu greutate Brett, încruntând din sprâncene. Nu știu ce m-a apucat.

Hai să mergem, până nu e prea târziu!

O ridică de jos și ea rămase sprijinită într-un singur picior. După ce-l aduse pe Cherokee lângă ea, o așeză pe crupa calului, sfătuind-o să rămână cu ambele picioare pe aceeași parte a acestuia. Apoi, încălecă și el armăsarul, care în timpul întregii operații stătuse nemișcat. După ce se așeză în spatele ei, Brett o înconjură cu brațele lui musculoase.

– Vezi, e foarte ușor. Sper că nu-ți mai este frică.

– Nu, recunosc că n-am văzut în viața mea un cal mai liniștit, îl asigură ea cu toată sinceritatea. Dar mi-e teamă să nu alunec.

– Pune piciorul drept pe grumazul calului. Așa. Acum e bine proptit. Dii, Cherokee! Dă-i drumul!

În timpul ce armăsarul se urnea din loc, Allison se lipi și mai tare de pieptul lui Brett. Însă când Brett imprimă calului mersul în galop, Allison simți deodată că parcă visează.

Capitolul 5

Vocea rațiunii îi șoptea totuși la ureche că nu trebuia să fie naivă, că bărbatul acela era de fapt dușmanul ei, dar tânăra n-o asculta. Ghemuită confortabil în brațele lui, se lăsă legănată de ritmul de galop al calului.

Picioarele acestuia loveau nisipul cu un zgomot înăbușit în timp ce în depărtare marea argintie datorită razelor lunii își continua zbuciumul permanent. Întregul peisaj era scăldat într-o lumină feerică și frunzele copacilor păreau făcute din catifea de culoare închisă. Pe tot parcursul drumului, nici unul, nici celălalt nu rostise nici un cuvânt, probabil de teamă să nu rupă vraja acelui moment unic.

Zărind ferestrele luminate ale vilei, Allison își spuse că în curând o va lăsa singură. Se lipi și mai tare de el, cu inima plină de neliniște. O apăsare ușoară a brațelor tânărului o făcu să se înfioare de voluptate.

Deodată, la o cotitură a potecii, armăsarul ocoli o buturugă. Dezechilibrându-se brusc, Allison încercă să revină la poziția inițială agățându-se cu ambele mâini de coama lungă și deasă a lui Cherokee. Fu străfulgerată de o durere cumplită și i se păru că e pe punctul să cadă din șa, dar Brett Ransome o prinse imediat.

Totuși, acest incident o ajută să-și recapete sângele-rece. Se aplecă ușor în față, în așa fel încât să evite orice contact cu trupul lui Brett. Acesta însă nu încercă să se apropie din nou de ea.

Peste câteva minute ajunseră în fața treptelor din fața intrării vilei și Brett sări jos de pe cal. O luă din nou pe tânără în brațe și, în ciuda protestelor ei, o duse pe sus în camera ei. Peg veni imediat la căpătâiul prietenei sale. Brett îi ceru trusa farmaceutică și începu să panseze glezna rănită a lui Allison, după care dispăru, asigurând-o că se va mai interesa de sănătatea ei. Allison se uită în urma lui cu tristețe, dar nu îndrăzni să-l oprească, de teamă ca prietena ei să nu ghicească sentimentele absurde pe care le avea față de tânăr.

De ce Brett Ransome se deranjase să-i vină în ajutor? Bărbatul pe care îl cunoștea, acela care o amenințase în golf, n-ar fi profitat de starea ei de slăbiciune pentru a-i smulge niște promisiuni? Crezuse că avea de-a face cu un individ necinstit, care nu se dădea înapoi de la nimic pentru a obține ceea ce dorea și când colo, o adusese foarte amabil acasă! Nu mai înțelegea nimic! Oare adversarul fără milă se transformase într-o ființă omenească?

Își aminti strălucirea zbuciumată a ochilor lui verzi.

Probabil că Brett nu va deveni niciodată prietenul ei. Prea multe vorbe grele își adresaseră unul altuia, dar spera ca, în urma evenimentelor din seara aceea, s-o trateze măcar cu mai mult respect.

Deoarece Brett Ransome demonstrase foarte clar că nu era o brută, deși acest nou aspect nu simplifica în vreun fel lucrurile.

Într-adevăr, până acum, forța irezistibilă care o atrăgea către el nu fusese în mintea ei decât o iluzie, fructul unei imaginații surescitate din cauza oboselii. În dimineața în care se întorsese pe insulă fusese extenuată de drumul lung și de activitatea frenetică depusă în timpul șederii la New York. Văzându-l pe Cherokee ieșind din ocean împreună cu Brett Ransome gol până la brâu, se gândise imediat la un centaur și la ora aceea magică a zorilor de zi, luase visul drept realitate.

Dar acum se simțea extrem de vulnerabilă și nu se putea abține să nu se gândească la pasiunea ei din tinerețe față de Tyler. Fusese de fapt un foc de paie, nu o iubire durabilă ... Dorința care mocnea în ea de când îl întâlnise pe Brett Ransome semăna prea mult cu cea pe care o simțise în timpul facultății. Și totuși, în seara aceea, îmbrățișarea lor avusese în ea atâta tandrețe, încât începuse să-și imagineze un alt fel de ... Își reveni însă la timp și își aminti ce-i strigase în fața biologului ceva mai devreme, în după-amiaza aceea. Sfâșiată de sentimente contradictorii, Allison nu reuși să-și găsească multă vreme somnul.

A doua zi dimineață, la ora șapte și jumătate, în timp ce-și examina glezna întrebându-se cum va reuși să se dea jos din pat

pentru a coborî să ia micul dejun, Peg intră în camera ei ducând în brațe o tavă uriașă.

– Peg, vino să mă ajuți, gemu Allison când o văzu pe prietena ei.

– Ai răbdare! îi ordonă Peg, punând tava pe noptieră. Dă-mi voie să mă uit ... Simți ceva?

Peg apăsă cu degetele în bandaj.

– Absolut nimic, numai că am piciorul înghețat. Asta se datorează ideilor tale și ale lui Brett Ransome să-mi pun comprese cu gheață!

– Nu-l critica, Allison, pe salvatorul tău, o certă cu blândețe Peg. Se pricepe la treaba asta. Mi-am schimbat părerea în legătură cu el. De altfel, uită-te și tu! Piciorul ți s-a dezumflat!

Allison se aplecă, surprinsă să constate că glezna ei aproape își recăpătase aspectul obișnuit.

– E incredibil, șopti ea, surprinsă de rapiditatea cu care se vindecase. În timp ce se pregătea să pună piciorul în pământ, Peg exclamă:

– Nu, n-o face încă! Domnul Ransome ți-a recomandat să nu mergi fără un pansament elastic. Uite, ai ce să mănânci, o anunță ea. Între timp, mă ocup eu de pansament.

Peg scoase o bandă de cauciuc din buzunar.

– Am înțeles, să trăiți! spuse Allison strâmbându-se la ea.

***

În același timp, în bucătăria uriașă a vilei Brett Ransome o săruta cu afecțiune pe bătrâna Effie pe obraji.

– Cât de mult mă bucur că te văd! exclamă el luând-o în brațe și ridicând-o de la podea.

Bucătăreasa râdea de plăcere.

Oh, domnule Brett ... nici nu știți ce bucuroasă sunt ... Dar de ce a trecut atâta vreme până să mă vizitați? îl întrebă ea cu ochi strălucitori.

– Nu voiam să vin cu mâinile goale, îi răspuse Brett dându-i un pachet învelit în hârtie fină. Probabil că Bunker ți-a povestit ce am început să facem în golf. De când am sosit, nici n-am avut răgazul să-mi desfac bagajul ... Sper că îți va plăcea acest suvenir de la mine ...

– Oh, dar nu trebuia, domnule Brett, protestă bătrâna desfăcând panglica aurie cu degete nerăbdătoare.

Despături apoi un kimono lung din mătase roșie, împodobit cu multe broderii.

– Dar e superb! Oh, domnule Brett, n-ar fi trebuit, e prea frumos pentru mine. N-am văzut în viața mea ceva mai frumos și mai plăcut la pipăit ...

– Sunt convins că-ți vine foarte bine. Îmbracă-te cu el, să văd dacă e măsura ta ...

El o ajută să și-l pună și-i înnodă chiar el cordonul.

– Culoarea nu e cumva prea vie pentru vârsta mea? se interesă Effie, pipăindu-i mâneca amplă.

– Deloc, ești splendidă, Effie, și foarte seducătoare, te asigur.

Să vezi cum va reacționa Bunker ...

– Domnule Brett! exclamă bucătăreasa făcând ochii mari de uimire. Mă faceți să roșesc ...

Atunci Brett scoase din buzunarul hainei un pachet lunguieț de culoare roz și un altul, mai mic, de culoare maro.

– Acesta e pentru dumneata ... E un parfum, îi spuse el întinzându-i cutia. Și acesta este pentru Bunker. E o pipă englezească pe care i-o voi da eu mai târziu.

– Oh, domnule Brett, repetă Effie, emoționată profund. V-ați gândit la toți în timp ce erați departe, la celălalt capăt al lumii ...

Bătrâna avea lacrimi în ochi.

– Scopul meu nu era acela de a mă întoarce aici, acasă la mine, alături de voi?

O sărută ușor pe frunte.

– Și acum, te rog să-mi povestești tot ce s-a întâmplat în lipsa mea, adăugă el trăgând un scaun lângă ea.

– Stai jos. Mă duc să aduc niște cafea.

Peste un minut, Brett asculta cu atenție povestea cam dezlânată a bucătăresei.

– Eu și Bunker vă suntem foarte recunoscători că îl aduceți pe Jimmy acasă, spuse ea în cele din urmă izbucnind în plâns. Pierdusem orice speranță, și uite că dumneavoastră și doamna Hill ...

– Doamna Hill ... chiar, ce părere ai despre ea?

Effie se șterse la ochi și se uită la Brett cu o privire dojenitoare.

– Bunker mi-a vorbit despre părerea pe care o aveți despre ea, spuse ea după ce reflectă îndelung. După părerea mea, vă înșelați de la un capăt la celălalt. Dânsa nu e așa cum o credeți dumneavoastră ...

– În cazul acesta, lămurește-mă cum stă situația, îi propuse Brett cu calm.

Îi luă mâinile în ale lui și-i zâmbi afectuos.

– Știi foarte bine că am ținut întotdeauna cont de sfaturile tale, Effie, adăugă el.

– O cunosc pe doamna Hill de foarte multă vreme, de când s-a măritat cu vărul dumneavoastră, Tyler. Bănuiesc că n-ați aflat că el a adus-o aici în luna lor de miere ... Doamna Hill a petrecut pe insulă în jur de trei luni, în timp ce dumneavoastră erați la Atlanta, neglijând Ransome's Cay ...

– Știi foarte bine că nu puteam să mă întorc, răspunse Brett privind-o drept în ochi. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat ...

– Așa este, recunoscu Effie, uitându-se în podea.

– Munceam pe brânci la fabrica de cherestea, ca să nu mă mai gândesc la nefericirea mea.

– Iertați-mă, domnule Brett, oftă ea. Înseamnă că nu erați la curent cu șederea lui Tyler și Allison la Ransome's Cay.

– Nu. Cred totuși că Bunker ar fi trebuit să mă anunțe și pe mine, observă Brett cu o ușoară asprime în glas.

– Nu ne-ați răspuns la scrisori și, oricum, Tyler avea jumătate din insulă, îi răspunse repede bucătăreasa retrăgându-și mâinile din cele ale tânărului.

– Așa este, îmi pare rău, dar acum toate astea au luat sfârșit, spuse el cu o figură brusc întunecată.

Effie îi aruncă o privire mirată, dar de teamă să nu pară indiscretă, se abținu să ceară amănunte în legătură cu sensul vorbelor lui.

– Doamna Hill era foarte tânără când a debarcat pe insulă. Avea abia optsprezece ani. S-a îndrăgostit pe loc de Ransome's Cay și a explorat fiecare colțișor al acesteia. Toată lumea a îndrăgit-o aici. Ținem foarte mult la ea. Biata copilă! Soțul ei o lăsa singură în majoritatea timpului. Ea rămânea cu noi la vilă în timp ce el pleca pe continent pentru niște așa-zise "afaceri"!

– Și în realitate pentru a juca la cazinou sau a cheltui în neștire ceea ce-i rămăsese din avere, interveni Brett cu un suspin exasperat.

– Probabil. Dar ea era atât de frumoasă cu ochii aceia nevinovați și părul negru, lung și ondulat! Peste câteva săptămâni, învățase să călărească pe armăsari și galopa singură prin pădure. Uneori însă era atât de tristă, încât venea la mine la bucătărie pentru a pregăti împreună o rețetă specială "pentru Tyler".

Spera mereu că se va întoarce dintr-o zi într-alta. Apoi, într-o bună dimineață, Tyler a venit și a anunțat-o că se vor întoarce la New York. Am plâns tare mult văzând-o că pleacă ...

– Într-adevăr, Tyler era lipsit de inimă, spuse Brett clătinând din cap cu dispreț. De ce naiba s-a măritat cu el? Poate că spera că va deveni bogată ...

– Da' de unde! protestă Effie. Nu e genul ei! Probabil că Tyler a mințit-o în legătură cu averea lui, dar pentru ea acest aspect nu conta. Era îndrăgostită la nebunie de el. Cum puteți să credeți că avea vreun interes în toată afacerea asta? Nu vă știam atât de cinic, domnule Brett!

Tânărul nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Am îmbătrânit, Effie, am devenit mai înțelept.

– Nu toate femeile sunt ca Margo, îi spuse bucătăreasa privindu-l pieziș.

Ușor surprinsă de adevărul observației sale, Brett rămase tăcut.

– Oricum, Allison era bogată pe vremea aceea. Moștenise averea părinților ei. După părerea mea, Tyler a profitat de pe urma ei. Însă ce știu sigur, e faptul că îl adora pur și simplu, în ciuda pocinoagelor lui ... Stau și mă întreb dacă nu cumva mai e și acum îndrăgostită de el ...

Ca și cum s-ar fi simțit jignit, Brett o opri pe un ton aspru:

– Dar e monstruos ... Cum să fie posibil așa ceva? Cum putea să-l mai iubească pe acela care a lăsat-o fără nimic?

– În primul rând, că nu permite nimănui să-l vorbească de rău pe Tyler, îi explică bucătăreasa.

– Asta nu înseamnă nimic, răspunse Brett, căzând brusc pe gânduri. Este vorba probabil despre orgoliu, loialitate ... respectul față de cel dispărut ... Purtarea ei mi se pare mai degrabă lăudabilă.

După câteva secunde de gândire, Effie recunoscu zâmbind:

– Da, Allison are un caracter foarte nobil, dar mai e ceva. Ieri i-am sugerat că ar putea să se recăsătorească. Știți ce mi-a spus? "După ce am fost soția lui Tyler, niciodată!"

Dar acum Brett era total cufundat în gânduri și conversația lor se stinse de la sine. După ce o sărută din nou pe Effie, Brett se întoarse în golf la echipa lui.

În timp ce Cherokee făcea să scrâșnească sub copitele lui resturile de de cochilii al căror sidef strălucea în lumina blândă ce pătrundea cu greu prin bolta vegetației tropicale, tânărul reflecta adânc.

De la moartea tatălui său, își petrecuse o mare parte din viață reparând greșelile lui Tyler, scuzându-se față de cei pe care, într-un fel sau altul, acesta îi jignise. Astfel că după accidentul vărului său, se simțise oarecum ușurat. Și acum, se afla în fața celei mai jalnice dintre victimele lui Tyler: o tânără nevinovată și naivă care, pentru el, își distrusese tinerețea!

Gândea așa deoarece, în cazul în care Allison a moștenit oarece avere înainte de căsătorie, era convins că Tyler se grăbise s-o toace. Altfel de ce ar fi venit să-i propună să cumpere partea lui din Ransome's Cay?

Brett era profund tulburat. Avea o mare stimă pentru onoarea familială și nu refuzase niciodată să despăgubească pe cineva, dar în fața cazului lui Allison era foarte descumpănit.

Pierderea averii părinților ei probabil o afectase foarte tare pe tânără, și bănuia că se consolase oarecum spunându-și că într-o bună zi va primi Ransome's Cay. Oare cum va reacționa atunci

când va afla că acel testament nu reprezenta decât ultima minciună a lui Tyler? Îl lua cu fiori pe șira spinării încă de pe acum. Luându-i insula, oare o va distruge?

Cu inima strânsă de îngrijorare, porni cu Cherokee în galop. Amintirea marii frumuseți a lui Allison îi reveni din nou în minte. O revedea așa cum o surprinsese în dimineața aceea, la cascadă. Alungând cu greu din memorie acea imagine, redeveni rațional.

Avea intenția fermă de a-i oferi o despăgubire și a o trimite acasă. Deoarece, în ciuda seducției pe care o exercita asupra lui, nu voia să se lase luat de val.

În urmă cu mulți ani, fusese îndrăgostit nebunește de o femeie, de Margo, care abuzase de încrederea lui. Cu Allison însă, era altceva. Ceva mult mai puternic decât dorința părea să-l atragă spre ea. S-ar fi putut chiar să se îndrăgostească de ea ... Dacă nu ar fi fost atât de atașată de Tyler ... Căci acum era convins că rămăsese credincioasă memoriei soțului său.

Capitolul 6

După ce se întoarse în golf, Brett Ransome îl căută în zadar pe doctorul McGinnis. După ce văzu că nu e nici în laborator și nici în cabana de alături, Brett coborî pe malul mării. Barca pneumatică de culoare gri era încă pe plajă. Însemna că biologul nu se afla pe șalupă.

În clipa următoare auzi în spatele lui zgomotul produs de mașinuța electrică pe trei roți a echipei de explorări. Se grăbi să iasă în întâmpinarea prietenului său.

– Ce s-a întâmplat, Brett? se interesă omul de știință oprind motorul vehiculului și deschizând portiera acestuia. Ia spune-mi, e ceva care nu e în regulă pe vas?

– Am un aer chiar atât de preocupat? spuse Brett, schițând un zâmbet.

– Mai mult decât preocupat, e pur și simplu catastrofal!

– Am ... adică ... Doamna Hill ... Ai avut dreptate.

Nu are intenții rele, ci e sinceră. Trebuie s-o despăgubesc ... Dar nu știu cum ...

– Ce s-a întâmplat de te-a făcut să-ți schimbi părerea? îl întrebă biologul, scărpinându-se în creștetul chel.

– Am stat îndelung la taifas cu Effie în dimineața asta. Mi-a povestit toată întâmplarea ...

Brett îi relată pe scurt prietenului său ce se petrecuse între Tyler și soția lui.

– ... Vărul meu pur și simplu a ruinat-o pe tânăra cu care se căsătorise, încheie el încruntându-se.

Lui Brett îi venea din ce în ce mai greu să împace imaginea copilei inocente pe care Tyler o jefuise, cu cea a zânei de la cascadă și, în cele din urmă, cu femeia care-i ținea piept cu atâta obrăznicie de câte ori se întâlneau.

– Vărul tău a fost un monstru! exclamă doctorul McGinnis, uluit.

– Mai degrabă iresponsabil, consideră Brett. Dar nu reușesc să înțeleg de ce continuă să-i ia apărarea! După tot ce i-a făcut! Probabil că și-a pierdut mințile! ...

– E la curent cu problema moștenirii?

– Oricum, nu mă crede, îi răspunse Brett enervat. M-a acuzat că vreau s-o jefuiesc! Îți dai seama?

– De ce nu-i arăți actele care dovedesc că vărul tău ți-a vândut partea lui?

Brett se uită o clipă la prietenul său cu un aer neîncrezător, apoi exclamă:

– Ce idee bună! Mă duc imediat să cer să mi le trimită! Înainte de a fi prea târziu ...

– E deja prea târziu, Brett, îi spuse biologul scoțându-și pipa din buzunar. M-am dus la vilă în dimineața asta ca s-o conving pe mama celor doi băieți să mă lase să-i inițiez în scufundări subacvatice, dar n-am reușit. Doamna Crewes mi-a spus că prietena ei a investit tot ce-i mai rămăsese din avere în casa aceea.

Când auzi vorbele prietenului său, Brett se albi la față ca varul.

– Tu ce-ai face în locul meu? întrebă el cu vocea plină de neliniște și privirea întoarsă spre largul mării.

– Deocamdată nimic, îi răspunse biologul terminând de umplut pipa. Au muncit mult la pregătirea inaugurării stațiunii. Las-o să-și dea seama că afacerea ei nu e rentabilă și probabil va fi fericită să-i răscumperi suma investită.

– Și dacă, dimpotrivă, încep să aibă profit?

– Oricum, l-ar merita, nu-i așa? replică scurt biologul.

Dar Brett nu-l mai asculta.

– Ce mi-ar plăcea să pun mâna pe Herb Canby! exclamă el furios. Dacă n-ar fi fost el, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

– Se va întoarce curând, cel mai târziu pe șapte iulie, îl informă doctorul McGinnis pe un ton calm, care contrasta cu nervozitatea prietenului său.

– Atunci, să-l așteptăm! spuse Brett făcând o grimasă plină de amărăciune. N-am curajul să-i spun chiar eu cum stau lucrurile. Las această bucurie în seama acelui avocat incompetent! Sper

numai ca el să poată stabili cheltuielile făcute de doamna Hill cu repararea vilei ...

– Și nu uita că și-a părăsit și postul pentru a veni aici, observă biologul. Din câte spune doamna Crewes, avea o slujbă foarte bună. A plecat de acolo, deși prietenii o sfătuiseră să n-o facă.

Brett îl privi pe prietenul lui fără să-l vadă. Numai cu bani nu se va putea repara prejudiciul moral pe care-l suferise Allison Hill! Minciuna soțului și incompetența unui avocat o induseseră în eroare! Totuși, ce putea să-i ofere în afară de o sumă de bani?

O asemenea cheltuială ar fi provocat o gaură destul de importantă în finanțele sale, chiar în momentul în care avea nevoie de toți banii lichizi pentru a pune în funcțiune un centru de creștere a stridiilor la Ransome's Cay, dar n-avea nici o importanță: După părerea lui, onoarea familiei trecea înaintea tuturor celorlalte probleme ...

– Și tu, Brett, ai lăsat totul baltă ca să vii aici.

– Așa e, recunoscu Brett. În tot acest timp cât am lipsit, am visat că o să mă întorc aici ...

– Și ai visat să construiești un centru internațional de cercetări în acvacultură.

– Da, am de gând să transform Ransome's Cay într-un loc de întâlnire pentru oamenii de știință din toată lumea.

– Și cum intenționezi să-i aduci aici? insistă biologul, cu o sclipire șireată în ochi.

– Vorbindu-le despre frumusețea insulei. Apa ei albastră, plajele aurii și ...

– Și vechiul conac colonial. Pe scurt, vrei să le oferi niște vacanțe de studiu ...

– Da, i-aș invita aici împreună cu familiile lor, recunoscu Brett. Ar putea să se plimbe cu barca, să călărească, să se relaxeze și în același timp să muncească.

– Și cine ar urma să achite nota de plată? continuă doctorul McGinnis.

– Fundația Ransome ... și o asociație care luptă împotriva foametei ne-a promis că ne ajută. Dar trebuie să acționăm repede și nu mai dispun de suficienți bani pentru deschiderea centrului.

– Ce vrei să spui? Având deja iahtul, laboratorul și tot echipamentul pe care l-am adus, vrei să spui că nu putem încă să începem cercetările?

– Nu, dar n-am unde să-i cazez pe toți acești savanți înainte să termin lucrările necesare la vilă, bombăni Brett nemulțumit. E de-ajuns să pui în priză un aparat de ras electric și sar toate siguranțele din clădire! Nu mai funcționează nimic ...

– Poftim? exclamă biologul scoțându-și pipa din gură. Dar ce crezi că au făcut cele două prietene în săptămânile din urmă?

– Au transformat vila în hotel, spuse tânărul pe un ton glacial.

– Poate că planurile lor nu-ți convin, dar la fel de adevărat e că au refăcut complet interiorul, îi răspunse la fel de rece doctorul McGinnis. Între cei doi prieteni se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Brett șopti:

– Poate, dar atâta vreme cât ele se află aici, sunt pur și simplu legat de mâini și de picioare.

– Și imediat ce vei organiza centrul, nu vei avea nevoie de un secretariat? Bănuiesc că n-ai de gând să te ocupi și de treburile administrative.

– Evident că nu, îi răspunse tânărul dând din umeri și aruncând o privire furioasă prietenului său. Dar mai avem până atunci. Deocamdată, singura mea grijă e repararea prejudiciului cauzat văduvei lui Tyler.

– Am impresia că nu m-ai înțeles, spuse biologul abătut.

– Ba da, vrei să încredințez lui Allison Hill și prietenei ei administrarea centrului.

– Aceasta ar fi o bună modalitate de a o compensa pe doamna Hill, nu ți se pare?

Brett deschise gura să-i răspundă, dar se răzgândi: Doctorul McGinnis avea dreptate.

– N-o să-i ceri să plătească chirie pe vilă, continuă interlocutorul său.

Dar Brett nu-l mai asculta. Se gândea din nou la Allison, așa cum fusese cu o seară în urmă în brațele lui. Îi revedea ochii mari și întunecați strălucind de o tandrețe nemărginită în timp ce se apleca deasupra ei pentru a o săruta pe buze. Când își aminti finețea pielii sale, se înfioră și acum. Ideea de a o vedea pe femeia aceea care-l tulbura, în fiecare zi, îl speria mai mult decât ar fi dorit. Știa că nu-și va mai putea stăpâni multă vreme pasiunea pentru tânăra aceea care era și acum îndrăgostită de fostul ei soț. Ca și cum ar fi dorit să-și alunge acel gând dureros din minte, scutură cu putere din cap.

– Nici nu mă gândesc! exclamă el exasperat.

Mirat de violența tonului său, biologul se uită la el cu un aer dojenitor.

– Faci cum vrei, în definitiv treaba asta nu mă privește. Vrei să lași în grija lui Herb Canby să-i dea vestea?

– De ce nu? Dacă i-aș spune eu, oricum nu m-ar crede.

Biologul se uită cu asprime la Brett.

– Îți dai seama cred că, de când am venit noi, aceste două femei trăiesc cu frica-n suflet? Se tem chiar că vei folosi forța pentru a le alunga de pe insulă.

Brett lăsă capul în jos.

– Recunosc că la început am fost cam agresiv, spuse el cu o voce șovăitoare. Mă voi duce în după-amiaza asta la ele ca să le liniștesc. Trebuie să știe că nu voi lua nici o hotărâre înainte de a discuta cu Herb Canby.

– Și cu planurile ei în legătură cu casa?

Brett dădu din umeri.

– Pot să-și respecte angajamentele în vara asta, evident, dacă au deja clienți.

Nu mă voi opune. Deocamdată instalarea echipamentelor îmi ocupă tot timpul, așa că nu am nevoie de casă. În plus, mă simt foarte bine aici, lângă iaht.

– Apropo de centru, insistă doctorul McGinnis, ce crezi de ideea mea de a o angaja pe doamna ...

– Nici nu vreau să aud de așa ceva! aproape strigă Brett, scos brusc din sărite.

Ochii lui aruncau fulgere. Îi întoarse spatele prietenului său fără să-l salute și plecă în direcția plajei.

– Pe curând! Vom vorbi despre problemele astea altă dată, îi aruncă el peste umăr.

***

Cam în aceeași vreme, la vilă, Allison stătea la masa din bucătărie cu piciorul sprijinit de un scaun, și făcea niște liste de cumpărături pentru inaugurarea stațiunii balneare.

Peg își vârî brusc capul prin crăpătura ușii.

– Nu cumva i-ai văzut pe băieți? o întrebă ea cu o expresie îngrijorată pe față.

– De unde să știu eu unde sunt? Nu stau nici o clipă locului, îi răspunse Allison care le lua întotdeauna apărarea gemenilor. De ce? Ai iar nevoie de ajutorul lor?

– Păi ... nu ... nu prea, dar există ... pe scurt, e vorba despre altceva, îngăimă Peg cu un aer ușor vinovat.

– Bănuiesc ce te preocupă, Peg, spuse tânăra. Gemenii își petrec tot timpul pe iaht, nu-i așa?

– Oh, Allison, sunt sigură că sunt și acum acolo. Doctorul McGinnis a venit în vizită adineauri și a insistat foarte mult să le dau voie să facă scufundări ... Bineînțeles că am refuzat, dar să știi că acel domn mi se pare demn de încredere ...

– Sunt convinsă că are intenții bune. Doctorul McGinnis le va interzice să se scufunde în ocean.

Dat fiind că Peg nu părea convinsă, ea adăugă:

– Până acum n-a făcut nimic, nu-i așa, în ciuda insistențelor lui Hoddy și Max!

În momentul în care rostea aceste cuvinte, din grădină se auzi zgomot de voci.

– Vorbești de lup ... spuse Allison.

Cei doi adolescenți apărură în pragul ușii. Se legănau de pe un picior pe altul, cu un zâmbet șiret pe buze.

– Unde ați fost? îi întrebă mama lor nervoasă.

– Am pregătit un foc de artificii, o informă calm Max.

– Ce tot înșirați voi acolo, copii!?

– Da, un foc de artificii adevărat, cu niște sori multicolori, rachete ... adăugă Hoddy. Vom avea o petrecere pe cinste pe patru iulie!

– Dar asta e o adevărată nebunie! E prea scump pentru noi, interveni și Allison, supărată. Știți foarte bine că facem economii ... Îmi pare rău, cred că era o idee foarte bună.

– Dar încă nu știți totul! exclamă Max. Henry ... adică doctorul McGinnis, are un cufăr plin! Le-a cumpărat din Japonia în timp ce călătorea la bordul lui Ulysse ... Mai sunt niște dragoni ...

– Oricum, mi se pare extrem de periculos, le-o reteză mama lor.

– Numai dacă nu știi cum să umbli cu ele, îi dădu replica Max. Dar doctorul McGinnis e un adevărat specialist!

Cele două femei se priviră și schimbară câte un zâmbet complice.

– Și care e motivul pentru care doctorul McGinnis ne face onoarea de a-și împărți comorile cu noi? se interesă Allison cu ironie în glas.

– Pentru că așa are el chef, se mulțumi să-i răspundă Hoddy. Îi place la nebunie să organizeze spectacole.

– Henry ne-a spus că uneori, pe mare, în câte o noapte cu stele, a dat foc la artificii, adăugă fratele lui cu entuziasm. Zice că aici nu e același lucru, dar că oricum o să fie frumos.

– Dacă vă interesează, va veni să vă facă o vizită spre seară, încheie Hoddy vârându-și mâinile în buzunarele blugilor și privindu-le pe rând pe Allison și pe Peg.

– Bineînțeles că ne interesează! exclamă Allison.

Dat fiind că gemenii rămăseseră pe loc uitându-se la tânără cu un aer triumfător, mama lor îi impinse afară din încăpere.

– Și acum ce mai așteptați? Dați fuga și anunțați-l!

Apoi ieși împreună cu ei. Allison o auzi punându-le o mulțime de întrebări referitoare la biolog.

Peste o oră, își termină treaba. Nevrând s-o deranjeze pe prietena ei, Allison își puse încet jos piciorul bandajat, schițând o grimasă. Spre bucuria ei, observă că n-o mai durea deloc. Se vindecase într-un timp record!

Se ridică încet de pe scaun, sprijinindu-se cât mai mult posibil pe piciorul stâng. De fapt, mergea aproape normal, dar ceva mai încet decât de obicei.

Peste un minut, se găsea în pragul salonului, față în față cu ... Brett Ransome care, instalat confortabil într-un fotoliu, se uita la ea cu o expresie ironică.

– Ce cauți aici? exclamă ea uluită. Cine ți-a dat voie să intri?

Pe buzele tânărului apăru un zâmbet zeflemitor. Ea își aminti roșind că totuși jumătate din insulă era a lui.

– Ție cine ți-a dat voie să te ridici din pat? îi răspunse el încruntându-se, după care se ridică în picioare. O sfătuisem totuși pe doamna Crewes să nu te lase să pui piciorul în pământ astăzi.

– Cu ce drept hotărăști tu ce e bine pentru mine? se înfurie Allison, cu obrajii în flăcări. Glezna mi s-a vindecat ...

După o pauză, adăugă cam fără tragere de inimă:

– Datorită ție.

– Pot să spun că medicul e încântat de bolnava lui, spuse el salutând-o cu un aer ironic. Ca să fiu sincer, entorsa aceea nu era gravă, dar dacă vei continua să mergi, la sfârșitul zilei glezna se va umfla din nou!

– Adevărul e că am cu totul alte lucruri de făcut decât să mă odihnesc, îi spuse cu agresivitate Allison, care nu suporta tonul lui arogant. Peste patru zile vila va fi plină de lume. Nici nu-ți poți închipui câtă muncă înseamnă asta. În mod normal, ar fi trebuit să fim gata, dar de când m-am întors de la New York, totul s-a petrecut atât de repede ... Ne-au mai rămas o grămadă de probleme de rezolvat ...

– Așa mi-au spus și gemenii.

De fapt am venit să te ajut, îi răspunse el privind-o în ochi. Până când sosește tot materialul, nu putem să facem nimic pe șalupă. Atunci ... dacă vă putem fi de vreun ajutor ... noi ... vă propunem ... să vă asistăm.

Allison se uită la el cu gura căscată, neputând să-și ascundă stupefacția.

– Nu ... nu cred ... începu să spună cu o voce tremurândă.

– Așteaptă! i-o reteză Brett. Știu că între noi există un conflict, doamnă Hill, dar n-ai spus chiar tu cu gura ta că de afacerea asta ar trebui să se ocupe un avocat? Și dacă informațiile mele sunt exacte, al tău nu se întoarce din vacanță decât după patru iulie ...

– Așa este, aprobă Allison, gândindu-se că probabil doctorul McGinnis îi adusese acest lucru la cunoștință.

– În cazul acesta, accepți un armistițiu? se interesă tânărul apropiindu-se de ea.

– Ca să fiu sinceră, domnule Ransome, spuse Allison făcând un pas înapoi, îmi vine greu să cred că ți-ai schimbat atât de repede părerea despre mine ...

– Acum nu mai am același punct de vedere, asta e tot, îi răspunse sec Brett. Te rog să nu mă iei totuși drept un escroc!

În vocea tânărului Allison observă multă tristețe și de aceea tresări. Își aduse aminte pentru o clipă de Tyler. Oare putea să aibă încredere în Brett Ransome, din moment ce chiar ieri amenința că o expulzează cu forța? Nu mai știa ce să creadă. Totuși, nu vedea ce ar fi avut el de câștigat din ajutorul pe care i-l oferea.

Și oricum, avea și ea interesul să întrețină niște relații cordiale cu celălalt proprietar al visului ...

În acest punct ajunsese cu reflecțiile în momentul în care Brett îi întinse mâna și o întrebă:

– De acord, Allison?

Ca și în seara trecută, atunci când îi rostise pentru prima oară numele, inima tinerei începu să-i bată și mai tare în piept. Ridică încet ochii spre el și, schițând un zâmbet, își așeză mâna pe a lui.

– De acord, Brett, spuse ea.

Capitolul 7

Ziua inaugurării sosi foarte repede. Vila nu fusese niciodată mai frumoasă și nici cerul atât de albastru, își spuse Allison mulțumită.

Acum nu le mai rămânea decât să-i aștepte pe clienți. Peste puțină vreme etajul întâi, adică salonul, sufrageria, biblioteca, salonașul, vor răsuna de zgomotul vocilor a vreo douăzeci de persoane. La gândul acesta, lui Allison i se pusese un nod în gât. Însă totul era gata. Un ușor miros de vopsea plutea prin casă și Allison verifică să vadă dacă se pusese în fiecare cameră câte un buchet de flori exotice.

După ce inspectă toată casa, Allison se instală în salon și, privind fix la lustra din cristal strălucitor, se întrebă de ce întârziau băieții.

Peg, care se plimba de colo-colo prin încăpere, murea de nerăbdare.

Hoddy și Max, împreună cu echipajul lui Ulysse, plecaseră de mai bine de o oră să-i ia pe pasagerii vasului care venea de la Savannah. Luaseră cele trei mașini vechi de la vilă, vopsite proaspăt în alb, ca și Jeepul domeniului.

Imediat ce zăriseră prima mașină la capătul celălalt al parcului, se grăbiră să le iasă în întâmpinare cu un zâmbet larg pe buze. Jeepul închidea procesiunea cărând bagajele și mare le fu mirarea celor două femei când zăriră, între cei doi gemeni, o fată cu părul lung și blond și cu ochii mari și albaștri.

Peg o împunse cu cotul pe prietena ei și-i șopti la ureche:

– Cred că o să avem necazuri ... Pare o fată foarte drăguță ...

Allison îi făcu cu ochiul. Și ea observase un aer nemulțumit pe fețele celor doi băieți.

Totuși, uită repede de ei, pentru a se ocupa de îndatoririle ei de gazdă. Așa cum prevăzuse, casa răsuna de un vacarm vesel de voci. Se simțea atât de fericită! După atâta muncă, plăcerea evidentă a clienților constituia în sine o recompensă.

Într-adevăr, ultimele zile o puseseră la grea încercare pe tânără. Trebuise să depășească o dificultate după alta, de la pana de cauciuc a Jeepului, la anularea cu numai o zi înainte, a livrării de crustacee pentru marea recepție de pe patru iulie! Din fericire, Brett Ransome, anunțat la timp de către gemeni, telegrafiase imediat de la bordul lui Ulysse la Chesapeake Bay, cerând să li se livreze de urgență la Ransome's Cay stridii, creveți și midii. Astfel, Allison făcu de mai multe ori apel la serviciile mereu eficiente ale lui Brett.

După ce clienţii se instalară în camerele lor, Allison se prăbuşi pe un fotoliu de pe verandă oftând adânc. Era atât de obosită ... dar şi recunoscătoare ... Brett nu fusese singurul care o susţinuse în acea încercare cumplită. Peg, gemenii, doctorul McGinnis, Bunker, Effie, echipajul de pe Ulysse şi mai ales locuitorii de pe Ransome's Cay! Veniseră cu braţele pline de flori pentru decorarea casei şi cu coşuri întregi de legume şi fructe pentru bucătărie. Ce s-ar fi făcut oare fără ei?

Din nefericire, nu putea să invite pe toate lumea la cocteilul de inaugurare. Ar fi fost prea mulţi. Îi chemase totuşi, din politeţe, pe Brett Ransome şi pe doctorul McGinnis şi spre marea ei mirare, aceştia acceptaseră.

Absorbită de gânduri, Allison nu-l văzuse pe Bob Birch apropiindu-se cu paşi mari de ea. Rămăsese în urmă, pe vas, ca să rezolve o problemă referitoare la bagajele lui. Tânăra uitase total de existenţa lui până în acel moment.

– Bob! exclamă ea ridicându-se brusc în picioare. Cât mă bucur să te văd aici! Tonul ei era plin de emoţie şi un zâmbet amical îi plutea pe buze.

– Allison! A trecut atâta vreme ... şopti tânărul luând-o de mâini şi cufundându-şi privirea în ochii ei.

– Dar am vorbit ieri la telefon, îi aminti Allison cu un aer poznaş. Chiar m-ai sfătuit să vând partea mea din Ransome's Cay...

– Insula ta e magnifică, Allison. Înţeleg acum de ce te-ai ataşat atât de mult de ea ...

Dar Allison nu-i răspunse. Privea pe deasupra umărului prietenului ei. Alarmat de tulburarea evidentă a tinerei, Bob Birch se întoarse repede. De ei se apropia un bărbat foarte înalt și bronzat.

– Bob ... dă-mi voie să ți-l prezint pe Brett Ransome, îngăimă Allison, cu obrajii în flăcări. Brett ... el e Bob Birch, unul din cei mai vechi prieteni ai mei din New York.

Cei doi bărbați își strânseră mâna.

– Ransome? Ah, dumneavoastră trebuie să fiți celălalt proprietar al acestei insule de vis, comentă Bob Birch zâmbind forțat. Am venit să-i urez noroc lui Allison ...

– Sper că așa va fi! interveni tânăra care își mai revenise.

Regretă însă imediat că vorbise cu atâta frivolitate, deoarece Bob Birch continuă:

– ... Și să o rog să fie soția mea. Am de gând s-o conving să vă cedeze partea ei din Ransome's Cay.

Uluită, Allison îi aruncă o privire furioasă. Cum îndrăznea să spună așa ceva? De ce i se adresa lui Brett cu atâta agresivitate?

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, domnule Birch, îi răspunse Brett cu o figură de marmură. Eu și Allison am hotărât de comun acord să nu facem nimic până la întoarcerea avocatului ei ...

Allison își înăbuși un suspin de ușurare, dar Brett încă nu terminase ce avea de zis.

– ... Vă rog să mă iertați că v-am deranjat, îi spuse el fără să se uite la tânără. Venisem numai să împrumut Jeepul ca să mă întorc în golf. Trebuie să mă schimb înainte de cină ...

– Bineînțeles, poți să-l iei, șopti Allison, roșie la față de rușine și de furie. Probabil că Hoddy a lăsat cheile pe tabloul de bord.

– Perfect, mulțumesc, spuse Brett zâmbind.

Allison se uită la Brett cu sufletul plin de neliniște în timp ce se depărta cu pași mari. Era îngrozită la gândul că ar fi putut să creadă că Bob și cu ea ...

– Îți voi arăta camera, Bob, continuă ea întorcându-se spre prietenul ei ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Sper că nu mi-ai rezervat-o pe cea mai frumoasă!

Allison dispăru în casă, urmată de Bob. Brett, aflat deja la volanul mașinii, îi spiona cu coada ochiului.

***

Din punctul de vedere al organizării, seara nu putea fi mai reușită.

Effie le servi o cină gustoasă. Pulpa de porc cu zahăr brun, muștar și whisky, cu garnitură de portocale și pătrunjel avu un succes uriaș și nu mai rămase nici o firimitură din tarta cu rubarbă.

Totuși, atunci când se ridică de la masă și-i invită pe oaspeții săi în salon, Allison nu era pe deplin satisfăcută. Atmosfera era glacială. Își închipuise că aperitivul servit înainte de masă cu punciul minunat cu mentă pregătit de Bunker, îi va ajuta să facă

mai ușor cunoștință unii cu alții, dar, din nefericire, fiecare rămăsese în mijlocul micului său grup.

– Invitații tăi nu sunt prea vorbăreți.

Vocea caldă a lui Brett Ransome o făcu să tresară. Se întoarse repede spre el și tânărul se uită fix în ochii ei cu un aer gânditor.

– Probabil că sunt obosiți din cauza călătoriei, îi răspuse cu asprime Allison intrând în încăperea uriașă.

Brett o urmă cu un zâmbet ironic pe buze.

Oaspeții conacului se răsfiraseră prin cameră, de parcă ar fi răsuflat ușurați că nu mai erau nevoiți să facă iar conversație. Proprietarii lanțului de baruri de noapte se așezară în apropierea ușii de sticlă a verandei, în timp ce neurochirurgul și soția lui admirau vitrina cu porțelanuri de la capătul celălalt al salonului. Pe canapea, informaticianul își fuma pipa cu un aer absent, nebăgându-i deloc în seamă pe vecinii lui și un bancher și soția lui își făceau deja planuri pentru a doua zi. Într-un colț, numai proprietarul unei agenții de închiriat mașini stătea la taifas liniștit cu profesorul de management. Probabil vorbeau despre afaceri, își spuse Allison din ce în ce mai stânjenită.

Toți oamenii aceia nu aveau oare nimic să-și spună? se întrebă tânăra nevenindu-i să creadă că era posibil așa ceva. Totuși, se adunaseră aici ... pe insulă! Atunci îi veni o idee. Singurul lor punct comun era acela că toți aleseseră să-și petreacă vacanța la Ransome's Cay! În ochii ei negri apăru o sclipire șireată în timp ce traversa salonul pentru a ajunge la Brett Ransome și la părinții fetei blonde.

În timp ce se apropia cu mersul ei grațios, rochia i se unduia la fiecare pas și privirea lui Brett, cu un amestec de îndrăzneală și de admirație, o învăluia din creștet până-n tălpi.

– Oh, Brett, spuse ea ridicând vocea într-un mod nefiresc. Aș vrea foarte mult să-mi spui povestea insulei Ransome's Cay. Extraordinar, ce se spune despre ea!

Tânărul îi aruncă o privire mirată, dar Allison obținuse ceea ce dorise: reușise să capteze atenția tuturor celor din salon.

– E adevărat că un strămoș al tău a câștigat-o la cărți? insistă ea.

De data asta, figura lui Brett se lumină de un zâmbet ironic. Înțelesese ce voia tânăra.

– Da, da, domnule Ransome, ce s-a întâmplat cu adevărat? spuseră gemenii în cor.

– Am înțeles, copii, spuse Brett punându-și ceașca de cafea pe o măsuță. Stră – stră – stră – străbunicul meu a câștigat această insulă la pocher. Poate că așa ceva vi se pare de necrezut, dar mai am și acum careul lui de ași! E adevărat că aceste cărți sunt cam îngălbenite, dar sunt intacte și ...

În timp ce vorbea, Allison, aflată lângă el, se bucura de noua lor complicitate. Dar prezența lui Brett acționa asupra ei ca o băutură magică și se trezi admirând eleganța costumului său din in de culoare gri care-i accentua bronzul pielii.

Încet-încet, ca să audă mai bine, se apropiaseră toți de Brett și formau acum un cerc în jurul lui și al lui Allison. Vocea lui cu un timbru grav îi captiva pe ascultători. În timp ce-l asculta, tânăra

deveni conștientă de profundul atașament al lui Brett față de Ransome's Cay. I se făcu deodată rușine de felul cum se purtase mai înainte cu el. Cum îndrăznise să-și închipuie că își pierduse interesul pentru insulă? Era evident că aceasta reprezenta rațiunea pentru care mai trăia! Îi îndrăgea până și ultimul grăunte de nisip! ... Din acel moment, începuse să-l înțeleagă.

– ... dar Ransome's Cay nu e izolată, le explică Brett. Face parte dintr-un arhipelag situat în apele statului Georgia, după cum știți. Unele insule sunt nelocuite și turme mari de porci mistreți trăiesc pe ele în stare de sălbăticie. Se mai întâlnesc pe ele și cerbi și bineînțeles aligatori! Unele insule sunt protejate de stat, iar altele au fost transformate în stațiuni balneare de lux, cum este Jekyll Island. Prin anii douăzeci, își petreceau acolo vacanța cei din familiile Rockefeller, Astor, Morgan și Vanderbilt, pe bani foarte mulți ... Dar asta a fost înainte de marea criză ...

Profitând de o pauză, Max îi spuse pe neașteptate:

– Dar despre pirați ce știi, Brett? Nu ne-ai spus încă nimic despre ei. Barbă-Neagră nu venea să-și ascundă comorile prin golfurile insulei Ransome's Cay?

– E posibil ... cum poți să fii sigur după două sute de ani?

Dat fiind însă că musafirii îl priveau curioși, Brett preciză:

– Barbă-Neagră era un pirat înspăimântător, celebru pe vremea lui. S-au făcut o mulțime de filme despre ei, nu-i așa, băieți?

– Da, spuse Hoddy. Își făcea niște codițe din părul bărbii pe care le lega cu panglici roșii. Zicea că e frate cu dracul!

– În orice caz, așa spune legenda, recunoscu Brett. Își lipise în jurul capului niște lumânărele din cânepă pe care le aprindea pentru a apărea în fața dușmanilor lui într-un nor de fum. De fapt, una din insulele noastre, situată ceva mai la nord, se numește Barbă-Neagră. Se spune că ar fi îngropat acolo o comoară ...

– Și nimeni n-a găsit-o încă! spuse Max entuziasmat.

– În anii douăzeci, statul a transformat-o în rezervație naturală. E interzis să deranjezi viața animalelor sălbatice ...

Gemenii își aruncară o privire dezamăgită.

– ... dar și noi, la Ransome's Cay, avem un secret al nostru, adăugă Brett zâmnind cu șiretenie.

Cei doi adolescenți îl priviră foarte curioși.

– ... Harta care se spune că ar indica locul comorii se găsește agățată pe peretele bibliotecii. Dacă vreunul dintre voi dorește să o descifreze ...

– Oh, da! exclamară Hoddy și Max într-un glas. Aș putea ...

– Bineînțeles, aprobă Brett, dar vă avertizez că nu sunteți primii care vă încercați norocul. Am avut deja niște vizitatori de pe continent care au venit special în acest scop. Toți au luat plasă...

– Dar poate că noi o vom găsi, sugeră Hoddy în culmea entuziasmului.

– Poate, cine știe? îi răspunse Brett gânditor. Evident că am încercat și eu, dar fără succes. Vânătoarea de comori e deschisă, prieteni!

După ce rosti aceste cuvinte, tânărul continuă să-și bea cafeaua liniștit. Toți se întoarseră la locurile lor, iar Hoddy și Max o încojurară pe adolescenta blondă cu ochi mari și albaștri. Dar acum gheața se spărsese și oamenii discutau aprins.

Curând, toată lumea salută sosirea formației de jazz pe care o angajaseră pentru petrecere. Muzicienii se instalară pe verandă. Jimmy, fiul lui Bunker și Effie, cânta la chitara electrică.

Pentru prima oară după incidentul din după-amiaza aceea, Allison se trezi lângă Bob Birch. Când își aminti ce se întâmplase ceva mai devreme, tânăra fu cuprinsă de furie. De data asta însă nu se mai abținu. Ridicând vocea pentru a acoperii zgomotul asurzitor din jurul lor, îl întrebă indignată:

– Cine ți-a permis, Bob, să-i propui lui Brett să-mi cumpere partea mea din insulă?

-Sper că nu înțelegi din asta că încerc să mă amestec în ceva ce nu mă privește! strigă și Bob Birch, vizibil supărat.

Dar deja Allison își revenise. Dădu din umeri adoptânt un aer indiferent.

– Trebuie să știi că oricum n-are nici o importanță, n-am nici cea mai mică intenție să vând, îl anunță ea cu hotărâre, vorbind ceva mai încet. Bob Birch se uită îndelung la ea, fără să spună nimic. Din cauza muzicii foarte ritmate, nu reușeau să se audă. El se aplecă la urechea tinerei:

– Hai să ieșim afară, îi propuse el. Vreu să-ți spun ceva.

Allison aruncă o privire prin încăpere și, văzând că nimeni nu avea nevoie de ea, îl luă de braț pe prietenul ei:

– Și eu, îi răspunse ea.

Peste câteva minute, se instalaseră confortabil în scaunele din răchită de pe terasa din fața salonașului.

După ce-și scoase sandalele, Allison își sprijini piciorul drept de fotoliul din fața ei.

– Sunt obosită, oftă ea dând capul pe spate.

– Mă uimești, pur și simplu! spuse Bob Birch cu asprime în glas. Conacul ăsta necesită prea multă muncă din partea ta ...

– Știu, dar ce vrei ... ador insula asta.

– Și eu o ador pe Allison ... Să știi că am vorbit foarte serios ceva mai devreme. Am venit cu intenția de a-ți cere să devii soția mea. Te asigur că nu e o faptă necugetată ce fac acum.

Tânăra îi luă mâinile cu afecțiune.

– Știu, Bob, șopti ea zâmbindu-i amical. Ești cel mai bun și cel mai drag prieten al meu ... dar nu pot să mă mărit cu tine. Am mai discutat despre acest subiect, îți amintești?

– De ce mă refuzi, Allison? insistă el.

– Pentru că nu cred în căsătoria lipsită de iubire.

– Și tu nu mă iubești ...

– Îmi pare sincer rău, Bob. Simt multă afecțiune pentru tine, dar ...

Tânărul își smulse mâinile dintre ale ei cu un gest furios.

– ... Nu te-am mințit niciodată, Bob, continuă ea, hotărâtă să-l facă să înțeleagă și să lămurească lucrurile o dată pentru totdeauna. Am fost îndrăgostită o dată în viață și mi-a fost de-ajuns!

– Tyler Hill! Deci nu-l vei uita niciodată! spuse Bob printre dinți. Știu că nu am farmecul lui, dar ... trebuie să ai încredere în mine, Allison!

Încredere ... Vocea lui Bob se pierdu în noaptea înstelată, lăsând-o pe Allison cufundată în gânduri. Tyler o învățase să nu aibă încredere în bărbați, în special când aceștia mai erau și seducători, și nici în dorința ei ... Această lecție fusese dură și n-o uitase niciodată. Acum, în mintea ei încolțea o îndoială. Dar dacă de fapt prima ei căsătorie nu fusese decât o experiență nefericită?

Văzând că tânăra tăcea, Bob Birch se ridică încet în picioare și spuse oftând:

– Bine. Atunci am plecat ...

Allison tresări. Tristețea și dezamăgirea pe care le simți în vocea prietenului ei o emoționară profund. Nu schiță însă nici un gest pentru a-l reține.

– E o vreme superbă, adăugă el. Mă duc să mă plimb puțin prin parc înainte de culcare. Noapte bună, Allison.

– Noapte bună, Bob, șopti Allison cu un nod în gât.

– Dacă vei trece vreodată prin New York, dă-mi un semn. Mâine-dimineață plec cu vaporașul. Probabil că nu ne vom mai vedea înainte de asta.

Plecă în direcția plajei, fără să se mai uite la ea. După ce Bob dispăru în întuneric, Allison rămase mult timp în fotoliul de răchită, cu ochii ațintiți la stele.

Îi era recunoscătoare lui Bob.

O făcuse conștientă de nebunia ei. Cum își imaginase că toți bărbații seducători seamănă cu Tyler Hill? Inima ei bătuse o dată pentru un bărbat nedemn de ea, dar asta nu însemna că nu mai putea să bată și pentru altul!

Stând aplecată pentru a-și pune sandalele din nou în picioare, Allison nu văzu silueta înaltă care apăruse încadrul ușii. Dar când se ridică, nu fu mirată să observe prezența lui Brett Ransome.

– Am auzit tot, îi spuse tânărul pe un ton foarte sincer.

Allison se înfioră de groază. Deși nu distingea prea bine trăsăturile lui Brett în întuneric, bănuia expresia lui încruntată și sclipirea aspră a ochilor lui verzi-cenușii.

– Ai ... începu ea să spună, uluită.

– Da, tot ce i-ai înșirat prietenului tău, spuse el printre dinți.

– Dar nu aveai nici un drept să asculți pe la uși! protestă Allison cu obrajii în flăcări.

– De ce nu? Doar sunt acasă la mine, nu-i așa? Dar acum voi pleca ... Știu la ce să mă aștept.

– Ce vrei să spui cu vorbele astea misterioase? îl întrebă supărată tânăra.

Dar Brett se depărtase deja și dispăruse în întuneric. Peste câteva secunde auzi Jeepul demarând.

Allison se prăbuși, într-un fotoliu. Totul se desfășurase atât de bine până atunci! I se păruse că în câteva ore ea și Brett se apropiaseră foarte mult. În plus, în urmă cu puțină vreme, făcuse o descoperire minunată. Își dăduse seama că mariajul ei cu Tyler nu fusese decât un accident. De ce trebuia să se termine cu o

ceartă? Nimic nu prevestise acest deznodământ și nu înțelegea ce anume îl deranjase în discuția ei cu Bob, care să-i fi provocat tânărului o reacție atât de violentă...

Dar Allison, epuizată de ziua aceea plină de evenimente, nu mai avea forța de a gândi. O durea glezna și-i era somn, așa că o șterse discret și urcă în camera ei.

Capitolul 8

Atunci când, a doua zi dimineață, Allison trase perdelele, Jeepul era parcat ca de obicei în fața ușii bucătăriei, deși abia se iviseră zorii. Trebuia să înțeleagă din asta că de acum încolo el refuza să o mai ajute?

Dimineața se scurse fără ca el să dea vreun semn de viață. Allison începu să se îngrijoreze cu adevărat, deoarece își aminti că Brett îi promisese să-i livreze crustacee pentru seara de patru iulie.

– Ești foarte nervoasă astăzi, Allison, observă Effie încruntând din sprâncene.

– Oh, Effie, crezi că domnul Ransome își va aminti de stridii?

– Dacă asta te neliniștește, poți să stai fără grijă. Domnul Brett își ține întotdeauna promisiunile, decretă Effie cu o ușoară asprime în glas. Peste câteva ore, când văzură că după-amiaza se apropie de sfârșit și Brett încă nu venise, locuitorii de pe

Ransome's Cay începură să coboare spre plajă. Aflată în culmea exasperării, Allison nu știa ce să facă. Cu ce să hrănească atâta lume? În total șaptezeci și cinci de persoane, inclusiv un bebeluș de șapte luni și o doamnă în vârstă de o sută doi ani, domnișoara Dade! Unele familii se instalaseră pe Ransome's Cay de mai bine de două sute de ani. Din nefericire, majoritatea celor mai tineri plecaseră după tornada care distrusese bancurile de stridii. Și familia Ransome fusese nevoită să deschidă o firmă pe continent, și anume o fabrică de cherestea, care se dezvoltase foarte repede, având astfel posibilitatea de a întreține conacul și insula Ransome's Cay. Dar acum se adunase toată lumea și văzduhul răsuna de strigătele copiilor. Fețele bătrânilor străluceau de fericire. Datorită lui Brett, erau din nou locuri de muncă pe insulă!

Dar tot datorită lui Brett petrecerea urma să fie ratată, își spuse Allison în pragul disperării.

Peg, aflată la câțiva pași de ea, dădea instrucțiuni unui grup de adolescenți care o ascultau cu atenție.

– Tony și Steven, voi veți împărți cupele cu șampanie ... aveți grijă să nu le spargeți ... iar voi, fetele, veți trece ...

În același timp, jos, pe plajă, adulții acopereau cu fețe de masă multicolore mai multe mese lungi montate pe capre de lemn, flecărind veseli. Se auzeau peste tot hohote de râs. Treptat, oaspeții conacului se amestecară cu locuitorii insulei și dădură o mână de ajutor la pregătirea marelui foc care ar fi trebuit să servească gătirii stridiilor după rețete de prin partea locului.

În timp ce se lăsa încet înserarea, Allison arunca priviri îngrijorate spre vilă. În vârful catargului, drapelul american care flutura în cinstea independenței Statelor Unite părea să o sfideze. Brett încă nu sosise!

Tocmai se pregătea să deschidă iar discuția cu Effie în această problemă, când auzi un zgomot de motor în depărtare. Un minut mai târziu, micul vehicul cu trei roți al echipei de exploatare ieșea din pădure, îndreptându-se spre plajă, cu Brett la volan și doctorul McGinnis lângă el.

Allison se grăbi să le iasă în întâmpinare, nervoasă la culme.

– Nici nu ne mai așteptam c-o să veniți! exclamă ea. Ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău, nu știam că le vrei atât de devreme, bombăni Brett fixând-o cu asprime.

Mirată, Allison îl urmă pe tânăr în spatele mașinii. Cabina era plină de lăzi cu stridii, scoici, creveți ... Allison oftă ușurată și ridică spre Brett o privire pocăită, dar el deja plecase să-i ajute pe ceilalți să descarce. Tânăra îi ajută și ea după puterile ei, rușinată de faptul că îl bănuise pe nedrept.

– Acum, prieteni, anunță Brett după ce vehiculul fusese golit, eu și Henry ne ducem să mai luăm o încărcătură. Dar până atunci, iată o medalie ...

Scoase din buzunar o medalie aurită sub formă de stridie.

– ... care va fi a acelui sau a aceleia care va deschide mai multe cochilii în lipsa noastră.

Cam peste o jumătate de oră, erau înapoi.

Fiecare își numără cochiliile din găletușa lui și domnișoara Dade, centenara, câștigă. În aplauzele asistenței, Brett îi prinse stridia de aur pe piept, în timp ce bătrâna zâmbea, roșie la față de fericire.

În această atmosferă de sărbătoare, Allison își recăpătă repede buna dispoziție. Brett își ținuse promisiunea. Nu văzuse în viața ei atâtea crustacee! Ligheane pline cu crabi, creveți, scoici și stridii stăteau alături de homari uriași din Maine care, după ce fuseseră fierți, fuseseră așezați pe niște platouri uriașe. Toate acestea formau un tablou superb. Sosirea mâncării declanșase în rândurile invitaților o activitate frenetică și toată lumea participa la pregătirea ospățului.

În timpul acesta, doctorul McGinnis, ajutat de gemeni și sub supravegherea atentă a lui Peg, făcea toate pregătirile pentru focul de artificii.

Amintirea acelui patru iulie urma să rămână întipărit în mintea tuturor participanților. Luară masa la lumina torțelor, sub bolta cerului presărată cu stele strălucitoare. La o distanță de nici o sută de metri, oceanul își rostogolea încet valurile și în ochii tuturor strălucea o bucurie intensă. Discuțiile erau foarte animate și râsetele vesele.

Unii dintre ei, ușor amețiți de șampanie, începură să cânte o melodie tradițională de pe insulă. Atunci toți tăcură și cântară refrenul în cor.

După masă, strânseră rapid mesele și doctorul McGinnis, din mijlocul pajiștii uriașe care urca lin spre casă, anunță:

– Doamnelor și domnilor, am onoarea de a vă invita la un spectacol feeric! Nici măcar la Washington oamenii nu vor avea parte de un joc de artificii atât de frumos în seara asta!

Peste câteva minute, mulțimea se adunase pe pajiștea uriață. Majoritatea stătea pe iarbă, iar câțiva copii mici deja dormeau în brațele mamelor lor. Alții se plimbau de colo-colo și glumeau între ei.

Dar când prima rachetă făcu să explodeze pe cer un imens soare roșu-portocaliu, toți scoaseră exclamații prelungi, cu fețele ridicate spre acea apariție magică. Urmară și altele după prima, de culoare verde, albastru, iar verde ... Apoi veni rândul dragonului să-și desfășoare panașul multicolor deasupra oceanului. Dar punctul de atracție al spectacolului fu o reproducere, aproximativă, dar ușor de recunoscut, a conacului cu cele cinci coloane albe ale sale. Chiar și după ce imaginea dispăruse, aplauzele se prelungiră frenetic.

Petrecerea nu era însă terminată. Primele note ale orchestrei lui Jimmy se auziră de sus, de pe veranda casei. Tinerii se îndreptară în mici grupuri spre conac, în timp ce cei mai în vârstă se pregăteau să se întoarcă acasă. Allison le ură tuturor noapte bună, cu un zâmbet recunoscător pe buze.

Nu mai rămăseseră decât ici-colo câțiva întârziați. Allison scruta întunericul, sperând să-l recunoască pe Brett printre ei, dar în zadar. Probabil că plecase ...

Allison își scoase sandalele și merse cu picioarele goale prin iarba umedă până sus. Nu se putea abține să nu arunce câte o

privire spre marginea pădurii. De ce îl căuta cu atâta disperare pe Brett? Pentru a-i spune că se îndoise de cinstea lui? Acest lucru părea absurd, și cu toate astea, trebuia să-l vadă, să-i vorbească, să-i explice ...

Ce mult i se schimbase părerea despre el de la prima lor ceartă referitoare la insulă! Își dădea seama că, pe zi ce trecea, Brett devenea mai important pentru ea, aproape indispensabil ... O atracție din ce în ce mai puternică o împingea mereu spre el și trebuia să dea dovadă de o voință supraomenească pentru a rezista tentației de a merge să se arunce în brațele lui ... Poate că de aceea se agăța de cel mai mic pretext pentru a se certa cu el...

Totuși, de acum încolo un lucru era sigur. Brett Ransome era cinstea întruchipată. Deși se înșela în legătură cu Ransome's Cay, era foarte sincer. Dar Allison era proprietarul a jumătate din insulă și Herb Canby îi va aduce dovada în câteva zile. Oare cum va reacționa Brett la vestea asta? Allison își făcea griji dinainte. Probabil va pleca pentru totdeauna la bordul lui Ulysse, după ce va refuza să împartă Ransome's Cay cu ea ...

Tânăra se opri în fața imensului stejar de lângă vilă. Cuprinsă de o toană subită, se cățără până la bifurcarea crengilor și se așeză comod acolo. Se afla în umbră, dar vedea clar perechile dansând pe verandă.

Briza marină îi ridica din când în când fusta de bumbac alb și-i mângâia plăcut brațele goale. Se uită la mulțimea dansatorilor. Peg se afla în brațele doctorului McGinnis și adolescenta blondă în cele ale lui Max. Stând ceva mai departe,

Hoddy se uita la tânăra pereche cu un aer încruntat. Effie stătea într-un colț și se uita cu mândrie la Jimmy, care cânta la chitară pe scenă. Dar Brett nu se vedea nicăieri ...

Allison închise ochii și își lipi obrazul de coaja aspră a trunchiului de copac. Brett plecase fără să o salute, ceea ce nu era deloc surprinzător, dat fiind felul în care se purtase cu el. De ce nu avusese încredere în el?

– Ce naiba cauți acolo, cocoțată în copac?

Vocea cu intonații grave o făcu să tresară și fu pe punctul să-și piardă echilibrul. Sări jos, aproape în brațele tânărului.

– Te căutam, îngăimă ea.

– Prin copaci? o întrebă Brett cu o figură ironică.

Allison zâmbi.

– Trăseseam concluzia că te-ai întors în golf, preciză ea.

– M-am dus numai s-o conduc pe o prietenă până casă ...

Allison lăsă privirea în jos de teamă să nu i se citească în ochi gelozia care pusese deodată stăpânire pe ea.

– Știai că domnișoara Dode e cea mai veche prietenă a mea?

Allison își stăpâni cu greu un oftat de ușurare.

– Brett, începu ea ușor jenată, voiam să-ți mulțumesc pentru ajutor. Oare mă vei ierta vreodată pentru vorbele jignitoare pe care ți le-am spus când ai sosit pe insulă? ... Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul tău și al doctorului McGinnis. Îmi pare rău că m-am purtat atât de urât mai devreme, dar trebuie să mă înțelegi... Tyler ...

Vorbele i se stinseră pe buze.

Putea să-i explice lui Brett că Tyler o mințise atât de mult încât îl bănuia întotdeauna de ce putea fi mai rău? S-ar putea ca Brett să se simtă jignit ... Dar Brett deja exclamă.

– Tyler, Tyler și iar Tyler! Nu-mi spune ce ți-a îndrugat despre mine, pentru că nu mă interesează! Nu vreau să-i ascult calomniile! Mai ales din gura unei femei care l-a urcat pe un piedestal! ...

– Poftim? Dar ... protestă, Allison uluită.

Brett continuă nervos:

– Nu pot să concep că mai poți fi și acum îndrăgostită de Tyler Hill! Mi se pare pur și simplu degradant pentru tine! Fidelitatea ta față de un bărbat care n-a făcut altceva în viață decât să mintă și să înșele e de-a dreptul bolnăvicioasă! Ascultă-mă cu atenție, Alison Hill! Ai iubit un escroc, un leneș și un monstru. Moartea nu a schimbat nimic din toate astea.

Allison se uită la el uluită, dar și îngrozită. Încerca oare să o facă să spună că nu fusese niciodată îndrăgostită de Tyler? Și în cazul ăsta s-o convingă că trebuia să-i cedeze partea ei de insulă? Se simți străbătută de un fior de neliniște.

De fapt, exact asta ar fi făcut, dacă Tyler nu i-ar fi tocat toată averea ... Pe moment, se simți tentată să-i povestească totul lui Brett, dar își impuse să n-o facă. Era prea umilitor să fie nevoită să recunoască faptul că fusese victima lui Tyler!

– Sunt mirată de ce spui, spuse ea ca și cum i-ar fi fost jignită demnitatea. Nu văd de ce te-ar interesa pe tine sentimentele mele, trecute sau prezente, față de soțul meu ...

După aceste cuvinte, se întoarse cu intenția de a se uita spre vilă, dar el o opri punându-i o mână pe umăr.

– Nu așa repede, bombăni Brett forțând-o să-l privească în ochi.

Ea încercă să scape, dar el o opri prinzând-o de braț.

– Trebuie să-mi răspunzi, Allison, continuă el. Cum poți să-l mai iubești pe acest bărbat după toată povestea asta cu testamentul?

Când auzi cuvintele lui, Allison tresări. Avusese dreptate. Brett se gândea numai la testament. Voia să-i cedeze partea ei!

– N-a fost decât o jumătate de minciună de fapt, îi răspunse ea furioasă. Nu avea decât o jumătate din insulă și ...

– Te înșeli, frumoasa mea, îi răspunse dur Brett strângând-o și mai tare de mână.

– Dă-mi drumul, mă doare! gemu Allison.

– De patru ani, nici un grăunte de nisip de pe insula asta nu mai e a lui Tyler! strigă el.

Asta era deja prea mult! Allison își dădu frâu liber furiei

– Și îndrăznești să-l faci pe Tyler mincinos și escroc! exclamă ea.

– Allison, în urmă cu patru ani ... rosti el rar. Pot să-ți dovedesc. Mi-a vândut mie partea lui.

Allison deveni lividă la față și-i răspunse:

– Nu te cred!

– Trebuie să-ți spun de o sută de ori? strigă Brett, în culmea disperării.

Tânăra se dădu brusc înapoi, gata să se prăbușească la pământ, dar Brett o prinse la timp și tânăra se trezi în brațele lui.

– Oh, Allison, îi spuse el cufundându-și fața în părul lung și negru ca abanasul al tinerei. Te rog să mă ierți! M-am lăsat dominat de caracterul meu infect.

Allison tremura din creștet până-n tălpi. I se părea că tot universul se prăbușise în jurul ei, deoarece acum era convinsă că Brett spunea adevărul. Tyler nu-i lăsase nimic! Da fapt nu o mai mira nimic din partea lui, ciudat i se părea doar că nu se gândise la așa ceva până în seara aceea!

Pierduse totul dintr-o dată! Oare ce se va întâmpla cu ea? Întreaga ei viață i se dădea din nou peste cap ...

Și-l crezuse pe Brett mincinos! Când își aminti de asta, îi îngheță sângele în vene! Nu o va ierta niciodată. Se îndoise de cinstea lui! Acum era sigură că el spusese adevărul încă de la început.

– Brett ... începu ea să spună, aproape în șoaptă.

– Nu mai spune nimic, Allison, îmi pare sincer rău. Ar fi trebuit să tac. Am uitat de pactul nostru, e vina mea.

Ca pentru a o consola, o luă în brațe și o strânse la pieptul lui. Ea închise ochii și-i simți mirosul fin de apă de toaletă. Stând lipită cu obrazul de pieptul lui, auzea bătaia regulată a inimii lui. O amețeală ciudată o cuprinse, ca și un fel de exaltare compusă din dorința fizică și din sentimentul unei recunoștințe fără margini. El nu o ura! Profund tulburată, lăsă frâu liber lacrimilor să-i curgă pe obraji.

Rămaseră multă vreme îmbrățișați, sprijiniți de un trunchi de copac, intimitatea fiindu-le protejată de întunericul nopții.

În cele din urmă, Brett îi mângâie obrazul cu vârful degetului. Dându-și seama că ea plângea, îi ridică blând bărbia, forțând-o să-l privească în ochi.

– Nu plânge, spuse el pe un ton repezit care contrasta cu gesturile lui pline de tandrețe. Nu te ajută cu nimic. Îți promit că paguba pe care ți-a produs-o minciuna lui Tyler va fi recuperată.

Allison ardea de nerăbdare să-i spună că nu jelea pierderea insulei, ci pentru că nu găsea cuvintele potrivite pentru a-și exprima sentimentele a căror profunzime pur și simplu o speria. Simțindu-se neputincioasă, preferă să tacă.

Tulburată de violența emoțiilor ei, fără să-și dea seama, își strecurase mâna sub cămașa tânărului. Acum simțea sub degete mușchii puternici și proeminenți. O căldură imensă o năpădi din cap până-n picioare, în timp ce Brett îi șoptea cu o voce răgușită:

– Nu voiam să te revăd, dar a fost peste puterile mele să n-o fac. Nu știu ce forță mă atrage spre tine.

El îi acoperi brusc buzele cu gura, într-un sărut pasionat. Allison suspină de fericire. Fu străbătută de un fior de plăcere și se lipi și mai tare de el.

Mâinile lui Brett îi mângâiau acum șoldurile, trezind în trupul ei focul mistuitor al dorinței.

Ea cedă mâgâierilor lui, învingându-și orice reținere, simțind că nu mai trăiește decât pentru sărutările lui fierbinți. Brett îi ridică tricoul și îi dădu jos bretelele sutienului.

Dar la o distanță de câțiva pași, răsunară în întuneric vocile și hohotele de râs ale invitaților. Erau probabil dansatorii care veniseră să se răcorească în bătaia brizei mării.

– Vino cu mine. Aici am putea fi văzuți, șopti Brett la urechea lui Allison care reveni brusc la realitate.

Allison nu opuse nici o rezistență când el o prinse de mijloc și o conduse într-o direcție necunoscută. Se afundară în pădure și merseră câteva minute pe sub bolta de verdeață până găsiră o poieniță presărată cu un covor de mușchi și mentă. Allison inspiră cu lăcomie aerul curat.

Deasupra lor, un corn de lună își aruncă razele palide asupra pădurii fermecate.

După ce o ajută să se așeze jos, Brett începu să o dezbrace cu gesturi de o infinită delicatețe. În timp ce Allison rătăcea cu privirea prin broderia strălucitoare a stelelor de pe cer, avea impresia că visează. Atunci când fu goală, Brett își cufundă capul între sânii ei. Mânată de un tardiv reflex de pudoare, Allison încercă să-l respingă, dar el se opuse cu hotărâre. Buzele lui coborâră încet până la pântecele ei plat și urcară apoi spre gât. Ea lăsă să-i scape un strigăt răgușit și își vârî mâna sub cămașa lui Brett. În contactul senzual cu pielea lui netedă tresări, străbătută de un fior de voluptate. El o ajută să se ridice, fără să rostească nici un cuvânt.

Peste câteva secunde stăteau în picioare unul în fața celuilalt complet goi. Cu răsuflarea tăiată, Allison admiră proporțiile perfecte ale trupului lui Brett. Se gândi preț de o clipă la o statuie

grecească. Timpul se oprise în loc ... Brett o aștepta dintotdeauna acolo, în mijlocul cercului magic al acelei poienițe ...

Ea se uită ca hipnotizată la el, în timp ce acesta se apropia de ea. O prinse din nou în brațe și o întinse în mijlocul patului de mușchi și mentă.

– Allison, zâna de la Buttonhook Cove! îi șopti el cu vocea răgușită. În noaptea asta ești și mai frumoasă ca atunci ...

Îi mângâie apoi fiecare formă a trupului, în timp ce-i acoperea gura cu buzele lui. Respirația lor deveni mai agitată și sângele părea că le fierbe în vene. El se întinse peste ea și răspândi părul lung al lui Allison pe covorul de verdeață. Cuprinsă de dorință, ea se arcui sub el. Atunci, el se desprinse puțin de ea, o privi drept în ochi și-i șopti:

– N-am dorit niciodată o femeie așa cum te doresc pe tine acum.

Cuprinsă de extaz, ea întinse brațele spre el cu zâmbet radios pe buze. Allison îl ruga, îl implora să facă dragoste cu ea. Îi era sete de el, precum ploaia era dorită de natură.

După ce o mai privi câteva secunde cu admirație amestecată cu dorință, el se întinse din nou peste ea și o pătrunse suspinând de plăcere. Uniți de aceeași febră interioară, trupurile lor se mișcară într-o armonie perfectă, atingând împreună culmea extazului final.

Când își reveniră, îmbrățișați strâns în mijlocul poieniței, cornul lunii strălucea chiar deasupra capetelor lor. Pe moment cu simțurile domolite, deveniră treptat conștienți ce ceea ce-i

înconjura. Oceanul se auzea în depărtare și insula părea că plutește în derivă în largul mării ...

Observă că bărbatul de lângă ea, în semiîntunericul care-i înconjura, părea poleit cu aur, ca în dimineața de la Buttonhook Cove ... Părul lui blond strălucea în lumina slabă a lunii. Allison mângâie îndelung pieptul lui musculos și șoldurile puternice ... În cele din urmă Brett se ridică într-un cot și se uită drept în ochii ei. Allison avu impresia că îi putea citi în suflet. O sărută la început cu tandrețe, apoi din ce în ce mai pasionat, începându-și din nou lenta și voluptuoasa călătorie în lumea simțurilor, uitând total de restul lumii.

Luminile de la conac se stinseră una câte una, lăsându-i într-un întuneric desăvârșit, dar nu-și dădură seama de asta. Tăcerea nopții părea să-i învăluie în mantia ei protectoare.

Allison, lipsită de orice grijă și fericită, în timp ce stătea ghemuită în brațele lui Brett, și-ar fi dorit să poată reține imensa bucurie a acelui moment. Inspira mireasma de mentă și mușchi pentru a-și fixa pentru totdeauna acea amintire în memorie, deoarece mâine-dimineață vraja se va rupe. Ce se va întâmpla atunci?

Pe o creangă a magnoliei de lângă vilă, o pasăre își înălță strigătul în noapte. Mâine, mâine, mâine, părea că repetă ea la nesfârșit.

Allison se înfioră și Brett o strânse la pieptul lui, stârnindu-i din nou dorința. Făcură din nou dragoste, amețiți de voluptatea momentului.

Veni însă clipa în care trebuiră să se despartă. Brett se ridică primul și se îmbrăcă rapid. Apoi se aplecă iar deasupra ei, sărutându-i pielea mătăsoasă a sânilor.

Allison se îmbrăcă fără grabă, prelungind cât putu de mult clipa aceea vrăjită. Peste câteva minute însă, Brett, cu un braț petrecut în jurul taliei sale, o însoțea pe drumul spre conac. Allison mergea cu capul sprijinit de umărul tânărului, în picioarele goale și cu sandalele în mână.

Brett își luă rămas-bun de la ea în pragul ușii de la intrare. Înainte să plece, o luă în brațe și o mângâie cu mișcări pline de pasiune. Apoi, smulgându-se cu greu din îmbrățișare, se depărtă cu pași mari, fără să se mai uite înapoi.

Capitolul 9

Ziua următoare începu prost pentru Allison.

Atunci când urcase în camera ei să se culce după plecarea lui Brett, tânăra auzise pendula din bibliotecă bătând de douăsprezece ori. Cum pusese capul pe pernă, adormise adânc.

După un somn fără vise, se trezise numai după trei ore. Afară era întuneric beznă. Probabil că luna era acoperită de nori. Cu ochii deschiși larg în întuneric, se gândi la nebunia pe care o făcuse, deoarece se considera singura vinovată pentru ceea ce se petrecuse între ea și Brett. Putuse să-l respingă în orice clipă, dar n-o făcuse, și nu putea în nici un caz să-l acuze că îi forțase mâna!

Fără să vrea, la amintirea îmbrățișărilor lor, inima începu să-i bată mai tare în piept.

Culmea ironiei! își spuse ea. După ce petrecuse toți acei ani înfrângându-și dorința și ferindu-se de bărbați seducători, căzuse drept în brațele lui Brett Ransome, chiar după ce acesta îi

dovedise cât de mult o disprețuia! Cum putuse uita de demnitatea și de onoarea ei? Și el, cum putuse să facă dragoste cu o femeie care îl făcuse mincinos?

Dându-și frâu liber pasiunii, Allison nu-și mai amintise cât de ipocrită era. De fapt, în ciuda pasiunii de care dăduseră dovadă amândoi, nimic nu se schimbase în situația lor. În ultima vreme, crezuse că împărțirea insulei îi apropiase unul de celălalt, dar se înșelase, pentru că Brett o asigurase că nimic, nici măcar un grăunte de nisip de pe insulă, nu era al ei. Visul ei luase sfârșit ... Oare ce se va întâmpla cu ea de acum încolo? Vorbise ceva despre niște compensații, despăgubiri ... Dar ea se și vedea întorcându-se la New York, reluându-și slujba de expert contabil, închiriind un apartament ... Nu-i plăcuse niciodată stilul acela de viață și iată că va fi nevoită să se întoarcă la el! Se înfioră de groază. Nu va mai reveni niciodată la Ransome's Cay ... și nu-l va mai vedea pe Brett! Atunci începea să se gândească din nou la poienița din pădure, cu mireasma de mentă și de mușchi. Pentru ca mai apoi să se lase din nou copleșită de tristețe.

Tânăra aștepta zorii cu nerăbdare și cu sufletul chinuit de neliniște. Atunci când dalele de gresie de pe jos începură să se albească, se ridică din pat, se spălă rapid și-și puse un tricou și niște blugi albi.

Peste câteva minute, Allison stătea la masa din bucătărie în fața unei cafele aburinde și cu registrul de socoteli al conacului deschis în fața ei. Căuta în muncă un remediu pentru necazurile ei, sau măcar o diversiune.

Câțiva clienți, veniți numai pentru weekend, trebuia să ia vaporul în dimineața aceea și ea le pregăti nota de paltă. Din fericire, acestora urmau să le ia locul nou-veniții care făcuseră rezervarea până la sfârșitul săptămânii. Allison voia să-și dovedească ei însăși că stațiunea era rentabilă.

Dar pe la jumătatea dimineții, neochirurgul și soția lui, care rezervaseră o cameră pentru zece zile, veniseră să o anunțe că pleacă, cerându-și mii de scuze. Îi spuseră că erau nevoiți să se întoarcă acasă din motive personale, fără să precizeze care anume.

Din discreție, Allison nu le puse întrebări suplimentare, dar rămase totuși mirată de gestul lor.

De aceea atunci când părinții adolescentei blonde, însoțiți de fiica lor, veniră și ei să plătească, Allison îi întrebă:

– Vă deranjează ceva? Vă rog să nu vă închipuiți că vreau să vă rețin, dar am deschis de curând stațiunea și facem tot posibilul să ne mulțumim clienții ...

Cei doi schimbară între ei o privire vinovată, care nu-i scăpă lui Allison. Atunci, fiica lor spuse:

– Nu e vina dumneavoastră, o asigură ea dând din umeri cu un aer îmbufnat. Se plictisesc pur și simplu. Mi-e mi-ar plăcea să rămânem.

Gândindu-se că într-adevăr tânăra nu avea de ce să se plictisească între Max și Hoddy, Allison zâmbi cu ironie.

– Focul de artificii a fost într-adevăr superb, spuse mama ei, din ce în ce mai jenată. Dar acum nu se mai întâmplă nimic ... nu

există nici cinematografe, nici magazine, nici teren de golf ... Cu ce să ne ocupăm timpul în aceste zece zile?

Așadar plecară, spre marele regret al lui Hoddy și Max. Spre mirarea lui Allison, vasul care trebuia să-i ducă pe continent le aduse un client neprevăzut, un oarecare domn Orrin Travis. Dat fiind că se prezentă drept agent imobiliar din Los Angeles, Allison se interesă:

– Locuiți pe coasta de vest! Cum ați descoperit insula noastră?

– Îmi place foarte mult să călătoresc, se mulțumi să-i răspundă omul de afaceri.

Atunci când Allison îi propuse să ia masa de prânz, el îi refuză oferta.

– Dacă nu vă deranjează, aș prefera să mă duc la plimbare.

– Cum doriți, îi răspunse tânăra. Mă duc să vă pregătesc camera. Aveți noroc că avem una liberă. Când veți coborî, veți găsi o mașină în fața ușii, care este la dispoziția dumneavoastră.

Orrin Travis mulțumi și o urmă la primul etaj. Allison dădu apoi gemenilor indicații în legătură cu mașina și se întoarse la bucătărie ca să dea o mână de ajutor lui Effie la gătit.

După masa de prânz, după ce clienții urcaseră în camera lor sau plecaseră la plajă, Allison se prăbuși pe canapeaua din salon lângă prietena ei, Peg. I se părea că n-o mai văzuse de o veșnicie.

– Ce s-a întâmplat, Peg? Pari foarte supărată, se interesă ea uitându-se la prietena ei.

– E vorba despre Henry McGinnis. Mi-e teamă să nu-i înece pe copii cu ideile lui trăsnite ... gemu Peg.

– Să fim serioși, Peg, o certă Allison. Mulți oameni fac scufundări, ceea ce nu e periculos dacă ești prudent. Hoddy și Max sunt niște înotători excelenți. N-ar trebui să-ți faci atâtea griji...

– Nu-mi place să-i știu în ocean, asta e tot. Doctorul McGinnis zice că dacă băieții învață să se scufunde, Brett le va da voie să participe la cercetări. Și acum când nu mai avem aproape deloc nevoie de ei la vilă, se plictisesc de moarte ... În plus, ar putea să câștige niște bani de buzunar. Totuși, nu mă pot hotărî să le dau consimțământul.

Constatând că era în zadar să mai încerce s-o convingă pe Peg, Allison devie discuția spre un alt subiect, descriindu-l pe noul client, agentul imobiliar din Los Angeles ...

***

A doua zi, Orrin Travis rămase să ia masa de prânz la conac. După ce termină deliciosul sufleu rece din portocale făcut de Effie, se ridică de pe scaun și o urmă pe Allison în holul de la intrare.

– Pot să discut ceva între patru ochi cu dumneavoastră, doamnă Hill? o întrebă el cu o voce mieroasă.

Allison îi aruncă o privire bănuitoare, apoi îl invită să intre în salonaș.

– Am parcurs Ransome's Cay de la un capăt la celălalt. E exact ceea ce caut, o anunţă fără să-i mai lase răgazul să se aşeze. Aveţi noroc, doamnă Hill, în curând vom fi bogaţi amândoi!

Allison îi răspunse cu o voce bănuitoare:

– Ce vreţi să spuneţi, domnule Travis?

Există două soluţii, continuă agentul imobiliar netulburat. Ori îmi cedaţi mie insula, ori participaţi la proiect ... Vom construi aici cea mai frumoasă şi mai modernă staţiune balneară din lume! Imaginaţi-vă sute de mici vile răspândite prin pădure şi în poiana cea mare un centru comercial, cinematografe, baruri, magazine, pe scurt, locuri pentru distracţie .. Bineînţeles că vom păstra casa asta aşa cum este acum. Ea va reprezenta pecetea autenticităţii insulei Ransome's Cay.

Allison se uită uluită la bărbatul care gesticula în timp ce vorbea.

– Vă pierdeţi timpul preţios, domnule Travis, spuse ea în cele din urmă. Ransome's Cay nu e de vânzare şi oricum insula nu e a mea, în orice caz, nu în întregime.

– Cum se numeşte adevăratul proprietar? se interesă agentul imobiliar scoţând un carneţel din buzunar.

– Brett Ransome, vărul meu prin alianţă. El posedă cealaltă jumătate a insulei şi nu pot să hotărăsc nimic fără acordul lui.

– Unde pot să-l găsesc? Daţi-mi numărul de telefon.

– Avem un litigiu în legătură cu Ransome's Cay, continuă Allison care căuta cu orice chip să-l descurajeze. Probabil că va avea loc un proces ...

– Tocmai, i-o reteză Orrin Travis. Pot să vă feresc pe amândoi de multe necazuri evitând procesul ... Unde pot să dau de domnul Ransome? ...

Allison ezită, dar de fapt Brett va şti cu siguranţă să găsească argumentele necesare ca să se opună acestui om, îşi spuse ea. Aşa că îi arătă drumul care ducea spre golf.

– Foarte bine, se găseşte pe insulă. E acolo unde se leagănă un iaht? Am înţeles, spuse agentul imobiliar vârându-şi carnetul în buzunar.

Peste o oră se întorcea, cu răsuflarea tăiată şi vădit furios. Allison observă cu satisfacţie că avea faţa congestionată. Probabil că nu suporta căldura ... şi nici emoţiile.

– De ce m-aţi indus în eroare, doamnă? aproape strigă el, închizând uşa salonaşului în urma lui. Dumneavoastră nu sunteţi proprietarul acestei insule mai mult decât mine!

Inima lui Allison se strânse de îngrijorare.

– V-am avertizat totuşi că există un litigiu între noi, protestă ea.

– Brett Ransome este stăpânul lui Ransome's Cay şi dumneavoastră ştiţi foarte bine acest lucru, urlă antipaticul personaj. Aţi fi putut să mă scutiţi de deranj. Nu va vinde niciodată!

Dat fiind că Allison continua să se uite la el cu o expresie indignată pe faţă, el adăugă:

– La ce oră pleacă următorul vas? Nu vreau să mai rămân nici o secundă aici!

– E unul mâine-dimineață. Mi-e teamă că va trebui să mai rămâneți o noapte cu noi, domnule Travis, îi răspunse Allison pe un ton tăios. Doar dacă nu doriți să fiți dus pe continent chiar în după-amiaza asta cu barca cu motor, contra unei sume suplimentare ...

– Bineînțeles, voi plăti! spuse agentul imobiliar ștergându-și fruntea cu o batistă. Să mă aștepte persoana pe plajă până cobor.

După aceste cuvinte antipatice, Orrin Travis dispăru trântind ușa în urma lui. Abia stăpânindu-și nervii, Allison îl rugă imediat pe Hoddy să-l însoțească pe domnul Travis până la țărm, apoi se ascunse în spălătorie, unde izbucni în plâns.

Așadar, războiul cu Brett începea din nou ... Dar de ce? se întrebă ea în culmea disperării. Totul fusese bine până în seara în care acesta surprinsese din întâmplare discuția cu Bob Birch. Ce putuse să-i spună prietenului ei care să-l înfurie atât de tare pe Brett? Își scotoci prin memorie, dar în zadar. Și în plus, aseară făcuseră dragoste ... Nu mai înțelegea nimic.

– Allison! Unde ești?

Vocea ascuțită a lui Peg răsuna în bucătărie și Allison ieși din ascunzătoarea ei cu un aer abătut.

– Ce s-a întâmplat? se interesă imediat prietena ei. Ești palidă la față ... și ai plâns! Ce ți-a spus individul acela infect?

– Nimic, nimic, îi răspunse Allison evaziv întorcându-și privirea în altă parte. Dar nu vreau să-l mai văd niciodată. O să-ți povestesc mai târziu...

Te rog să te ocupi tu de nota lui de plată.

Fără să-i mai dea răgaz lui Peg să reacționeze în vreun fel, se năpusti în hol și urcă scara mare până la ea în cameră.

Nici gemenii nu avură o săptămână mai bună. După ce li se interzisese să facă scufundări și rămânând în majoritatea timpului de capul lor, se puseră pe căutat comori. Scurta ședere a adolescentei blonde pe insulă trezise în ei un sentiment de rivalitate, așa că nu căutară comoara împreună. Fiecare din ei pleca să exploreze insula de unul singur și evita pe cât era posibil compania celuilalt frate, deși Allison bănuia că se spionau tot timpul unul pe celălalt. Ca întotdeauna când era vorba de gemeni, Peg era moartă de îngrijorare.

– Îți dai seama, Allison? i se confesă ea prietenei sale. Ei riscă să se rătăcească prin pădure. Am auzit că se găsesc în ea aligatori și urși! Dacă nu sunt împreună, cine va veni să ne anunțe că s-a întâmplat ceva rău cu unul din ei?

– Poate că ar fi bine să accepți propunerea doctorului McGinnis, o sfătui Allison care lua prea în serios spaimele lui Peg. Măcar pe iaht ar fi din nou de nedespărțit!

– Ai dreptate, am să mă gândesc la treaba asta. Oh, nu știu ce să mai cred ...

Allison era uluită, dar din cu totul alte motive. Descoperirea că Ransome's Cay nu era de fapt a ei și absența lui Brett care se prelungea după noaptea petrecută împreună în pădure o tulburaseră profund. Se simțea copleșită de o ciudată impresie de vid sufletesc care făcea orice strădanie inutilă ... și cea mai mică bucurie imposibilă.

În plus, clienții de la vilă plecară unul câte unul. Le întindea nota de plată cu un zâmbet rușinat și plin de tristețe. Bănuia că fuseseră dezamăgiți că nu găsiseră terenuri de tenis, piscine și cinematografe ... Unii se plângeau chiar și de lipsa unor curse regulate și dese care să-i lase pe continent ... putând astfel să petreacă din când în când o seară într-un bar de noapte de pe coastă!

În ciuda dezamăgirii sale, Allison nu voia totuși să se dea bătută.

Nu-i dădea voie orgoliul ei.

– Trebuie să găsim o soluție, Peg, spuse ea într-o seară. Trebuie să-i distrăm. Altfel riscăm să ne pierdem toți clienții!

În adâncul sufletului, Allison se simțea vinovată că n-o informase pe prietena ei cum stau lucrurile în realitate. Mai devreme sau mai târziu va fi nevoită să-i spună totuși că în curând vor trebui să tragă obloanele afacerii, dar nu voia să o sperie ... Peg se ambala foarte repede, din nimic ... Dacă ar afla adevărul, risca să lase totul baltă imediat ... și Allison încă mai trăgea ușoare speranțe că, după întoarcerea lui, Herb Canby va pune lucrurile la punct ...

– După părerea mea, nu vom reuși să-i distrăm. Sunt prea pretențioși, îi răspunse Peg cufundată în gânduri. Nu, nu Ransome's Cay trebuie transformată ... ci clienții trebuie să se schimbe!

– Ce vrei să spui? o întrebă repede Allison, devenind brusc foarte atentă.

– Există în marile orașe mulți oameni care nu-și doresc decât un singur lucru, și anume să scape de aglomerație, de zgomot, de poluare și să trăiască în sânul naturii, mai exact pe o insulă ca Ransome's Cay.

– Ai dreptate, recunoscu Allison, nici nu m-am gândit la acest aspect. Dar cum să le facem cunoscută vila? Dând un anunț la ziar?

– Exact. "Cei care visați la nisip și soare, cei care îndrăgiți conacele vechi situate într-un cadru idilic ..."

– Dar e o idee excelentă, Peg! exclamă Allison cu ochi strălucitori. Să dăm un anunț în New York Times!

Capitolul 10

Într-o vineri dimineață, înainte de micul dejun, înarmată cu o găleată și un burete, Peg urcase într-una din camere ca să curețe un covor vechi pe care un client, care plecase ceva mai devreme fără s-o anunțe de cele întâmplate, vărsase un pahar de coca cola.

Allison, aplecată ca întotdeauna asupra registrelor de contabilitate din bucătărie, se gândea că viața putea fi mult mai simplă dacă oamenii ar semnala acel gen de incidente, înainte să fie prea târziu. Acum, nu se mai putea face nimic pentru îndepărtarea petei ...

Deodată tresări, când auzi telefonul sunând în spălătorie. Lăsând baltă treaba pe care o făcea la aragaz, Effie se grăbi să răspundă.

– E pentru tine, Allison, o anunță ea. O convorbire cu New Yorkul. N-am înțeles prea bine numele domnului ... Cabi, Carbi... ceva în genul ăsta.

– Canby! exclamă Allison ridicându-se brusc în picioare, cu inima bătându-i puternic în piept. Spune-i că ...

Cuvintele îi înțepeniră pe buze și se uită la bucătăreasă cu o privire năucă. Nu, acum nu mai putea da înapoi. Trebuia să afle...

– Ce s-a întâmplat cu tine? Nu te simți bine? se interesă Effie cu un aer îngrijorat.

– N-am nimic, Effie, mă duc să vorbesc, îi răspunse repede Allison dispărând în încăperea alăturată.

După ce închise cu grijă ușa în urma ei, ridică receptorul.

– Allison Hill la telefon, spuse ea cu o voce pe care și-ar fi dorit-o mai sigură.

– Allison! Cum te mai simți? Bănuiesc că ești în plină formă, exclamă Herb Canby de la capătul celălalt al firului. M-am întors ieri în țară și am aflat că m-ai căutat.

Din vocea cam prea veselă a avocatului, Allison înțelese că acesta încerca să scape cât mai repede de o corvoadă,

– Așa este, răspunse ea pe un ton tăios.

– Ăă ... păi ... am încercat să legalizez testamentul lui Tyler, dar ... e o mică problemă ...

– Tyler n-a deținut niciodată Ransome's Cay în întregime, nu-i așa? Nu avea decât jumătate din insulă ...

– Îți jur că habar n-am avut. Tyler mi-a spus: "Îi las insula lui Allison", și am tras concluzia că ... nu mi-aș fi închipuit niciodată că ...

– Că nu avea absolut nimic, asta vrei să mă anunți? Nici măcar o pietricică!

Acum nu-și mai ascundea amărăciunea.

– Îmi pare rău, Allison. Am scotocit prin toate documentele și, într-adevăr s-ar părea că a vândut partea lui vărului său, Brett Ransome, în urmă cu patru ani ... chiar după plecarea ta ...

– Allison schiță un zâmbet ironic. Tyler își vânduse unica lui avere după ce își pierduse unicul mijloc de subexistență ... adică pe ea, pe Allison!

– Dă-mă în judecată, Allison, de fapt a fost vina mea, adăugă Herb pe un ton rugător.

– Ce idee! exclamă tânăra.

– Sunt solvabil, preciză Herb, ca și cum ea s-ar fi îndoit de buna lui credință.

– Oh, Herb, nu mă îndoiesc că regreți cele întâmplate, dar nu-i așa că nu poți să mă despăgubești pentru daunele suferite?

– Mă vei ierta vreodată, Allison? Sunt conștient că n-am fost prea serios ...

– În privința asta, să nu te aștepți să te contrazic, Herb. N-ai nimic altceva de zis? Foarte bine, la revedere! Și te rog să-mi trimiți documentele!

După ce închise telefonul, Allison se prăbuși pe unicul scaun din spălătorie și își puse capul în mâini. Coșmarul devenise realitate ...

Ea nu era decât o străină la Ransome's Cay. Ce căuta aici? Nimic din ce o înconjura nu era al ei ... Era o impostoare! Fu cuprinsă de un teribil sentiment de panică.

– Effie, unde e Allison ... Să nu-i spui nimic mamei ...

Vocea lui Max Crewes care se auzi din încăperea de alături era la fel de speriată ca și ea. Allison își reveni brusc. Visase sau Max părea să fie speriat de moarte? Dădu buzna în bucătărie.

– Ce s-a întâmplat, Max? se interesă ea uitându-se atent la fața desfigurată a băiatului care gâfâia din greu.

– Hoddy ... Grota s-a prăbușit ... peste el. A fost ... vina mea!

Apoi începu să vorbească fără șir. Allison îl forță să se așeze.

– Mai stai puțin să-ți tragi sufletul. Îmi vei povesti totul imediat. Mai întâi, despre ce grotă este vorba?

– Buttonhook Cove ...

Surprinsă de cuvintele lui, Allison vru să facă un pas înapoi. Ele îi aduceau aminte de niște momente foarte plăcute ...

– ... Știam că urmărea o pistă, așa că m-am luat după el. A descoperit o peșteră în spatele cascadei. Mă aflam în spatele lui și cred că am provocat o surpare mutând din loc un pietroi. Intrarea e acum complet blocată!

– Doamne Dumnezeule! oftă Allison. Și Hoddy? S-a ...

– El se simte bine, o asigură Max. În orice caz, așa era atunci când l-am părăsit, dar dacă se mai produce o alunecare de teren ... Am vorbit cu el înainte de a pleca. Există o crăpătură între două stânci, ceea ce îi permite să respire, altfel ...

– Să mergem acolo până nu e prea târziu, i-o reteză Allison îndreptându-se spre ușă.

– Stai puțin! Nu vom reuși niciodată să-l scoatem de acolo doar noi doi. Există cam o tonă de pietre între el și noi ... Ar fi mai bine să te duci să-i anunți pe Brett și pe doctorul McGinnis,

în timp ce eu mă voi întoarce la cascadă ca să-l liniștesc pe Hoddy.

Pe când ieșea, Max îi aruncă peste umăr.

– Și mai ales să nu-i spui nimic mamei, Effie, știi cum e ea ...

Allison aprobă cu un semn din cap.

– Effie, poți să-l rogi pe Bunker să vină și el cu noi?

Peste câteva minute, aflată la volanul Jeepului pe drumul care ducea în golf, Allison se gândi în treacăt că era pentru prima oară după noaptea în care făcuseră dragoste, că-l revedea pe Brett. Dar își alungă repede gândul acesta din minte, concentrându-se asupra șleaurilor de pe drum.

Atunci când, ieșind din pădure, îl văzu mergând pe plajă, sângele îi îngheță în vene. Era atât de frumos!

Gol până la brâu, cu blugii decolorați mulați perfect pe picioarele lui musculoase, semăna cu un semizeu din bronz și aur! Zgomotul produs de motor îl făcu să se întoarcă spre ea și imaginea aceea dispăru brusc. El alergă după ea:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Allison, ce s-a întâmplat? strigă el de departe.

– Hoddy a fost blocat la Buttonhook Cove, strigă ea.

Apoi, observând că nu vorbise prea clar, continuă:

– A descoperit o peșteră în spatele cascadei în timpul stupidei lor vânători de comori și aceasta s-a prăbușit peste el. După părerea lui Max, ar fi nevoie de o echipă întreagă pentru a-l scoate de acolo. E viu și nevătămat.

– Toată lumea e pe șalupă.

Mă duc imediat să le transmit un mesaj prin radio.

Brett sări în mașină și Allison îl lăsă în fața cabanei de lângă laborator.

– Așteaptă-mă, vin repede, îi ordonă Brett, după care dispăru în interiorul căsuței.

Peste treizeci de secunde, apăru din nou în fața ei.

– Hai să mergem, dar nu o lua pe drum. E mai scurt pe plajă.

– Dar ne vom împotmoli, protestă Allison răsucind cheia în contact.

– Nu avem nici o clipă de pierdut! Dă-i drumul! Fă așa cum ți-am spus.

Allison coborî panta care ducea spre plajă și apăsă pe accelerator. Mașina țâșni din loc, lăsând în urma ei două șleauri adânci. Ajunseră repede la Buttonhook Cove, unde îl găsiră pe Max, care se căznea să dea la o parte o stâncă uriașă.

– Hoddy, mă auzi? Sunt Brett! strigă tânărul prin crăpătura pe care i-o arătă Max.

Atunci, dinăuntru se auzi un glas subțirel și jalnic:

– Da, Brett, sunt bine.

– Te vom scoate de acolo, Hoddy. Ți-au venit în ajutor și Henry și Jimmy.

Allison se întoarse, uimită să-i vadă pe cei trei bărbați care soseau cu barca cu motor. În afară de fiul lui Bunker și biolog, venise și un membru al echipajului de exploatări. Ceva mai liniștită, începu să pășească, atentă la grămada de pietroaie din fața ei.

Ultima oară când se aflase chiar în acel loc, exista acolo un bazin de apă limpede și albastră sub cascadă. Acum nu mai era decât o baltă plină de nămol. În locul zidului de vegetație subtropicală, atânca golașă părea să o sfideze sub torentul cascadei.

Pe măsură ce bărbații eliberau intrarea în peșteră, ea începea să creadă că poate cascada nu fusese creată numai pentru evidențierea frumuseții locurilor. Era posibil să ascundă ceva ... Se zăreau deja niște grinzi sub stratul de pietre. Hoddy nu era inchis într-o peșteră, ci într-o ... pivniță!

– Atenție! îi avertiză Brett. Lemnul e complet putrezit. Dacă se rupe, totul va cădea în capul lui Hoddy.

Atunci auziră vocea înăbușită a băiatului:

– Hei! Totul e în ordine?

– Nu-ți face griji, aproape am terminat. Poți să-mi spui cam ce dimensiuni are locul acela în care te afli?

După un moment de tăcere, Hoddy îi răspunse:

– E ceva mai mare decât spălătoria de la conac, dar are tavanul mai înalt ... și sunt aici niște butoaie cu rom.

– Cu rom? repetă Max abia abținându-se să nu râdă.

– Vorbesc serios, Max, îl asigură fratele lui. Dacă mă scoți de aici, îți promit că o să împart prada cu tine. O să-ți dau și ție și lui Brett și tuturor celorlalți!

– Mulțumesc, Hoddy, spuse Brett, dar acum e cazul să nu mai pierdem timpul. Să ne punem pe treabă! Ascultă-mă cu atenție, Hoddy. Voi începe să sap, dar mi-e teamă de o nouă surpare, de

aceea aș vrea să te retragi cât mai mult posibil spre fundul grotei. Folosește-te de tot ce ai la îndemână, și de butoaie dacă poți, ca să te protejezi. Dar nu face nici o mișcare bruscă, ai înțeles?

– Da, Brett, se auzi vocea dinăuntru.

– Bine! Strigă-mă când ești gata.

– Crezi că e periculos? îl întrebă Max.

– E numai o măsură de precauție. Astfel vom putea să-l scoatem cât mai repede, îi explică Brett.

În timp ce ei așteptau în tăcere semnalul lui Hoddy, Allison își aduse aminte de Peg. Din fericire, ea era scutită să asiste la scena aceea tensionată.

– Sunt gata!

Hoddy abia se mai auzea, dar Brett începu imediat să îndepărteze scândurile putrede care se sfărâmau în degetele lui. Lucra cu mișcări rapide și precise, ca și cum ar fi umblat cu niște explozibil. Allison nu-l scăpa nici o clipă din ochi, urmărindu-l cu inima cât un purice. Își freca mâinile umede una de cealaltă, moartă de îngrijorare. În cele din urmă, Brett reuși să facă o gaură suficient de mare și se strecură înăuntru cu abilitatea unei feline.

Toți își ținură răsuflarea de emoție. Atunci când un cap murdar de praf se ivi din gaură, toți scoaseră un suspin de ușurare. Hoddy se strâmbă, fiind orbit de lumină. Fratele lui izbucni într-un râs nervos.

Le fusese îngrozitor de frică.

Peste câteva minute, gemenii discutau veseli.

– Ai văzut? Până la urmă n-a fost vorba despre peștera lui Barbă-Neagră, ci despre un banal traficant de rom, spuse Max cu un zâmbet ironic, dar și afectuos în același timp.

– Recunosc că mi-a fost cam frică să stau singur acolo, spuse Hoddy ștergându-se pe față cu un șervet.

– Data viitoare o să fiu și eu acolo ...

– Da, data viitoare.

Toată lumea se uita la gemeni, în afară de Allison. Tânăra nu scăpa din ochi gaura din stâncă. Brett se afla încă înăuntru și dumnezeu știe ce pericol îl mai pândea!

Atunci când tânărul reapăru, îi veni să se năpustească spre el, dar se abținu îngrozită. De când ieșise Hoddy, deschiderea se mai micșorase și acum greutatea stâncilor părea să-l țină prizonier pe Brett. Allison întâlni privirea lui Brett și acesta înțelese că ea își dăduse seama în ce situație era. Se apropie de el ca să-l ajute să iasă, dar el îi strigă:

– Nu te mișca din loc, Allison!

Atunci, ea îl văzu cu groază luptându-se să-și scoată și restul corpului din deschizătură, în timp ce se prăvălea asupra lui un pietroi. Totul dură cât sclipirea unui fulger.

Chiar în momentul în care piatra se desprindea din stâncă, Allison făcu un salt înainte, oprindu-i căderea. Bucata de stâncă o lovi în umărul stâng, făcând-o să se rostogolească în noroiul din bazin. Auzi în spatele ei zgomotul produs de o surpare, apoi leșină. Ultimul ei gând se îndreptă spre Brett și pericolul care-l păștea pe acesta ...

***

Allison își reveni în vacarmul confuz al unor voci. Nu recepționa decât frânturi de conversație, dar nu-i păsa. Nu voia să știe ce s-a întâmplat cu Brett, refuzând să afle vestea îngrozitoare.

Înainte să-și piardă cunoștința, îl văzuse sprijinindu-se în mâini, cu corpul acoperit până la brâu de o tonă de pietre și trăsăturile feței încremenite într-o expresie de groază.

În cazul în care ar fi supraviețuit printr-o minune, era sigură că era rănit, poate chiar mutilat ... Un bărbat atât de activ și plin de energie! Allison nici nu voia să se gândească la acea eventualitate.

Tânăra își recăpătă treptat cunoștința, dar nu se putea hotărî să deschidă ochii. Deodată, cineva îi rosti numele și ea făcu ochii mari.

– Allison! Allison!

Brett stătea aplecat deasupra ei, cu fața la câțiva centimetri distanță de a ei. Nu-i venea să-și creadă ochilor! Ca pentru a vedea dacă era în viață, ea ridică mâna să-l mângâie pe obraz, dar o durere ascuțită în umărul stâng o opri brusc.

– Ai reușit să ieși din grotă, șopti ea cu un zâmbet fericit pe buze.

– Și tu, slavă Domnului! Ai fi putut să mori, observă cu asprime Brett. De ce ai făcut o asemenea prostie?

Allison îl privi preț de câteva secunde cu un aer năuc, nereușind să înțeleagă sensul vorbelor lui. Apoi îi reveni totul în minte ... Pietroiul care cădea în capul lui Brett și gestul ei disperat.

– Am fost nevoită, oftă ea.

Atunci începu să tremure, deși în jurul ei era foarte cald. Când întoarse capul, își dădu seama îngrozită că pieptul și spatele lui Brett erau zgâriate, pe alocuri chiar foarte adânc.

– Dar ești rănit! exclamă ea încercând să se ridice.

Dar el o forță să rămână culcată.

– Stai liniștită! Nu sunt decât niște zgârieturi. Tu însă trebuie să te tratezi serios. Piatra te-a lovit în umăr și te-ai prăbușit, lovindu-te de un colț de stâncă. Ai un cucui enorm ...

Nu reuși să termine ce avea de spus, că Allison izbucni în lacrimi, din cauza emoțiilor prea mari. Brett era în viață, era salvat!

– Poți să plângi, o sfătui Brett pe un ton grav. Așa, te mai ușurezi puțin.

Văzând că Brett îngenunchease lângă Allison, ceilalți stăteau ceva mai departe, lăsându-i singuri! Tânărul scoase o batistă din buzunar și șterse lacrimile lui Allison, apoi îi luă mâna cu tandrețe.

Tânăra își recăpăta încet-încet forțele și când văzu cât de murdare erau hainele de pe ea, exclamă:

– Ajută-mă să mă ridic. Trebuie să fac un duș.

– Stai întinsă, Allison. Unde ai de gând să te duci?

– Dar ... La cascadă, îngăimă ea uluită.

– Cascada nu mai există.

În ciuda durerii pe care o simțea în imăr, Allison se ridică destul de greu în capul oaselor. Într-adevăr, căderea de apă parcă intrase în pământ. Mirată, tânăra se uită cu atenție la grămada de stânci și zări firicele subțiri de apă care se strecurau printre pietre, ca niște mii de degete care își căutau o albie. Zgomotul uriaș pe care îl auzise înainte să leșine fusese produs de faleza artificială care se prăbușea. Acea catastrofă ar fi putut să-l coste viața pe Brett ...

– Gemenii sunt distruși, continuă Brett, Au pierdut zece barili de rom!

Allison nu se putu abține să nu râdă, imaginându-și figurile abătute ale celor doi băieți.

O jumătate de oră mai târziu, se așezase cu mare greutate în spatele jeepului pe o saltea pneumatică, adusă de doctorul McGinnis ca să țină loc de brancardă. Fiecare hârtop de drum îi accentua durerea, astfel că era nevoită să-și muște buzele ca să nu strige.

Totuși, Brett conducea cât putea de atent, evitând șleaurile, pietrele și bulgării de pământ ...

După acea călătorie istovitoare, fu bucuroasă să audă frânele scrâșnind în fața bucătăriei. Biologul care stătuse pe bara de protecție din spate pentru a ține salteaua într-o poziție ceva mai

stabilă în timpul drumului , sări jos. În urma lor veneau gemenii, într-o mașină a conacului.

Cei patru bărbați duceau brancarda improvizată pe care stătea întinsă Allison în oficiu și o puseră pe masa lungă din lemn.

Probabil că Peg îi auzise, pentru că se năpusti asupra prietenei sale scoțând un strigăt. Dar băieții ei și doctorul McGinnis o alungară imediat cu fermitate.

– Nu sta aici, Peg, îi spuse biologul. Îți voi povesti eu ce s-a întâmplat. Să mergem în salon ...

Cei doi dispărură, lăsându-i pe Brett și pe Allison împreună cu Effie. Tânăra își înăbuși un suspin de ușurare. Nu se simțea în stare să dea piept cu Peg și întrebările ei. I se părea deja că-i aude vocea devenită și mai ascuțită din cauza spaimei ... În plus, nu mai avea nevoie de îngrijirile ei. Lângă ea se afla Brett ...

Mâinile tânărului îi palpau ceafa. Era străbătută de niște fiori de voluptate care aproape o făceau să uite de junghiurile din umăr. Apoi îi pipăi ușor umărul rănit. Allison nu se putu împiedica să nu se strâmbe de durere. La colțurile ochilor îi apărură lacrimi mari.

– Nu vom ajunge nicăieri în felul acesta, spuse el. Effie, n-ai cumva o pereche de foarfece?

Bucătăreasa, care stătea lângă el, dispăru pentru câteva secunde, apoi îi întinse ceea ce ceruse. Allison își spuse fără veselie că Effie ar fi fost o infirmieră desăvârșită ... Brett îi luă foarfeca din mână și începu să taie tricoul lui Allison, descoperindu-i sânii.

Allison simți cum se face roșie în obraji și aruncă o privire neliniștită spre Effie.

Dar bucătăreasa afișa o expresie serioasă, privind fix la umărul tinerei. Când Brett o descoperi pe tânără cu un gest extrem de delicat, Effie schiță o mișcare de retragere, fața ei devenind brusc la fel de albă ca șorțul său. Atunci, Allison întoarse încet capul spre rană și își ținu răsuflarea. Clavicula părea să i se fi umflat pe sub pielea palidă. Își înăbuși un strigăt de spaimă și ridică spre Brett o privire rugătoare.

El o sărută pe frunte și o liniști:

– Nu, după părerea mea nu e fractură. Probabil că ți s-a luxat umărul. Evident că umflătura e destul de mare.

Apoi îi spuse lui Effie:

– Bănuiesc că aveți alceva în casă în afară de aspirină ...

– Așa este, recunoscu bucătăreasa. Mă duc să aduc, dacă doriți.

– Te voi duce la Atlanta, o anunță Brett după plecarea lui Effie.

De ce atât de departe și nu la Savannah? exclamă tânăra, uluită.

– Atlanta nu e decât la distanță de o oră cu avionul de aici. Am un prieten medic acolo. Îți va vindeca foarte repede umărul, ai să vezi.

Allison dădu să deschidă gura ca să se opună, dar era deja prea târziu. Effie se întorcea cu un pahar de apă și două pastile.

– Effie, poți să faci o compresă cu gheață în timp ce eu mă duc

să sun la Ambulanța aeriană? Întreab-o pe Peg dacă poate să-i pregătească bagajul pentru seara asta.

Peste o secundă, se făcuse deja nevăzut. Allison era uluită. De când îi păsa lui Brett de ceea ce se întâmpla cu ea?

***

Peste câteva ore, întinsă pe un pat de spital, Allison aștepta să-și facă efectul calmantele și rememora gânditoare peripețiile din ziua aceea.

Oare îl va înțelege vreodată pe bărbatul acela care se purtase atât de frumos cu ea de la producerea accidentului? Ea se supusese cuminte și încrezătoare autorității lui afectuoase. Unde era acela care o atacase atât de dur în primele zile? În afară de cele câteva vorbe urâte de după discuția cu Bob Birch, se purtase cu ea foarte atent, poate chiar excesiv de frumos.

De când o scosese din mlaștina noroioasă care apăruse în locul cascadei nu se mai dezlipise de ea, ocupându-se de tot, de transportul ei cu avionul-ambulanță, de transferul la spitalul din Atlanta, și apoi în secția de ortopedie a doctorului Jack Frazier.

Acesta din urmă chemase imediat să o consulte un medic de la urgență, ca să verifice dacă nu avea vreo fractură la cap. Apoi, liniștindu-se în această privință, îi făcuse o radiografie, dar, din fericire, nu avea nimic rupt.

Oricât de ciudat ar putea să pară, Brett o așteptase în biroul doctorului Frazier și o însoțise până în rezerva ei. După ce infirmierele o instalară pe tânără în patul înalt și alb, Brett se așeză în fotoliul de la căpătâiul ei și scosese din buzunar o carte.

Această scenă aparținea visului. În semiîntunericul din încăpere, i se părea că seamănă cu un centaur din bronz care veghează asupra ei. Deși era trează, Allison nu îndrăzni să spargă tăcerea. Nu era încă pregătită să-i spună că aflase chiar din gura avocatului adevărul despre Ransome's Cay, adică faptul că Brett era unicul proprietar al insulei. Ce le-ar mai fi rămas de zis după aceea?

Pleoapele i se îngreunară de somn, ațipi și apoi se trezi din nou ca să constate că Brett era tot lângă ea. Apoi intră o infirmieră și șopti ceva la urechea lui Brett, care se ridică imediat din fotoliu. Se aplecă asupra lui Allison, o sărută pe buze și ieși din cameră.

Chiar înainte de a se cufunda din nou într-un somn adânc, retrăi scena îngrozitoare cu piatra care cădea, Brett care încerca să se elibereze ... Vreme de câteva secunde se gândi ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă piatra ar fi lovit-o în cap ...

Capitolul 11

Un bărbat bronzat și gol până la brâu călărind pe un armăsar uriaș sări pe pământ și se apropie de cascadă. Devenind brusc conștientă de goliciunea ei și de dorința care o mistuia, tânăra îl privea apropiindu-se de ea cu inima bătându-i puternic în piept.

Peste o clipă, el se găsea lângă ea, sub dușul limpede. Îi prinse pentru câteva secunde sânii în căușul palmelor sale, apoi mâinile lui coborâră de-a lungul trupului ei. Gurile lor se împreunară senzual, cu lăcomie ...

– Trezește-te, draga mea, trezește-te.

Vocea autoritară a infirmierei răsună neplăcut în urechea lui Allison.

Încercă disperată să se agațe de visul ei.

– Lasă-mă în pace, șopti ea pe jumătate adormită.

– Haide, draga mea. Trebuie să mănânci ceva înainte de vizita medicului.

Allison deschise cu greu pleoapele. Revenirea la realitate era destul de dificilă. Nu numai că umărul înțepenit o durea, dar va fi nevoită curând să recunoască faptul că Brett era singurul proprietar al lui Ransome's Cay!

Era hotărâtă să-i facă acea mărturisire cu cât mai multă demnitate, fără să plângă și fără să acuze pe nimeni de nimic. Tyler nu mai era ... Deci nu putea să se mai apere ... În ciuda răului pe care i-l făcuse, lui Allison i se părea necinstit și indecent să-l acuze în public, mai ales în fața vărului său, care era evident că îl disprețuise toată viața.

În clipa în care infirmiera ridică jaluzelele, un val de lumină inundă patul. Se simți un pic mai înviorată și reuși să-i zâmbească slab femeii voinice cu fața rotundă și îmbrăcată toată în alb, care se întorcea la ea.

– Te voi ajuta să faci o baie, o anunță aceasta din urmă pe un ton matern.

Allison își dădu seama în clipa aceea că încă mai avea pe ea urme din noroiul de la Buttonhook Cove, așa că acceptă imediat propunerea infirmierei.

Peste o jumătate de oră, curată și sătulă, cu părul lung încă umed înconjurându-i fața ca o aură întunecată, îl întâmpina pe doctorul Frazier cu o figură îngrijorată.

După ce o consultă, medicul îi spuse:

– Te felicit. În câteva săptămâni, vei putea să joci chiar și tenis! În orice caz, nu există nici un motiv să mai rămâi aici. Trebuie doar să-ți sprijini brațul într-o eșarfă.

Allison scoase un suspin de ușurare. Între timp, doctorul Frazier se întoarse spre infirmieră.

– Te rog s-o ajuți să se îmbrace. Domnul Ransome va veni s-o ia imediat.

Apoi îi spuse bolnavei:

– S-a dus să-ți ia calmante de la farmacie. Trebuie însă să fii atentă și să nu faci imprudențe.

După plecare medicului, Allison își deschise geamantanul. Spre marea ei surpriză, descoperi în el, chiar deasupra, rochia ei de seară din mătase mov. Probabil că atunci când îi pregătise bagajul, Peg, zăpăcită de aventura fiului său, îi împăturise, fără să-și dea seama, primul obiect care-i venise la mână din dulapul lui Allison.

După ce aruncă o privire rapidă prin conținutul geamantanului, găsi exact lucrul de care avea nevoie: rochia de bumbac imprimat, cea la care ținea foarte mult, deoarece era foarte veselă, albă cu mici pescăruși roșii, cu mâneci largi, cu nasturi în față și o fustă amplă strânsă în talie cu o curea fină de culoare roșie. Oare prietena ei avusese un moment de inspirație? În orice caz, aceea era exact îmbrăcămintea care îi trebuia astăzi lui Allison.

Ceva mai târziu, pe când stătea în fotoliu așteptându-l pe Brett, încercă să analizeze situația în care se afla.

Accidentul nu făcuse altceva decât să amâne momentul fatal al mărturisirilor și al despărțirii lor. Chiar în clipa în care își dăduse seama că ținea la Brett mai mult decât la viața ei, riscând-o pe a

ei fără ezitare pentru a-l salva, iată că trebuia să părăsească Ransome's Cay și să n-o mai revadă niciodată ...

Își sprijini capul de spătar și oftă adânc, deoarece acum Brett nu mai trezea în ea numai dorința pătimașă. ci și ceva mai puternic, ca un fel de beție care îi cuprindea și simțurile și sufletul. Avea totală încredere în el și-și dorea în plus și toată dragostea lui.

Dar oare el o iubea cu adevărat? Atracția fizică pe care o exercita asupra lui era evidentă, dar era oare de-ajuns? Allison nu era prea sigură de asta. Se certaseră destul de tare înainte să facă dragoste în poieniță. Disprețul pe care-l dovedise cu acea ocazie și lunga lui tăcere de după noaptea lor pasională dovedeau că nu putea avea pentru ea decât sentimente superficiale. Trebuia să recunoască însă că, începând de ieri, dăduse dovadă de un devotament demn de admirație, dar poate se simțea vinovat de producerea accidentului său.

Oricum ar fi fost, trebuia să se resemneze cu ideea că îl va pierde. În câteva săptămâni, se va afla departe, probabil se va întoarce la New York împreună cu Peg și cu gemenii ei. Brett nu va mai fi decât un centaur din bronz care-i va tulbura visele. La gândul acesta, Allison se înfioră. Alungându-și din minte acea imagine de basm, se concentră asupra a ceea ce o aștepta la vilă.

Se imagina deja punând-o pe Peg, la curent. Pe Peg pentru care Ransome's Cay devenise extrem de importantă, care făcuse atâtea eforturi împreună cu băieții ei să repare casa și să organizeze viitoarea stațiune balneară ...

Oare ce cuvinte să folosească pentru a-i anunța catastrofa care se produsese?

Allison nu se bucura nici de faptul că urma să se întoarcă la vechiul ei mod de viață. Datorită lui Bob Birch, care susținuse sus și tare că afacerea era ratată încă din start, va fi întâmpinată cu multe zâmbete ironice de prietenii ei. Din fericire, așa cum o asigurase din nou patronul ei, Edwin Barron, în ultima lui scrisoare, va fi întotdeauna primită cu brațele deschise la Carston și Ames. Acest lucru o mai liniștea puțin.

Cineva ciocăni în ușă și tânăra tresări ușor. Precis era Brett! Inima începu să-i bată mai repede în piept.

În ciuda spaimei pe care o simțea la gândul că trebuie să stea de vorbă cu el, simți o imensă plăcere când îi văzu trăsăturile aspre și ochii verzi-cenușii cu o expresie enigmatică în ei.

Brett se apropie de ea încet și deodată tinerei i se păru că are în fața ei un necunoscut. Allison nu-l mai văzuse niciodată îmbrăcat în felul acela. Purtând un costum maro de o croială perfectă, o cămașă bej și o cravată tot maro, era imaginea întruchipată a bărbatului de afaceri elegant. Allison descoperea un nou aspect al personalității lui Brett Ransome. Până atunci nu-l cunoscuse decât pe exploratorul, marinarul, centaurul de la Buttonhook Cove ...

Brett o privea cu tandrețe și ea îi zâmbi radios. Da, îl iubea, asta era sigur. Era de-ajuns să întindă mâna ca să-l atingă. Se gândi chiar să-și strecoare degetele sub cămașă ca să-i mângâie pielea netedă, dar se abținu. Era un moment foarte serios.

Trebuia să treacă la mărturisiri complete.

– Pentru cineva care a primit un pietroi în umăr, arăți foarte bine! observă Brett zâmbind, în timp ce-i lua mâinile într-ale sale.

– Bună ziua, Brett, spuse ea simplu.

– Ești superbă, adăugă el aproape în șoaptă.

În ochii lui Allison apărură lacrimi de emoție, în timp ce inima i se făcuse cât un purice de neliniște. Îl iubea atât de mult! Și când se gândea că în curând îl va pierde!

După un lung sărut languros, el se desprinse ușor de ea. Allison se întoarse, ca el să nu vadă că plângea. Se ridică și se duse să închidă geamantanul.

– Doctorul Frazier vrea să te mai vadă și mâine, îi spuse Brett, ca să constate dacă totul e în regulă. După aceea ne vom întoarce la Ransome's Cay.

– Doar n-o să mai stai aici încă douăzeci și patru de ore din cauza mea! protestă tânăra.

– Se pare că ai uitat că mi-ai salvat viața ... și în plus, mai am niște probleme de rezolvat la Atlanta. Oricum, nu aveam intenția să mă întorc astăzi, o asigură el. Am rezervat două camere la hotelul din centru. Dacă n-ai chef să te plimbi, poți să rămâi în pat. Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton ușor ironic și Allison îi aruncă o privire amuzată, dar nu spuse nimic.

Peste zece minute, stătea lângă Brett, în puternicul lui Mercedes. Acesta tocmai se pregătea să demareze, când ea îl opri.

– Am ceva de vorbit cu tine, Brett, îl anunță ea cu o voce lipsită de orice inflexiune.

– Te ascult, Allison, șopti el ...

Ea inspiră adânc aer în piept și continuă:

– Atunci când Max a venit să mă caute la conac, tocmai avusesem o discuție cu Herb Canby. De atunci s-au întâmplat însă atâtea evenimente, încât ...

– Înseamnă că ai aflat, constată el pe un ton neutru.

– Am bănuit că așa este ... mi-ai spus-o și tu, de altfel ... și te-am crezut, recunoscu ea. Dar nu reușeam să accept așa ceva. Oh, Brett, te-am făcut mincinos și escroc! Sunt de neiertat!

Peste fața lui Brett trecu o umbră și trăsăturile i se crispară, semn că era furios.

– Nu e prima oară când îl blestem pe vărul meu Tyler și mă îndoiesc că acum va fi și ultima dată, spuse el.

– Nu fi prea aspru cu el, Brett. Atunci când a scris testamentul, chiar deținea jumătate din insulă și de fapt avea dreptul să-și vândă partea.

– Fără să te anunțe? exclamă tânărul, nervos. Tu știai de existența acelui document, nu-i așa?

Allison nu-i răspunse imediat. Oare trebuia să-i povestească lui Brett că Tyler o ruinase și încercase s– o despăgubească dăruindu-i insula? Dar dacă formula asemenea acuzații la adresa soțului ei, Brett nu va trage concluzia că avea drept scop să primească despăgubiri de la el, contând pe simțul onoarei familiale?

– Da, știam, mărturisi ea în cele din urmă. Încă din ziua în care m-am căsătorit.

– În cazul acesta, era de datoria lui să te anunțe că urmează s-o vândă. N-a avut nici măcar curajul să-i spună lui Herb Canby!

– Lui Tyler nu-i plăcea deloc să se ocupe de afaceri, spuse Allison disperată de turnura pe care o lua discuția.

– De ce îi iei apărarea, deși știi foarte bine câte parale făcea vărul meu? ...

– Refuz să-l acuz pe Tyler de ceva. Tot ce s-a întâmplat a fost din vina mea. Am acționat pripit, fără să mă gândesc mai temeinic, fără să am nici o garanție ... Dacă aș mai fi așteptat puțin, până aș fi descoperit totul. De altfel, încă de la început am avut impresia că totul seamănă cu un vis ...

Cu un gest blând, Brett îi ridică o șuviță rebelă care căzuse pe fruntea tinerei.

– N-a fost vina ta, insistă el. Greșeala lui Herb Canby e de neiertat! De ce nu și-a îndeplinit sarcina profesională?

– Nu mai are nici un rost acum să aruncăm pe umerii lui Herb Canby toată vina, spuse Allison ridicând capul spre el. Îmi asum întreaga responsabilitate asupra acestei tărășenii în care, din nefericire, am mai târât-o și pe Peg ...

Brett o mângâie ușor pe obraz.

– Deocamdată nu te gândi la Peg. Totul va fi bine, ai să vezi. Uită de insulă până mâine.

– Dar trebuie să mă întorc imediat, Brett, exclamă ea, devenind brusc conștientă de treaba pe care o lăsase neterminată înainte de plecare.

– De ce atât de repede?

– Ar fi necinstit din partea mea să nu-i anunț cât mai repede posibil pe clienții care au făcut deja rezervări.

– Asta ar mai putea să aștepte. Nu are nimeni intenția să te expedieze acasă.

– Serios? spuse Allison aruncându-i o privire ironică.

– Nimeni, spuse el cu gravitate în glas.

– De când asta? se miră ea.

După o pauză, Brett îi răspunse cu un zâmbet sarcastic.

– De când te-am dus la conac călare pe Cherokee ... dacă vrei să știi ziua exactă.

– Bine, oftă Allison, învinsă. Voi aștepta până mâine.

– Perfect!

– Aș putea s-o anunț pe Peg prin telefon.

– N-ar fi mai bine să-i povestești totul între patru ochi? îi sugeră Brett.

– Ai perfectă dreptate, recunoscu ea. Mi-e teamă să nu mi-o ia în nume de rău.

– Vreau să-ți propun ceva, Allison, spuse Brett privind în depărtare. De ce să-i dezamăgești pe acești oameni? Ține conacul deschis până la sfârșitul acestui sezon. După aceea, mai vedem.

Tânăra îi aruncă o privire mirată și exclamă:

– Vorbești serios? Brett, îți dai seama că asta ne-ar întârzia plecarea cu cel puțin două săptămâni?

– Numai cu atât? se mulțumi să-i răspundă Brett

Lui Allison i se păru că discerne în tonul lui o notă de regret, dar el deja pornise motorul mașinii.

Pe parcursul scurtului drum dintre spital și hotel nu mai schimbară nici un cuvânt, dar Allison spiona cu coada ochiului profilul lui Brett. Trăsăturile lui încremeniseră într-o mască impenetrabilă. Totuși, nimic din discuția lor nu fusese de natură să-l surprindă. Dimpotrivă, ar fi trebuit să fie bucuros la gândul că își va recupera casa!

Stătea încruntat și părea dominat de un puternic conflict interior. La un moment dat, atunci când se opriră la un stop, el se întoarse și o privi cu un aer profund tulburat. Ea ridică spre el o privire pătrunzătoare, nedumerită și ușor speriată de emoția evidentă a lui Brett.

Tânărul făcu apoi o mișcare bruscă, îi prinse mâna, ca și cum ea ar fi încercat să fugă și o sărută îndelung în căușul palmei. În timp ce o căldură plăcută îi toropea simțurile, în spatele lor se auzi un concert de claxoane. Semaforul trecuse la culoarea verde.

– Oh, Brett, șopti ea.

Peste cinci minute, un băiat de la hotel deschise ușa camerei pe care Brett i-o rezervase lui Allison.

– Trebuie s-o sun pe Peg, spuse ea imediat ce rămaseră singuri. Nu trebuie să mai accepte noi clienți.

– Credeam că am rezolvat această problemă, observă Brett pe un ton tăios.

– Așa este, dar nu ne putea permite să amânăm la nesfârșit termenul, nu-i așa? O nouă rezervare poate însemna o întârziere de o săptămână, sau chiar mai mult.

– Și cine ar avea de suferit din cauza asta? îi răspunse Brett.

– Am impresia că nu înțelegi nimic! exclamă Allison cu obrajii în flăcări. Eu și Peg nu vrem să continuăm să muncim degeaba! Vrem să construim ceva! Nu numai să ne ocupăm ...

Peste fața lui Brett trecu o umbră.

– N-am putea să ajungem la un compromis?

– Ce vrei să spui?

Brett nu-i răspunse imediat. În trăsăturile crispate i se puteau desluși frământările sufletești. În cele din urmă, spuse încet:

– Aș fi vrut să mai așteptăm puțin, ca să stau de vorbă cu tine.

Allison îl privi intens, reținându-și aproape răsuflarea. Oare ce-i va propune?

– Mă gândesc la o idee de foarte mult timp, continuă tânărul coborând tonul vocii. Așa cum poate știi, am intenția să înființez la Ransome's Cay un centru de cercetări în domeniul acvaculturii. În acest scop, o fundație de luptă împotriva foametei în lume mi-a promis sprijinul financiar.

– E minunat, Brett, dar nu văd cum ...

– Așteaptă puțin, ești prea nerăbdătoare, Allison. Așadar, vom primi aici savanți din lumea întreagă. Va trebui nu numai să-i găzduim, dar să găsim și un mijloc de a-i atrage pe insulă, cred că înțelegi ce vreau să spun ... După părerea mea, ideal ar fi să-i invităm împreună cu familiile lor la conac și să le propunem niște vacanțe active, de studiu. E evident că nu mă pot ocupa de toate ... conacul ...

– Vrei să spui că eu ... că noi ... îngăimă tânăra, uluită.

– Da, tu și Peg ați putea să vă ocupați de partea de cazare a centrului, îi propuse foarte serios Brett.

Propunerea lui Brett o lua total pe nepregătite, dar era foarte tentantă! Centrul le va asigura clienții și rezolva în același timp problema publicității și a rezervărilor. În plus, oamenii de știință adunați la conac ar avea cel puțin un punct comun: centrul de cercetări! Ea și Peg nu vor mai fi nevoite să-i distreze ...

Dincolo de aceste considerații practice, mai exista și perspectiva de a-l vedea adesea, poate chiar în fiecare zi, pe Brett!

Așadar, tentația era foarte mare, dar vocea rațiunii îi șoptea totuși că trebuia să accepte înainte de a afla adevăratele motive pentru care tânărul îi făcuse acea propunere. Dacă era să se ia după ezitările și aerul lui chinuit, se pare că nu ajunsese la această soluție prea ușor.

Considera oare că avea o datorie față de ea din cauza legăturilor ei cu Tyler? Se simțea vinovat după acel accident care era gata să o coste viața pe Allison? Și într-un caz, și în celălalt însă, se simțea obligată să-i refuze oferta.

Brett, care se uita la ea pe furiș, spuse atunci, ca și cum îi citise gândurile cele mai ascunse:

– Centrul de cercetări reprezintă visul meu de o viață, dar trebuie să pun la punct rapid un sistem de cazare a cercetătorilor, altfel banii asociației care trebuie să mă finanțeze vor fi dați altcuiva. De aceea te rog să rămâi ...

După ce făcu o pauză, adăugă:

– ... Cu toate astea, ești liberă să pleci, dacă dorești.

Îți voi înapoia integral banii pe lucrările pe care le-ai făcut. Trebuie să-ți mărturisesc însă că în cazul acesta, nu voi mai avea fondurile necesare pentru înființarea centrului. Îți sugerez deci să continui să te ocupi de vilă fără să-mi plătești chirie pe ea. Ar fi pe undeva o returnare a banilor pe termen lung ...

Simplitatea explicației și sinceritatea tonului lui Brett o liniștiră total pe Allison, care se lăsă treptat copleșită de emoție. Va păstra în sfârșit vila! Nu mai era forțată să se întoarcă la New York! Ridică privirea aburtă de lacrimi spre Brett și-i spuse roșind:

– Accept! Peg va fi încântată ...

Atunci, el se aplecă și o sărută pe ochi, pentru a-i sorbi lacrimile de pe gene. Tocmai voia s-o ia în brațe și s-o strângă la pieptul lui, când un junghi ascuțit îi smulse lui Allison un strigăt de durere.

El îi dădu drumul imediat, și-i spuse bosumflat.

– Sper că totul va fi bine.

Apoi, fără să-i mai lase lui Allison răgazul să răspundă, se îndreptă cu pași mari spre ușă. Chiar înainte să iasă, îi spuse peste umăr:

– Odihnește-te! Eu am o întâlnire. Mă întorc pe la ora unsprezece.

Capitolul 12

Această bruscă răsturnare de situație o aduse pe Allison într-o stare de euforie, făcând-o aproape să uite de durerea din umăr. Nici măcar proasta dispoziție pe care o manifestase în mod ciudat Brett în momentul plecării nu reușise s-o afecteze.

În ceea ce privește ordinul lui de a se odihni, acesta era inutil. Nu avea nici o intenție să-și petreacă următoarele două ore intinsă în pat! Avea într-adevăr ceva mai bun de făcut.

Allison se duse la măsuța de toaletă și își privi imaginea din oglindă, suspinând satisfăcută. Pielea ei căpătase o ușoară tentă arămie și părea strălucitoare, deși suferise un accident grav. Ochii îi sclipeau într-un mod special, dar cât se poate de natural! Se simțea extrem de fericită la ideea că rămânea la Ransame's Cay lângă Brett! După ce-și pieptănă părul lung și negru, își puse geanta pe umărul drept și ieși din cameră. Peste un minut, traversă uriașul hol al hotelului, mocheta groasă și roșie

atenuând zgomotul produs de pașii ei. Curând, se trezi afară, pe străzile Atlantei.

Era o frumoasă zi de vară, o vreme ideală pentru a admira magazinele de pe strada Peachtree, unde buticurile cu îmbrăcăminte la modă se țineau lanț. Allison se plimbă mult timp, oprindu-se în fața vitrinelor, uitându-se la obiecte și bucurându-se de plăcerea de a se afla în mijlocul unei mulțimi de bărbați și femei îmbrăcate elegant.

Dar stângăcia unui trecător grăbit puse capăt plimbării ei. Când acesta a împins-o ușor, fu străbătută de un junghi ascuțit și își înăbuși cu greu un strigăt de durere. Ușor amețită, se uită la ceas.

Era aproape ora unsprezece. Brett urma să se întoarcă în curând! Nu mai avea nici o clipă de pierdut ...

Allison merse atât de repede, încât atunci când ajunse la hotel, umărul o durea îngrozitor de tare. Urcă direct în camera ei, dar se hotărî să nu ia nici un calmant. Nu voia să moțăie în timp ce lua masa de prânz cu Brett! La gândul că se vor găsi din nou între patru ochi, inima îi bătu mai tare în piept. Relațiile lor se aflau la o mare cotitură. Oare cum vor evolua ele? Putea îndrăzni să spere?

Bătaia în ușă care se auzi păru un răspuns la întrebarea ei.

– Cine e? întrebă ea îndreptându-se spre intrare.

– Sunt eu, Brett.

Trupul lui uriaș apăru în cadrul ușii și tânărul o privi cu o ușoară îngrijorare.

– Constat că nu mi-ai urmat sfatul și nu te-ai odihnit ... observă el uitându-se intens la ea. Arătai mai bine azi-dimineață la spital. Cum te mai simți?

– Am fost pe afară să mă plimb și m-a împins cineva, mărturisi ea cu un aer vinovat. Mă doare umărul iarăși. Noroc că e pansat!

– Și care e motivul pentru care ai coborât? o întrebă Brett încruntând din sprâncene.

– Aă ... păi ... era atât de frumos afară, îngăimă Allison. Oh, Brett! Nici nu-ți închipui cât de bucuroasă sunt la gândul că voi rămâne pe Ransome's Cay! Eram prea agitată ca să stau în pat!

Brett clătină din cap cu o expresie mustrătoare pe față, dar o întrebă cu o voce mult mai blândă:

– Ții enorm la Ransome's Cay, nu-i așa?

– Bineînțeles! exclamă Allison cu entuziasm. Altfel n-aș fi investit ce mi-a mai rămas din avere și nici nu mi-aș fi sacrificat cariera! Toată lumea îmi spunea să vând, dar mie nu mi-a trecut nici o clipă prin cap așa ceva! Își aminti neîncrederea manifestată de Brett la primele lor discuții și ca și cum el s-ar mai fi îndoit și acum de buna ei credință, adăugă:

– M-am îndrăgostit de conacul de la Ransome's Cay de cum am pus piciorul pe insulă, în urmă cu mulți ani, cu ocazia călătoriei mele de nuntă. M-am simțit imediat ca acasă ...

– Nu mi-am dat seama de asta, șopti Brett privind-o intens în ochi.

– Ar fi trebuit să bănuiești totuși, observă ea pe un ton de reproș.

– De foarte multă vreme eu sunt singurul căruia îi pasă de Ransome's Cay, așa că presupun că sunt unic în felul meu, îi mărturisi el întinzând brațele spre ea.

Dar Allison făcu un pas înapoi. Explicația lui Brett n-o mulțumea pe deplin, atâta timp cât părea să creadă că până acum o crezuse motivată numai de interesul financiar pe care îl reprezenta o stațiune balneară.

– Nu, Brett, aș vrea să fie totul clar între noi. Spune-mi ce părere ai despre mine?

Tânărul lăsă să-i cadă mâinile în jos, descurajat. Trăsăturile i se crispară și ochii căpătară o expresie impenetrabilă. Era evident că nu voia să insiste asupra acestui subiect.

– M-am înșelat, Allison, te rog să mă ierți. Hai să nu mai vorbim despre asta, ce zici?

Allison îi răspunse, nervoasă:

– Poftim? Ba eu cred că trebuie să vorbim!

Își mușcă imediat buzele, devenind conștientă de lipsa ei de tact, deoarece Brett o privea cu un aer încruntat.

– Îmi permit să-ți amintesc că n-am fost singurul care a făcut greșeli. De ce nu-mi spui mai întâi de toate ce motive ai avut să mă iei încă de la început drept mincinos și escroc?

Allison nu-i răspunse, îndoielile din trecut revenindu-i în minte. Acum observa pentru prima oară că se purtaseră amândoi la fel.

Se acuzaseră unul pe altul de minciună și refuzaseră să asculte argumentele celuilalt.

În timp ce căuta o modalitate de a se explica, deveni conștientă de ridicolul situației în care se aflau. Se certau din nou pentru un fleac. Ridică ochii spre el și văzu în ochii lui Brett o sclipire ironică. El nu făcea altceva decât s-o necăjească! Atunci, simțindu-se amândoi ușurați, se aruncară unul în brațele celuilalt izbucnind în râs.

După ce le trecu râsul, Allison suspină și se lipi de trupul lui, cu capul pe umărul acestuia, inspirând cu desfătare mireasma de lămâie a parfumului său.

Brett îi prinse lobul urechii cu buzele lui umede, provocând în ea o emoție plină de voluptate. Simțindu-se străbătută de un fior de plăcere, se lipi și mai tare de el. Tânărul îi mângâie apoi obrazul stârnindu-i și mai tare dorința ...

Apoi, spre dezamăgirea lui Allison, se ridică și-i spuse pe un ton aspru:

– Acum, trebuie să mergem la masă.

Mirată de schimbarea ciudată a purtării lui, ea se ridică. Ca și când ar fi vrut să se răzbune pe ea , umărul o durea cumplit și își înăbuși un geamăt. Poate că ar fi fost mai bine să ia un calmant, își spuse Allison în sinea ei.

– Nu cred că te simți suficient de bine ca să ieși în oraș, constată Brett. Iți propun să anulez rezervarea la restaurant și să cer să ne trimită masa de prânz în cameră. Ce părere ai ? Mâncarea e foarte bună aici.

– Ai dreptate. Am făcut excese ceva mai devreme, îi mărturisi A llison.

Deși nu-mi place deloc ideea să iau masa în cameră, oricât de elegantă ar fi ea !

După ce rosti aceste cuvinte, aruncă in jurul ei o privire admirativă. Incăperea era într-adevăr decorată cu un gust extrem de rafinat, îmbinând nuanțele de culoarea piersicii cu cele de un gri foarte deschis, dar atmosfera nu prea era potrivită pentru a lua masa de prânz.

– Cine a spus să rămânem închiși în cameră? Vom reuși să mâncăm în oraș, cu Atlanta la picioarele noastre! spuse el făcând un gest teatral îndreptându-se spre o ușă de la capătul celălalt al încăperii, pe care Allison o crezuse până atunci ca fiind a unui dulap.

El o deschise larg și se înclină ușor, invitând-o s-o ia înaintea lui. Un culoar îngust, luminat ca ziua, ducea la o altă cameră în care exista un veritabil bar din lemn cu rame de crom strălucitor. În dreapta ei, Allison zări un salon dominat de gri și galben-deschis.

– Ți-ai luat calmantele prescrise de doctorul Frazier? o întrebă Brett pe neașteptate. Ești foarte palidă ...

– Le păstrez pentru atunci când îmi va fi cu adevărat rău, îi răspunse repede Allison, adresându-i un zâmbet.

– De ce vrei să suferi inutil? observă Brett cu un zâmbet exasperat. Vin să te iau în clipa în care va fi totul pe masă.

Apoi dispăru, lăsând-o pe Allison singură cu durerea ei. Căci aceasta devenise atât de intensă, încât îi acoperea orice altă senzație.

Se gândi doar o clipă la faptul că era evident că Brett o instalase în apartamentul lui.

Se duse în uriașa baie placată cu marmură, cu flaconul cu medicamente în mână. Imaginea pe care o văzu în oglindă era aceea a unei fețe palide, cu trăsături slăbite. Sub ochi avea cearcăne adânci. Allison înghiți repede două pastile și se întoarse în cameră.

Apoi își scoase sandalele, se vârî sub pătură și așteptă să-și facă medicamentul efectul, întinsă pe spate și cu ochii închiși.

Treptat, junghiul din umăr deveni mai puțin dureros, astfel că, atunci când, peste o jumătate de oră, Brett intră în vârful picioarelor în încăpere, ea îi zâmbi tandru și mult mai relaxat, întinzându-i mâna sănătoasă. El i-o prinse și i-o sărută înainte s-o ajute să se ridice din pat.

Peste câteva minute, stăteau la masă în fața unor feluri de mâncare apetisante. Pentru început, le fusese servită în niște boluri de porțelan alb o supă rece de castraveți presărată cu pătrunjel tocat fin, care era urmată apoi de pui cu curry și cu o garnitură de legume în stil indian. Masa rotundă, acoperită de o față de masă lungă și albă, era așezată pe terasa apartamentului, dincolo de ușile salonului.

Din nefericire, Allison nu se putea bucura de frumusețea priveliștii. Datorită tranchilizantelor, moțăia de-a binelea și avea nevoie de toată atenția ei numai pentru a mânca ce avea în farfurie. Se simțea extrem de obosită și se lupta să țină ochii deschiși.

Și dat fiind că Brett nu părea deranjat de tăcerea ei prelungită, tânăra nu făcu nici un efort ca să vorbească.

La sfârșitul mesei, în timp ce își turna o ceașcă de cafea, Brett îi spuse cu hotărâre:

– Tu nu ai nevoie de cafea. E mai bine să fii un pic buimacă, decât să simți durerea, nu-i așa?

– Da, recunoscu Allison privindu-l cu un aer visător.

– După-amiază voi fi ocupat, continuă el. Trebuie să particip la o conferință, dar mă voi întoarce pe la șase seara. Vom vedea cum te mai simți atunci. Dacă vei avea curaj, vom merge să luăm cina într-un loc unde sunt sigur că-ți va plăcea.

În timp ce vorbea, trase ușor masa din fața ei ca să se poată ridica și apoi o însoți până în cameră. Allison se vârî apoi mulțumită în patul ei și-l urmări pe Brett, în timp ce acesta trăgea draperiile de la fereastră. După ce o sărută pe frunte, plecă. Peste câteva secunde, Allison se cufunda într-un somn adânc.

Fu trezită peste câteva ore de soneria telefonului. Vocea cu timbru grav a lui Brett îi sună plăcut la ureche. Își dădu seama atunci că era foarte relaxată și că umărul nu o mai durea. După ce îi aduse la cunoștință lui Brett vestea cea bună, îl asigură că putea să ia cina în oraș.

– Voi fi gata atunci când te vei întoarce la hotel, îi spuse ea.

Siesta din după-amiaza aceea îi prinsese foarte bine. Nu o mai durea umărul, decât atunci când mișca brațul ... Deodată, mintea îi fu străbătută de un gând. Nu se putea duce la un restaurant elegant din Atlanta îmbrăcată în rochia șifonată în care dormise!

Și oricum imprimeul roșu cu alb nu era destul de șic ... Ce să facă? Apoi își aminti de rochia din mătase mov pe care Peg i-o pusese în geamantan. Din fericire, se încheia cu nasturi în față! La urma urmei, prietena ei nu avusese o idee rea ... Putea să o îmbrace fără să-și miște prea tare umărul rănit.

Dar Allison se dezumflă rapid. Medicul îi recomandase să nu se folosească de mâna stângă vreme de câteva zile și descoperi cu ciudă că avea mari dificultăți să se încheie la nasturi, numai cu ajutorul mâinii drepte.

Allison tocmai începuse să-și piardă deja răbdarea în momentul în care se auziră niște bătăi în ușă. Se întorsese Brett!

Cu excepția nasturilor, tânăra era gata de plecare. Înainte să-și pună rochia, se pieptănase și se fardase ușor, ca să-și ascundă paloarea feței.

După ce își pusese sandalele de seară pe care Peg, printr-o adevărată minune, se gândise să i le pună în geamantan, se aplecă înfrigurată să-și încheie nasturii de la rochie.

Punctualitatea era un lucru sfânt pentru Allison și ideea că poate întârzia o făcu să fie nervoasă.

– Ies într-un minut! strigă ea, sperând că reușise să-și ascundă nervozitatea.

Îi scăpară din nou nasturii din butonieră!

– E vreo problemă? o întrebă Brett de pe partea cealaltă a ușii.

– Nu reușesc să-mi închei blestemații ăștia de nasturi! explodă Allison aflată de data asta în pragul unei crize de nervi. De o oră mă chinui cu ei!

Ai încercat vreodată să închei nasturii unei rochii din mătase numai cu ajutorul mâinii drepte?

După o pauză, vocea gravă a lui Brett se auzi din nou:

– Nu, n-am fost niciodată confruntat cu o asemenea problemă! Vrei să te ajut?

– Da, te rog! suspină Allison, dându-se bătută. Nu mai sunt decât două soluții: ori mă ajuți, ori voi fi nevoită să ies în oraș cu rochia în care am dormit după-amiază, sau într-o fustă și o bluză din bumbac ... dar și astea au nasturi!

– Nu mă mir că ai dificultăți. Nasturii sunt cusuți invers. Se încheie dreapta peste stânga! constată Brett după ce se uită la ei.

– Așa se procedează la hainele de damă, dar să nu mă întrebi de ce! exclamă ea ridicând ochii în tavan.

Brett adoptă un aer amuzat.

– Ar fi trebuit să-ți scrântești umărul drept! observă el făcându-i ironic cu ochiul.

Allison nu-i răspunse, tulburată de privirea fierbinte a tânărului. Se uita cu lăcomie la sânii ei descoperiți și ea se făcu stacojie la față. Oare înțelesese că-l chemase s-o ajute pentru că dorea să facă dragoste cu el? se întrebă ea simțindu-se din ce în ce mai rău și blestemându-se că fusese prea slabă și -l lăsase să intre.

– Brett, eu ... șopti ea în timp ce el îi dezvelea umărul rănit, cu o vânătaie uriașă vizibilă sub pansament.

Când o văzu, tânărul își înăbuși o exclamație de groază. Apoi se aplecă și o sărută tandru la baza gâtului, la marginea bandajului.

– Ești minunată ... generoasă ... frumoasă, și ai riscat atât de mult pentru mine ... îi șopti el la ureche cu o voce răgușită de emoție. Te asigur că nimic nu poate veni de hac unei țeste atât de dure ca a mea. Capul meu e tare ca lemnul.

Allison nu-și putu stăpâni râsul, dar se simți mai ușurată când văzu că el îi acoperă umărul și termină de încheiat nasturii. Și totuși, în adâncul sufletului, regreta că tânărul se oprise din demersul lui. Se simțise invadată de o căldură plăcută atunci când îi desfăcuse rochia.

Acum, erau în sfârșit gata de plecare.

– Hai să mergem, spuse Brett deschizând ușa camerei.

Peste o jumătate de oră, după ce traversară Atlanta de la un capăt la celălat, stăteau amândoi în fața unei mese la un restaurant care își avea sediul într-o clădire veche, construită în stil colonial. Allison își aminti că Brett îi spusese că vor lua cina într-un loc care cu siguranță îi va plăcea ...

Proprietarul acestuia, Jean-Paul Lesneur, care era în același timp și bucătar-șef, plecă de lângă cratițele lui ca să-l salute personal pe Brett.

După ce schimbară câteva cuvinte, el îi sfătui să nu se uite în meniu și să aibă încredere în el.

După plecarea bucătarului, Allison îl întrebă:

– Am impresia că domnul Lesneur te apreciază foarte mult.

– Din cauza tatălui meu, îi explică Brett serios. Atunci când Jean-Paul a venit din Franța, respectiv din Lyon, unde era ucenicul unui mare bucătar, tatăl meu i-a împrumutat bani ca să

pornească o afacere și i-a trimis primii clienți, ceea ce a reprezentat o investiție foarte bună pentru tatăl meu, dar Jean-Paul îi este veșnic recunoscător.

Allison nici n-ar fi putut să viseze o masă mai gustoasă. La început li se aduseră perișoare de homar, apoi cotlete de miel, pe care i le tăie Brett, salată de semințe de pin și ca desert un sufleu extrem de pufos. Jean-Paul Lesneur asista la aducerea fiecărui fel cu atâta solemnitate, încât atunci când acesta o întrebă dacă vrea vin, ea nu îndrăzni să-l refuze, de teamă să nu se supere. Îi fu recunoscătoare lui Brett, care îi sări în ajutor.

– Doamna Hill și-a luxat umărul ieri și e sub tratament, îi explică el. Medicul a sfătuit-o să nu bea alcool.

Jean-Paul Lesneur se întoarse spre ea cu un aer atât de îndurerat, încât tânăra se grăbi să adauge:

– Bănuiesc totuși că un păhărel n-o să-mi facă rău, Brett. În plus, am luat medicamentele cu multe ore în urmă!

Figura patronului de restaurant se lumină de un zâmbet, în timp ce Brett o aprobă printr-un gest al capului.

Vinul, ca toate celelalte feluri de mâncare servite de Jean-Paul, era extraordinar și peste câteva minute Allison se simți bine dispusă. Se uită cu un aer visător la Brett care vorbea și deveni treptat conștientă de o ciudată stare de bine, chiar și în momentul în care durerea din umăr reapăru brusc.

De la accident, Brett făcuse totul pentru ea, își spuse Allison. Și ea avusese încredere oarbă în el. În fața lui, nu simțea nevoia să se dea mare. El putea să se ocupe de tot ce o privea, fără ca

din cauza asta să se simtă în pericol. Pentru Allison, care era extrem de independentă de obicei, asta era o schimbare radicală. Suferința fizică și oboseala din ultimele săptămâni îi epuizaseră toate forțele. În modul atent în care se purta cu ea și în discuțiile plăcute pe care le purta cu el exista ceva liniștitor și relaxant, după luptele lor pline de patimă.

Întâlni ca prin ceață privirea lui și fu șocată. El îi zâmbi și Allison înțelese că o dorea. Brett puse ușor mâna lui peste a ei.

– Să mergem, îi spuse el.

Ceva mai târziu, în timp ce deschidea ușa ca să urce în mașina lui Brett, călcă strâmb și se lovi cu umărul de caroserie. Durerea, care fusese suportabilă toată seara, deveni mai ascuțită ca niciodată. Allison își întoarse repede capul ca să-și ascundă lacrimile, dar gestul ei nu rămăsese neobservat de Brett.

– Ar trebui să fii mai atentă, o certă el încruntând din sprâncene și luând-o în brațe cu tandrețe.

În timp ce el conducea mașina, ea rămase ghemuită la pieptul lui, cu obrajii încă umezi de lacrimi.

Peste o jumătate de oră, traversau uriașul hol al hotelului. În apropierea liftului. Allison zări o siluetă cunoscută care se îndreptă spre ei. Era un bărbat foarte gras cu o freză de prost gust.

Era îmbrăcat într-un costum în carouri de o culoare nedefinită și o cămașă descheiată aproape până la mijloc. Năucită de oboseală, tânăra nu făcu nici un efort să-l recunoască până în momentul în care simți că Brett se încordează ușor.

Observă cu coada ochiului că necunoscutul grăbea pasul cu scopul evident de a vorbi cu ei. Ea și Brett o luară la picior spre lift, dar necunoscutul fu mai rapid. Se proțăpi dinaintea lor și întinse mâna spre Brett, care nu-i luă în seamă gestul. Abia atunci Allison își aminti de el. Era Orrin Travis, agentul imobiliar din Los Angeles care dorise să cumpere Ransome's Cay!

– Ce surpriză, Brett Ransome! exclamă el prefăcându-se mirat. N-aș fi crezut niciodată că vă voi mai întâlni înainte să plec în California.

Când își aminti de ziua în care în care îl trimisese să discute cu Brett, Allison nu se putu abține să nu râdă, dar când ridică ochii spre tânăr, zâmbetul îi îngheță pe buze. Acesta părea extrem de nervos.

– Nu mai am nimic de adăugat la ceea ce v-am spus data trecută, îi spuse Brett pe un ton glacial în clipa în care se deschidea ușa liftului. Acum, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec.

Brett o împinse pe Allison în lift și apăsă pe buton, dar Orrin Travis intră și el după ei. Brett încercă să se poarte de parcă individul n-ar fi fost acolo, dar pe trăsăturile feței lui se citea furia.

– Dar pe cine văd! Sunteți doamna Hill, spuse Orrin Travis, ca și cum abia atunci îi observase prezența. Nu mă așteptam deloc să vă găsesc în compania domnului Ransome!

Vocea lui mieroasă se potrivea perfect cu vorbele slugarnice. Allison se întoarse îngrijorată spre Brett. Tânărul avea

sprâncenele încruntate. Ușor speriată, ea îl luă de mână. Trebuia să evite cu orice preț, cearta dintre ei! Nu știa până când Brett putea să-și mai stăpânească furia.

Dar se dovedi încă o dată că îl subapreciase pe Brett.

– La ce etaj mergeți, domnule Travis? se interesă Brett, aruncându-i o privire plină de dispreț.

– Același cu al dumneavoastră, îi răspunse agentul imobiliar. Nu faceți figura asta mirată. Mai avem de discutat o mulțime de lucruri în legătură cu insula. S-ar putea să vă câștig de partea mea...

Liftul se opri și se deschise ușa. După ce o lăsă pe Allison să treacă înaintea lui, Brett se întoarse brusc, tăindu-i calea lui Orrin Travis. Acesta din urmă se dădu imediat înapoi cu un pas.

– Acum veți coborî, articulă Brett printre dinți. Și dacă veți mai îndrăzni să dați ochii cu mine, vă promit că voi chema detectivul hotelului. Dar înainte să plecați, aș vrea să știu și eu de unde ați obținut numărul apartamentului nostru. Să nu-mi spuneți că e o pură coincidență că locuiți la același etaj cu noi!

Orrin Travis fu descumpănit vreme de câteva clipe de atacul lui Brett, dar își reveni destul de repede și-i explică satisfăcut:

– Sunt obișnuit cu genul acesta de situații ... Am sunat echipa dumneavoastră de cercetări și cei de acolo mi-au dat adresa din Atlanta, dragă domnule Ransome. Apoi am asigurat-o pe recepționeră că suntem vechi prieteni și am cerut o cameră lângă dumneavoastră.

Mai simplu de atât nici că se poate!

– V-ați dat prea multă osteneală pentru nimic, domnule Travis, îi răspunse cu asprime Brett.

– Sunt sigur că v-ar fi interesat ce voiam să vă spun. Aveam de gând să vă determin să vă răzgândiți referitor la Ransome's Cay, dar acum nu mai are nici o importanță. Prezența doamnei Hill schimbă totul! încheie antipaticul personaj cu un zâmbet pe buze.

Furios, Brett îl prinse de gulerul sacoului. În ciuda înălțimii lui – era cât Brett – Orrin Travis nu reuși să se elibereze. După ce îl privi câteva clipe intens în ochi, Brett îi dădu drumul, iar acesta se lipi împleticindu-se de peretele liftului.

Agentul imobiliar nu mai avu timp să strige decât următoarele cuvinte înainte să se închidă ușa automată:

– Veți mai auzi de mine, domnule Ransome! Ransome's Cay va fi a mea!

– Brett așteptă ca acesta să dispară total din fața ochilor lui, apoi o luă de braț pe Allison și se îndreptară spre apartamentul lor.

– Cred că și-a pierdut mințile! exclamă în cele din urmă Allison, speriată.

– Din nefericire, mă cam îndoiesc că așa stau lucrurile, oftă Brett. E clar că și-a făcut un plan prin care să pună mâna pe Ransome's Cay, dar despre ce ar putea fi vorba? N-am nici cea mai vagă idee ...

– Vrei să spui că încearcă să te fure? îl întrebă Allison rămânând pe loc.

În loc de răspuns, Brett o obligă să meargă din nou.

– Nu trebuie să rămânem în mijlocul coridorului! N-am nici un chef să-i mai văd mutra în cazul în care ar avea de gând să urce din nou! Cât despre eventualitatea vreunui furt, nu cred că ar fi posibil, nu ... mai degrabă am impresia că încearcă să mă sperie ... poate că are de gând să mă șantajeze! Nu știu cum intenționează să procedeze ...

– Sunt convinsă că nu e așa de grav, Brett, spuse Allison, care încerca să-l mai liniștească. Probabil că a inventat o minciună în ultima clipă, ca să te deruteze. Atunci când a sosit la Ransome's Cay, la început m-a luat drept proprietarul insulei. După aceea, când l-am trimis la tine a trebuit să încropească niște argumente, poate cu intenția de a te amenința. Probabil că vestea conform căreia insula e numai a ta l-a luat pe nepregătite și acum încearcă să se răzbune pe tine. În orice caz, nu mă mir de ce s-a întors atât de repede din golf în ziua aceea.

– Dar nu m-a amenințat deloc, o corectă Brett. I-am spus că n-am nici o intenție să vând și, dat fiind că tipul mi s-a părut un șmecher, i-am cerut să părăsească insula imediat.

Așa se și explică furia lui după ce s-a întors la vilă.

– Dar m-a amenințat mai târziu, la telefon, în urmă cu două zile, recunoscu Brett. M-a mirat agresivitatea tonului vocii sale

– Ce te-a amenințat? îl întrebă Allison îngrijorată.

– N-a făcut nici o precizare, dar a avut tupeul să-mi comande să vin imediat să mă întâlnesc cu el la Atlanta. I-am trântit telefonul în nas!

Brett închise în urma lor ușa apartamentului și se aplecă spre Allison.

– Îmi pare rău pentru acest incident. Pari foarte obosită. Ia-ți pastilele și culcă-te! Ai nevoie de un somn bun.

Purtarea lui autoritară nu-i plăcu deloc lui Allison. Cu ce drept refuza el să continue discuția trimițând-o la culcare? Își ascunse însă supărarea și se duse în camera ei. Umărul o durea foarte tare, influențându-i starea de spirit care era și așa destul de proastă.

Cine se credea Brett? Cum îndrăznea să-i rezolve problemele în locul ei? Decât să-i fi dat un ordin, mai bine ar fi sărutat-o cu tandrețe ... Nu cerea nimic mai mult! Doar un sărut ...

– Vrei să te ajut?

Vocea lui Brett se auzi de partea cealaltă a ușii.

– Nu, mulțumesc, nu e nevoie, îi răspunse ea cu asprime.

După aceea, își scoase sandalele și se duse în baie să-și ia calmantele și somniferele prescrise de medic. Peste câteva minute, se întoarse în camera ei și începu să se dezbrace cu ajutorul unei singure mâini, ceea ce se dovedi a fi mai ușor decât atunci când încercase să-și încheie nasturii. Își puse apoi pijamaua din mătase. Medicamentele își făcură repede efectul și deja umărul o durea mai puțin. În cele din urmă, recunoscu cam fără tragere de inimă că Brett avusese dreptate.

Allison tocmai se pregătea să se vâre în pat, când o bătaie în ușă o țintui locului.

– Allison, pot să intru?

Vocea lui Brett era atât de caldă și de gravă, încât îi răspunse imediat:

– Bineînțeles, intră!

Regretă imediat că își dăduse acordul atât de ușor. Oare nu-și trădase astfel dorința de a-l revedea, deși el o jignise ceva mai devreme?

Dar imediat ce-l văzu apărând, tânăra hotărî că de fapt asta nu avea nici o importanță. Noile lor relații trebuia să se bazeze pe încredere reciprocă. Dorea ca el să se afle lângă ea, atunci de ce să-l respingă?

Brett părea acum perfect relaxat. Probabil că uitase de Orrin Travis și de amenințările lui. Îi zâmbea și se uita la ea cu tandrețe și îngrijorare.

– M-ai părăsit destul de repede adineauri, observă el. Nu credeam că mă vei mai primi.

– Te rog să mă ierți, dar mă durea umărul foarte tare ... durerea îmi afectează starea de spirit. Simțeam numai nevoia să fiu răsfățată.

Brett izbucni în râs și alergă s-o prindă în brațe.

– Ai dreptate. Eram încă furios pe Travis.

Brett își vârî mâna sub pijamaua tinerei, mângâindu-i spatele, apoi o strânse în brațele lui. Ea îi oferi buzele, tremurând de dorință. Brett o sărută cu lăcomie.

Cuprinsă de un vârtej voluptuos, Allison avu ciudata impresie că primea fără să dăruiască. Prea epuizată ca să-i mai poată răspunde sărutului pasionat, se lăsă în voia simțurilor, amețită de

atingerea trupului său, de răsuflarea și de felul cum îi mângâia sfârcurile sânilor, aprinzând în ea focul unei dorințe fierbinți. Dar când Brett îi atinse pansamentul, în ciuda extazului senzual care o cuprinsese, înțelese că în curând se va desprinde de ea și o va părăsi ... Pe de o parte, își dorea într-adevăr ca el să plece, pentru ca să poată continua în vis ce-i refuza în realitate, dar pe de altă parte voia tare mult ca el să rămână lângă ea ...

Atunci când Brett își dezlipi gura de buzele ei, tânăra își dădu seama că și el ezita. Își puse capul pe umărul lui și tânărul îi mângâie cu obrazul părul lung și negru.

Îl auzi apoi oftând și văzu că o respinge cu blândețe.

– Te-am răsfățat destul în seara asta, spuse el cu o voce răgușită. După ce o sărută ușor pe frunte, stinse lumina și plecă din cameră.

Allison se trezi a doua zi dimineață odihnită și bine dispusă, după ce dormise bine toată noaptea. Durerea care o chinuise permanent cu o zi în urmă nu mai era decât un vis urât. În afară de o stare de ușoară toropeală, nu mai simțea efectul calmantelor.

După ce făcu o baie, având grijă să nu-și ude pansamentul, era aproape îmbrăcată când Brett bătu la ușa camerei sale. Și de data asta fu nevoită să-l lase să-i încheie nasturii de la bluza de culoare roz și fusta verde-închis cu dungulițe roz.

În timp ce el se concentra în tăcere la ceea ce avea de făcut, Allison se întreba din ce motiv devenise brusc atât de rezervat. Părea că o atinge aproape cu indiferență, ca și când n-ar fi fost

decât o fetiță, care era prea mică pentru a se putea îmbrăca singură! Aseară, totuși, nu se purtase cu ea precum cu un copil!

După ce luară un mic dejun frugal, Brett o însoți pe Allison la cabinetul doctorului Frazier. O lăsă în grija acestuia, promițând că va veni s-o ia peste o oră. Avea o problemă de rezolvat la una din fabricile de cherestea.

Umărul lui Allison fiind pe cale de vindecare, doctorul Frazier nu-i mai puse pansament deasupra.

– E de-ajuns să-ți sprijini brațul într-o eșarfă. Și nu cumva să-ți asumi riscuri unutile, îi recomandă el cu seriozitate.

Brett veni la ora fixată și se întoarseră împreună la hotel. Când acesta achită nota de plată la recepție, ea fu mirată să-l audă punând întrebări recepționerei referitoare la cel care-i deranjase cu o seară în urmă.

– Orrin Travis? spuse recepționera aruncând o privire pe listă: Da, a sosit aseară, dar ... e foarte ciudat ... a plecat numai peste câteva ore ...

După ce plecară de la recepție, Brett se uită la Allison cu o figură îngrijorată.

Sper că s-a întors la Los Angeles, spuse ea.

Brett clătină din cap cu un aer neîncrezător.

– Trebuia să mă duc la el după ce te-am lăsat în camera ta, spuse încruntându-se. Era necesar să lămuresc o dată pentru totdeauna problema asta. Tare mi-e teamă că-l vom revedea curând pe prietenul nostru Orrin Travis!

Capitolul 13

Atunci când sosiră la aeroport, micul avion al companiei Ransome îi aştepta deja pe pistă, dar pilotul nu se vedea nicăieri. După ce Brett o ajută să se instaleze în el, tânărul se aşeză în faţa manşei. Abia atunci înţelese că avusese loc o schimbare de program şi că Brett avea intenţia să piloteze el însuşi avionul până la Ransome's Cay.

Fără să-i mai lase răgazul de a-i pune întrebări, Brett se cufundă în studierea unui plan de zbor atât de complicat, încât Allison nu mai îndrăzni să-l deranjeze. Aceasta era o altă faţă a lui Brett, pe care până acum Allison nu i-o cunoştea. Tânăra se uită la el din ce în ce mai fascinată, în timp ce era absorbit de controlul cadranelor nenumărate de pe tabelul de bord, după care verifică pneurile trenului de aterizare. Fiecare gest al lui dovedea că era extrem de priceput în ceea ce făcea, lucru care pe tânără o umplu de admiraţie. Brett era sigur pe el şi acţiona cu

competență fie că s-ar fi aflat călare pe un cal, la bordul unui avion, în fruntea unei firme sau a unui centru de creștere a stridiilor sau ... în brațele unei femei ...

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Brett ridică ochii pe jumătate închiși spre ea, fiind orbit de razele soarelui. O briză ușoară îi răvășea părul blond, acoperindu-i fruntea cu șuvițe rebele.

Ea îi înfruntă privirea și citi în ochii lui că parcă scăpase de o mare greutate de pe suflet ... În clipa următoare însă, fața lui serioasă se lumină de un zâmbet radios, care-i făcu inima să bată și mai tare.

Da, își spuse ea cu tristețe, știa să provoace plăcere în trupul unei femei ... Totuși nu părea prea conștient de puterea lui de seducție, lăsând lucrurile în voia lor, fără să încerce să le controleze sau să-i pese de urmările acestora.

Dar deja expresia de pe figura lui Brett se schimbase, senzualitatea fiind înlocuită de o mutră poznașă. Îi făcu semn că totul era în regulă, apoi dădu ocol avionului și urcă pe locul pilotului. După ce încălzi motorul, avionul începu să ruleze pe pistă și în scurt timp decolă.

– Nu știam că te pricepi să pilotezi un avion, observă Allison după ce survolă orașul Atlanta.

Brett se întoarse spre ea zâmbind.

– Mi-am luat brevetul de pilot în ziua în care am împlinit optsprezece ani. Eram foarte mândru de el. De atunci, nici nu mai știu câte ore de zbor am acumulat ...

– Am văzut că ai verificat totul înainte de decolare.

Faci operațiunea asta de fiecare dată când zbori? se interesă Allison mirată.

– Am toate motivele să fiu prudent. La început, nu verificam niciodată nimic și într-o bună zi un mecanic a făcut o greșeală și m-am prăbușit cu un avion al companiei. Am avut noroc că am scăpat teafăr. Am avut numai timpul necesar de a ieși din carlingă și a mă îndepărta înainte de explozie. Drept urmare, tatăl meu mi-a interzis să mai zbor vreme de șase luni.

– Dar a fost nedrept! exclamă Allison, supărată. Te-a pedepsit pentru greșeala altuia!

– Nu e chiar așa. A considerat că am dat dovadă de o mare neglijență nefăcând verificările eu însumi. Avea o teorie conform căreia pentru cel care rămâne la sol siguranța nu e la fel de importantă ca pentru pilot.

Tot discutând despre una și despre alta, ajunseră repede la țărmul oceanului și începură să coboare spre sud, ca să treacă pe deasupra arhipelagului din care făcea parte și Ransome's Cay.

– Poate că nu e cel mai scurt drum de întoarcere acasă, spuse Brett, dar aș vrea să admiri puțin insulele noastre. Vei vedea că peisajul este de o frumusețe care îți taie răsuflarea.

Vreme de trei sute de ani multe din aceste insule și-au schimbat de patru ori naționalitatea, primii locuitori ai lor fiind bineînțeles indienii ...

Brett avusese dreptate. Allison nu mai contenea cu exclamațiile de încântare în timp ce sub ei se derula un lanț de insule presărate în marea de culoare smaraldului.

În timp ce se apropiau de Ransome's Cay, Brett îi arătă tinerei o insulă mică.

– Se numește Razorback, spune el pe un ton ușor nostalgic, dar eu i-am spus Insula Comorii, care era cartea mea preferată în copilărie. Din când în când, veneam aici cu barca și cu ceva mâncarea pentru picnic. Mi s-a întâmplat să petrec aici câte o noapte sau două ...

– Mama ta nu era îngrijorată? îl întrebă Allison, mirată.

După o pauză, Brett spune aproape în școală:

– Asta era după moartea ei. Pe vremea aceea, tatăl meu nu prea se ocupa de mine.

Timp de câteva secunde, observă că în spatele gravității bărbatului se ascundea toată tristețea copilului de altădată. Ce mult ar fi dorit să-l consoleze!

– E ceva care mă miră la tine, îi spune ea cu duioșie în glas. Uneori am impresia că știu totul despre tine și apoi, deodată, are loc ceva neprevăzut, ca acum de exemplu, și descopăr un alt aspect al personalității tale. Atunci îmi dau seama că de fapt nu știu nimic despre tine.

În loc să-i răspundă, Brett se posomorî la față. Ochii lui cenușii căpătară reflexe metalice. Allison îngăimă:

– Brett ... am ... Iartă-mă, spuse ea fără să prea știe de ce își cerea scuze. Cred însă sincer că oamenii cu cât se cunosc mai bine, cu atât se și înțeleg mai bine.

– Mai există și excepții, îi răspunse Brett printre dinți.

Apoi, fără s-o mai lase să-i răspundă, continuă:

– Verifică dacă ai centura de siguranță bine prinsă ... începem să coborâm. Uite, acolo e Ransome's Cay!

În următoarele minute Brett se concentră asupra asigurării unei aterizări line pe plaja lungă din golf, dar Allison, descumpănită de răspunsul lui ostil, nici măcar nu observă îndemânarea pilotului. Era hotărâtă să clarifice lucrurile.

– Apropo de excepțiile la care te-ai referit, continuă ea când el se apleca să-i desfacă centura de siguranță.

– Ce vrei să spui? îi răspunse el oprindu-se brusc.

Era evident că el nu voia să-și ducă gândul până la capăt, observă Allison.

– După părerea ta, de ce anumite persoane ar trebui să nu se cunoască mai îndeaproape?

Brett îi aruncă o privire obosită.

– Mai întâi de toate, prefer să nu aflu nimic despre ... atașamentul tău față de vărul meu, spuse el cu tristețe în glas.

– Îmi pare rău, Brett, dar nu știu ce ai auzit despre acest subiect.

Tot ce pot să-ți spun, e că pe vremea aceea eram foarte tânără și m-am îndrăgostit nebunește de el. Eu zic să nu mai revenim la discuția asta, care nu are nici o legătură cu noi doi.

– Așa crezi? spuse el cu o voce glacială, în care lui Allison i se păru că sesizează o notă de disperare.

După aceea, Brett îi ridică bărbia spre el și, cufundându-și privirea în ochii ei, spuse brusc, aproape cu violență:

– Știi că Tyler era un monstru, Allison? ... Spune-mi, știi?

Văzând expresia chinuită a tânărului, Allison fu pe punctul nu să repete calificativul folosit de Brett, care nu i se părea potrivit pentru a-l caracteriza pe Tyler, ci să-i mărturisească: "E adevărat că m-a făcut să sufăr, Brett, dar atunci când a ucis în mine dragostea față de el, m-a și eliberat de puterea pe care o exercita asupra mea. Tot ceea ce simt pentru el în clipa de față e un fel de milă pentru acest om care distrugea tot ce atingea."

Dar dacă stătea să se gândească mai bine, aceste cuvinte aveau în ele ceva umilitor. Ar fi avut aerul că-l acuză pe fostul ei soț, care nu mai putea să se apere, pentru a oferi în schimb despre ea o imagine nobilă și pură!

– A murit, reuși ea să spună în cele din urmă. De ce să ne mai întoarcem în trecut?

Atunci, Brett îi dădu drumul, exclamând furios:

– Accidentul lui m-a făcut să sufăr mai mult decât mă credeam în stare. Reușisem de bine de rău să dau totul uitării ... când ai apărut tu în viața mea ...

– Dar asta nu schimbă nimic între nou, Brett! Tyler nu mai e! Ce aș putea să fac ca să uiți de el?

Urmă o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, Brett îi răspunse pe un ton oarecum solemn:

– Să spui că-l urăști!

– Dar nu pot să spun așa ceva! Ar fi o minciună, oftă ea gândindu-se la cât timp îi trebuise să învețe să nu-l urască!

Brett îi prinse pe neașteptate fața între mâini și o sărută îndelung pe buze.

– Nu-ți face griji, Allison, spuse el cu o voce mai blândă. În adâncul sufletului, cred că nici nu doream să te aud spunând acele cuvinte.

***

Peste câteva minute, Brett stătea în picioare lângă avion și se uita după Jeepul care se depărta într-un nor de praf, cu Hoddy la volan și Allison alături de el.

Discuția le fusese întreruptă de sosirea lui Hoddy, care venise s-o ia pe Allison și s-o ducă la conac. Dar poate că oricum nu și-ar mai fi spus nimic nou unul altuia, deși el regreta acest lucru.

Tânărul cu un aer gânditor o luă încet pe drumul care ducea la laborator, aflat în capătul celălalt al plajei, cu vaga speranță că îl va găsi aici pe doctorul McGinnis, deși acesta nu ieșise în întâmpinarea lor.

Cabana era într-adevăr goală și atunci sună pe iaht. I se spuse că biologul făcea scufundări în acel moment. Brett ceru ca acesta să fie anunțat că se întorsese, imediat ce va reveni la suprafață.

După aceea, ieși din căsuță și se întinse pe jos, la umbra unui palmier, în așteptarea lui Henry. Brett închise ochii. Înainte să se întoarcă la Atlanta, dorea să se informeze despre cursul evenimentelor care avuseseră loc în lipsa lui și să-l înștiințeze pe doctorul McGinnis despre noile aranjamente referitoare la vilă.

– Asta e măcar o veste care știu că-i va plăcea, își spuse el.

Dacă nutrise vreodată speranța că propunerea pe care i-o făcuse lui Allison va rezolva toate problemele care existau între ei, acest zbor de întoarcere de la Atlanta o spulberase pentru totdeauna. Singurul motiv pentru care condusese el însuși avionul era acela că avea de gând să aibă o discuție lungă și utilă cu Allison. Și într-adevăr, stătuseră la taifas pe tot parcursul drumului, mai ales despre arhipelag și despre istoria acestuia. Nu reușise să-i pună singura întrebare care avea importanță pentru el. Și când abandonase acest subiect, rezultatul fusese un dezastru!

Deși Allison nu formulase în mod explicit acest lucru, întregul ei comportament confirma părerea lui Effie în legătură cu atașamentul ei față de Tyler.

În aceste condiții, cum ar fi putut să lucreze în echipă? Cum va reuși să se limiteze la o relație între niște simpli asociați, din moment ce de fiecare dată când rămânea singur cu ea, nu se putea abține să n-o ia în brațe? Cu atât mai mult cu cât ea răspundea cu pasiune dorinței lui ... Bătălia era pierdută dinainte...

În ciuda acestor impedimente însă, erau atrași unul de celălalt ca de un magnet. Cu o seară înainte, când Allison îl implorase din priviri în timp ce el o săruta, trăise un adevărat infern ... dar acesta fusese mai mic decât cel în care-l aruncase noaptea lor de dragoste din poieniță. După ce se întorsese la cabană, nereușind să doarmă, se întrebase tot timpul dacă nu cumva se prefăcuse, confundându-l cu Tyler.

Asta chiar era culmea ironiei! își spuse el. Mai întâi Margo, și acum Allison. Cele două femei din viața lui se aflau sub vraja farmecului lui Tyler.

Totuși, odată cu trecerea anilor, ajunsese să judece cazul lui Margo dintr-o perspectivă diferită. Într-adevăr, ea nu fusese demnă de iubirea disperată pe care o irosise pentru ea. Lecția fusese foarte dură, dar în prezent era oarecum un bărbat liber.

Dar până unde se întindea libertatea lui? Oare vărul lui îi va face rău și după moarte?

Alungând acea idee macabră din minte, Brett se ridică brusc în capul oaselor și se uită în zare. Barca pneumatică se apropia de iaht și deși era destul de departe să poată vedea cine era în ea, recunoscu imediat vechea pălărie mexicană a biologului.

Stând cu picioarele încrucișate dinainte, Brett își puse fruntea pe genunchi, amintindu-și trăsăturile feței lui Allison ... Allison ... frumoasă, inteligentă, pasionată ... Lista calităților ei era fără sfârșit. Iată o femeie pentru care merita să suferi din iubire! Ar fi fost în stare de orice ca să-i câștige încrederea și inima. În definitiv ce importanță avea devotamentul ei față de Tyler? Nu făcea parte din acea categorie de femei care fac din statutul de văduvă rețiunea lor de a fi, așa cum crezuse el la primele lor întâlniri. Allison era o femeie sănătoasă și plină de viață. Restul nu mai conta.

Încercă pentru prima dată să analizeze violența reacției lui atunci când surprinsese discuția dintre Allison și prietenul ei din New York ... Bob Birch, și fu foarte mirat de ceea ce descoperi.

Căsătoria lui cu Margo fusese un fiasco încă de la început. Își pierduse repede iluziile în ceea ce o privea. De fapt, fusese șocat nu atât de infidelitatea soției lui, ci de faptul că îl înșela cu Tyler. Devenea brusc conștient de faptul că dacă ar fi găsit-o împreună cu un alt bărbat n-ar fi simțit față de ea decât un adânc dispreț, ca și un sentiment de ușurare că acel incident punea capăt unui lung șir de minciuni.

Adevărul e că fusese zguduit până în adâncul sufletului de faptul că fusese trădat de un membru al propriei lui familii, de acel văr pe care îl salvase de multe ori din necaz în numele onoarei familiei Ransome.

Abia acum își dădea seama că Tyler fusese pe punctul de a-l distruge. În ceea ce o privește pe Margo, aceasta îl părăsise după aceea pentru Tyler. Își aminti cu tristețe despre fotografia decupată dintr-un ziar din Reno, orașul căsătoriilor, dar și al divorțurilor, pe care i-o trimisese vărul lui. În ea apărea Margo, superbă în mantoul ei de vizon, cu două diamante mari în urechi și la braț cu un "rege al cazinourilor".

Acest gest era tipic pentru Tyler. Nu putea rezista tentației de a-și afișa așa-zisul lui triumf, dar nu știa cât de tare îl jignea pe Brett. "El nu mai este, Brett. Ce trebuie să fac ca să-l uiți?" Auzea și acum vocea lui Allison și își imagină răspunsul pe care ar fi trebuit să i-l dea: "Să-l uiți mai întâi tu!" Da, își spuse el cu sufletul brusc mai ușurat, trebuie să-l uite pe Tyler!

Singurul lucru care îl interesa în acel moment era să câștige dragostea lui Allison. Amintirea lui Tyler Hill se va șterge de la

sine. Dat fiind că doctorul McGinnis era încă departe și împrejurimile erau pustii, Brett se ridică în picioare și strigă:

– Allison Hill, nici o femeie nu va fi iubită vreodată mai mult ca tine. Simțindu-se brusc plin de energie, făcu un salt și începu să alerge în întâmpinarea biologului. Brett prise marginea bărcii, o scoase din apă și prietenul lui sări pe nisip.

– Îmi pare rău că te-am făcut să ieși la suprafață, Henry, spuse Brett strângându-i mâna. Voiam numai să te văd înainte să mă întorc la Atlanta.

După un schimb de informații și vești, Brett abordă subiectul pe care-l lăsaseră în suspensie cu câteva zile în urmă.

– Apropo de centru, începu el. I-am adus la cunoștință lui Allison ideea ta și este de acord ...

Îi relată apoi pe scurt discuția pe care o avusese cu o zi în urmă cu ea la hotel, sub privirile mirate ale lui McGinnis.

– Și eu care credeam că nici nu vrei să auzi despre așa ceva! exclamă acesta. Ce minune s-a întâmplat de te-ai răzgândit?

Brett zambi forțat.

– Am revenit asupra unora din ideile mele, asta e tot, spuse el vesel. Vreau să mă opresc la Sapelo la întoarcerea de la Atlanta. Acolo mă voi întâlni cu prietenii noștri de la Institutul Oceanografic, pentru a le da semnalul de plecare pentru centru.

– Dar abia te-ai întors de la Atlanta! De ce te-ai grăbit să te întorci atât de repede?

– Pentru că vreau cu orice preț să dau de un oarecare domn Orrin Travis ...

Brett îi povesti pe scurt prietenului său despre întâlnirea din lift.

– ... N-a rezervat camera decât pentru câteva ore, de unde concluzia că trăsese la acel hotel numai ca să stea de vorbă cu mine. Trebuie să aflu unde este și ce planuri are în cap. Probabil că treaba asta îmi va lua câteva zile.

– Ești convins că vrea să-ți facă rău?

– M-a amenințat la telefon săptămâna trecută. Bănuiesc că este vorba despre un șantaj sau o escrocherie. Atunci nu-l luasem în serios și aproape uitasem incidentul, când și-a făcut apariția pe nepusă masă aseară la hotel.

– Șantaj! Escrocherie! Despre ce este vorba? Ai măcar idee?

– Bănuiesc numai că totul are legătură cu vărul meu, deoarece nu văd nimic din trecutul meu de care să-mi fie rușine atât de tare încât să cedez Ransome's Cay în schimbul tăcerii șantajistului!

– Vărul tău nu mai are nevoie de protecția ta, Brett, spuse serios biologul.

– Nu e vorba despre mine, așadar, trebuie să fie ceva referitor la Tyler, repetă Brett cu încăpățânare. N-ar fi prima oară când plătesc oalele sparte de el!

După ce făcu o pauză, adăugă, izbucnind totuși în râs:

– Dar de data asta situația nu mai e aceeași ... Bietul Travis! Nu știa că am încetat să-l mai apăr pe vărul meu. Ducă-se la toți dracii! Voi găsi eu un mijloc să salvez onoarea familiei fără să-i cedez Ransome's Cay!

– Intervenția lui n-ar putea avea vreo legătură cu Allison? sugeră biologul pe un ton lipsit de orice inflexiune.

Brett tresări, uluit.

– Cum de nu m-am gândit la asta? Bineînțeles! La Allison se referea! Sunt convins că din acest motiv părea atât de mulțumit să o vadă împreună cu mine! Poate încearcă să mă lovească prin intermediul ei!

– Oare ar putea? îl întrebă calm doctorul McGinnis.

După o secundă de ezitare, Brett spuse:

– Da, e posibil.

Apoi puse mâna pe umărul prietenului său, și-i mărturisi:

– Trebuie să-l găsesc cu orice preț înainte să fie prea târziu, dar nu-i sufla nici o vorbă lui Allison. Spune-i numai că sunt la Sapolo.

La o jumătate de oră după ce avu loc această discuție, Brett își luă zborul spre Atlanta.

***

Allison și Peg stăteau pe terasă, beau ceai cu gheață și vorbeau despre ultimele evenimente, dar când auzi huruitul avionului lui Brett, Allison tăcu. Nu știa că acesta avea intenția să ducă avionul la Atlanta atât de curând. Uluită, trase concluzia că se va întoarce repede, cu pilotul companiei. De altfel se întrebă de ce acesta nu

venise cu ei, chiar ca pasager, scutindu-l astfel, pe Brett de acel du-te-vino inutil.

– Ce spuneai? o întrebă Peg, fixând-o pe prietena ei cu o privire dojenitoare. Allison clipi des din pleoape și reveni la realitate.

– Scuză-mă, am ... îngăimă ea. Îmi pare rău, nu mai știu ce-ți spuneam.

– Ce se întâmplă, Allison? o întrebă Peg, enervându-se brusc. Mai întâi mă anunți că Brett este unicul proprietar al insulei Ransome's Cay și apoi te oprești în mijlocul povestirii, ca și cum toate astea nu ar avea nici o importanță. Sper că n-ai luat prea multe pastile!

– Doamne păzește, nici vorbă de așa ceva, răspunse Allison râzând. N-am mai luat nici un medicament de aseară.

– În cazul ăsta, nu mai înțeleg nimic! Avocatul acela ... ah, dacă ar intra în mâna mea ticălosul acela! Trebuie să-l dai în judecată.

Să ne plătească daunele pe care ni le-a produs!

– Liniștește-te, Peg! o sfătui Allison. Îți va plăcea să auzi ce urmează ...

O informă apoi în câteva cuvinte despre planurile lui Brett de a transforma conacul în centru de cercetări în acvacultură. Prietena ei o ascultă cu atenție, dar pe fața ei se citea îndoiala. Totuși, atunci când Allison făcu precizarea că ele se vor ocupa de cazarea savanților și a familiilor acestora, iar nota de plată va fi achitată de către o fundație, Peg păru mai ușurată.

– Nu trebuie să ne mai obosim să căutăm clienți, avem rulajul asigurat ... Ce poți să-ți dorești mai mult de atât? șopti ea. Am putea să ne ocupăm numai de primirea ...

Peg lăsă fraza neterminată și adăugă, cu o expresie abătută pe față:

– Scuză-mă, Allison. Am uitat că ai pierdut casa. Sunt o egoistă! Ah, avocatul ăla, dacă aș avea o putere ... păcat!

– Nu-ți face griji, o liniști Allison. Ransome's Cay e în mâini bune. Brett iubea insula asta încă de pe vremea când eu nu știam nimic de existența ei! Centrul lui de creștere a stridiilor va relansa economia insulei și tinerii se vor întoarce aici. Vor fi locuri de muncă pentru ei și centrul va reprezenta o piață pentru produsele agricole ale insulei. Datorită lui Brett, locul ăsta va prinde din nou viață!

– Consider totuși că ar fi trebuit să păstrezi conacul. În felul acest, ți-ar fi fost înapoiată măcar parțial averea pe care ți-a tocat-o Tyler. Apropo de asta, ce are de gând să facă Brett ca să te despăgubească?

– Nimic. Nici măcar nu știe că Tyler m-a ruinat și n-am intenția să-i spun. Asta e o problemă care nu-l privește pe el.

– Dacă aș fi în locul tău, eu i-aș povesti totul. Poate că se va simți răspunzător, în calitatea lui de ultim reprezentant al familiei Ransome ...

– De asta mă și tem, și de aceea prefer să nu știe nimic, spuse Allison cu calm, dar pe un ton care nu admitea nici o replică.

Totuși, Peg nu se dădu bătută.

– După părerea mea, faci o mare greșeală, bombăni ea.

Dar Allison era hotărâtă să schimbe subiectul discuției.

– De fapt, cred că, în ciuda nenorocirii care a dat peste noi, am avut totuși și un dram de noroc. Dacă vila ar fi fost a mea, acum ne-am fi blestemat zilele. Cum am fi făcut rost de clienți și de unde ne-ar fi venit banii? ...

– E adevărat că atunci când afacerile merg prost, orice anulare a unei rezervări reprezintă o catastrofă ...

Cele două femei erau atât de preocupate, încât nu auziră sosirea mașinii. De aceea, când doctorul McGinnis apăru pe terasă cu un pachet în mână, ridicară mirate ochii spre el.

După ce o întrebă pe Allison ce-i mai face umărul, biologul se întoarse spre Peg și o anunță:

– Le voi da lui Max și lui Hoddy prima lecție de scufundări submarine.

Allison îi aruncă o privire mirată prietenei sale, iar aceasta dădu ușor din umeri.

– Până la urmă au reușit să mă convingă, oftă ea. După aventura de la Buttonhook Cove, mi-am spus că poate ar fi mai bine să stea cu doctorul McGinnis ...

– Vino să-i vezi, Peg, îi propuse biologul. După aceea te vei teme mai puțin pentru soarta lor. Așa că du-te și ia-ți costumul de baie. Peg se înroși la față și dădu din cap în sens negativ.

– N-am costum.

– Mi-am închipuit, îi răspunse el întinzându-i lui Peg pachetul pe care-l ținea în mână. Cred că nu e prea modern, dar asta e tot

ce am găsit în buticul de pe țărm. Sper că n-am greșit măsura. De ce nu-l probezi? Peg scoase din pungă un costum întreg de baie, de un albastru strălucitor.

– Dar n-am nevoie de costum ca să mă uit cum se scufundă băieții mei! protestă ea uluită.

– După ce vom termina lecția, te voi învăța să înoți, preciză el.

Ochii lui Peg se măriră de groază.

– Urăsc apa, gemu ea, știi foarte bine acest lucru!

– Da, dar e atât de păcat ... Ai încredere în mine și vei vedea că îți vei învinge repede spaima de apă.

După câteva clipe de ezitare, Peg îi zâmbi ușor, dar acesta îi dispăru rapid de pe buze în momentul în care întâlni privirea aprobatoare a lui Allison. Apoi urcă în camera ei ca să se schimbe.

După plecarea lui Peg, doctorul McGinnis îi aduse la cunoștință lui Allison mesajul lui Brett. Tânărul plecase pentru câteva zile la Sapelo și nu știe când se va întoarce.

– Deci acolo se ducea ... spuse Allison. Am auzit adineauri decolând avionul. Mă întreb de ce nu mi-a spus și mie nimic despre călătoria asta.

Allison nu era nici îngrijorată, nici supărată, dar căzuse pe gânduri. Și ea era acum implicată în problemele centrului, și i se părea că avea dreptul să cunoască planurile referitoare la acesta.

În clipa aceea apăru Peg, purtând pe deasupra costumului de baie o rochie lungă de plajă în tonuri pastel, albastru cu verde.

Văzând-o pe prietena ei plecând și discutând vesel cu doctorul McGinnis, nu se putu abține să n-o invidieze puțin.

Capitolul 14

Ziua trecu fără să aibă nici o veste de la Brett, așa că Allison începu să ciulească urechea la cel mai mic zgomot de motor, în speranța că va auzi avionul companiei Ransome. Nu reușea deloc să se concentreze, lucru total neobișnuit la ea.

Clienții veneau și plecau și deși Allison se purta cu aceeași amabilitate ca de obicei, nici nu-și dădea seama că vorbea cu ei. O mulțime de gânduri i se învălmășeau în cap, capturându-i toată atenția. Căci deși era sigură de profunzimea iubirii sale pentru Brett, nu știa nimic despre ce simțea el față de ea. Pe un anumit plan, se înțelegeau atât de bine, încât cuvintele păreau de prisos. Li se întâmpla uneori să aibă aceeași idee în același timp! În plus, mai exista între ei și dorința aceea tulburătoare care era evidentă în toate gesturile lor ...

Și totuși, în ciuda tuturor acestor lucruri care îi apropiau, o parte mai întunecată și mai misterioasă a personalității lui Brett îi

rămânea necunoscută. Avea bănuiala că la originea atitudinii lui rezervate stătea căsătoria ei cu vărul lui.

Dar altceva era ceea ce o preocupa acum. Brett părea foarte trist atunci când vorbea despre Tyler. Încercă să-și amintească ce-i răspunsese Effie atunci când, în timpul lunii ei de miere, o întrebase dacă vărul lui Tyler venea des la Ransome's Cay. "Nu l-am văzut de aproape un an de zile", îi răspunsese bătrâna pe un ton cam aspru. Convinsă că vila îi aparținea lui Tyler, care nu-l vorbea decât de rău pe vărul lui, Allison nu încercase să afle cauza lipsei acestuia.

Dar acum își spunea că, dacă se gândea mai bine, Effie și Tyler probabil îi ascunseseră un secret. Oare așa s-ar explica ostilitatea lui Brett față de Tyler? Habar n-avea, și bucătăreasa, pe care o trăsese de limbă în mod discret, nu vru să-i spună nimic, așa că Allison nu mai insistă.

În ciuda lipsei de concentrare a lui Allison, viața la conac își urma cursul obișnuit. Hoddy și Max îi duceau pe clienți să facă turul insulei, cu oprire obligatorie la Buttonhook Cove. Gemenii îl denumiseră "Golful Contrabandiștilor", în amintirea butoaielor de rom îngropate sub dărâmături.

Peg reușea din când în când să-i convingă să meșterească prin casă câte ceva. În rest, cei doi băieți își petreceau cea mai mare parte a timpului împreună cu doctorul McGinnis, care strecura în cuprinsul lecțiilor de scufundări marine din fiecare zi și noțiuni de ecologie. În mod curios, Peg nu se mai opunea acestei activități ca până acum, mergând până acolo încât angajă pe unul

din tinerii de pe insulă să tundă pajiștea uriașă din fața casei, pentru ca băieții ei să poată rămâne cât mai mult timp pe șalupă. Era evident că aceștia erau pasionați de viața din adâncul oceanului și doctorul McGinnis o asigurase că aveau înclinații de oameni de știință.

– E pentru prima oară când sunt interesați de ceea ce vor face mai târziu, îi mărturisi mama lor într-o zi lui Allison, de-a dreptul încântată. Până acum, singura lor ambiție era aceea de a deveni regii bricolajului! Acum însă au de gând să se înscrie la facultate și chiar să se angajeze pe vasul comandantului Cousteau!

Și Peg lua în fiecare seară lecții de înot cu Henry McGinnis, dar nimeni nu avea voie să vină s-o vadă.

– Poate că Peg nu va reuși să traverseze Canalul Mânecii înot și nici măcar golful de aici, dar își va învinge frica și dacă va cădea vreodată în apă, va putea să se întoarcă singură pe iaht, îi explică biologul lui Allison. Și pot să mai adaug că atunci când își dă jos rochia aceea largă sub care se ascunde, arată extraordinar!

Astfel trecu o săptămână. Allison îl aștepta pe Brett cu o nerăbdare din ce în ce mai mare.

– Ar fi putut ca, înainte să plece, să discute mai amănunțit cu mine despre planurile lui referitoare la conac, îi spuse ea lui Peg în a cincea zi de absență a acestuia. De ce se grăbește să găsească clienți înainte de a fi sigur că vom fi la înălțimea așteptărilor acestora?

– Dar vom fi, știi foarte bine asta, îi răspunse prietena ei. În plus, nu putem să facem nimic înainte de plecarea ultimilor

noștri clienți. Sper că n-ai rezerve din pricină că ai fost dezamăgită de vărul lui ... Nu crezi că a venit vremea să ai mai multă încredere în Brett? Doctorul jură că tânărul își respectă întotdeauna cuvântul dat și că este omul cel mai sincer și mai cinstit pe care l-a cunoscut vreodată ...

– Te înșeli, îi răspunse tânăra cu o expresie indignată pe față. Dimpotrivă, am totală încredere în el. Numai că ...

Restul propoziției rămase nerostit. Abia se abținu să nu strige: "Mi-e dor de el!".

***

Era o atmosferă caldă și umedă în seara aceea și în depărtare se auzeau zgomotele specifice dezlănțuirii unei furtuni, dar Allison, ocupată cu inventarul camerelor, nici nu observase schimbarea vremii.

Se așteptase să găsească stocul de săpunuri și de produse cosmetice puternic afectat, dar nu și pe acela de prosoape și scrumiere! Ca să nu mai vorbim despre pături, care fuseseră depozitate peste vară pe raftul de sus al dulapurilor ...

Oare clienții luaseră cu ei aceste obiecte ca o compensație pentru lipsa terenurilor de tenis și a piscinei de pe Ransome's Cay? se întrebă ea cu un cinism care nu o caracteriza de obicei. Știa că nu era drept să generalizeze. Majoritatea oaspeților

fuseseră de treabă și foarte simpatici. Prosoapele și scrumierele probabil fuseseră luate fie din neatenție, fie de către colecționari care consideraseră că aceste amintiri fuseseră incluse în nota de plată. Cât despre pături, își aduse brusc aminte de figurile ursuze a doi clienți ... Totuși, nu avea dreptul să formuleze asemenea acuzații, deoarece cinci perechi ocupaseră pe rând acea cameră. Trăgea adesea concluzii pripite. Din cauza acestui defect, fusese gata-gata să-l piardă pe Brett.

Pe la sfârșitul după-amiezii, după ce termină ce avea de făcut, îi veni brusc chef să respire aer curat, ca și cum și-ar fi petrecut ziua închisă în întuneric. Ardea de nerăbdare să scape de răcoarea produsă de aerul condiționat din casă, pentru a galopa în valurile oceanului pe spatele Godivei. Dar respinse repede acea idee, deoarece era prea riscant pentru umărul ei.

Începu atunci să se gândească la Buttonhook Cove. Hoddy și Max credeau că surparea care dusese la distrugerea frumoasei cascade nu afectase priveliștea, care rămăsese la fel de pitorească.

Trezindu-i-se brusc curiozitatea, simți nevoia să vadă dacă apa frumosului golf mai era la fel de limpede și de albastră ca pe vremea când se scălda în ea, în timpul tristei sale luni de miere. Putea să înoate foarte bine, fără să facă exces de efort fizic.

După ce o căută în zadar pe Peg în toată casa, o anunță pe Effie:

– Spune-i lui Peg că am luat una din mașini și m-am dus la Buttonhook Cove.

Nu mă așteptați la cină ...

Când coborî din camera ei îmbrăcată în costum de baie și cu prosopul pe umăr, Effie o aștepta în fața unui coș de picnic.

– Ți-am pus cina în el, îi spuse ea urmând-o pe Allison pe verandă. După ce vei ieși din apă îți va fi foarte foame.

Apoi, în timp ce tunetul bubuia din nou în depărtare, ridică ochii spre cer încruntând din sprâncene.

– Nu cred că e o idee bună să pleci, Allison. Se apropie furtuna.

– Dacă va începe, mă întorc imediat, nu-ți face griji din cauza mea, o asigură ea zâmbind. Nu-mi plac tunetele și fulgerele!

După aceea, plecă în fugă spre hambar, unde erau ținute mașinile.

Peste câteva minute, pe când cobora pe drumul care ducea în golf, lui Allison i se păru că aude un zgomot de avion. Opri motorul ca să audă mai bine și oftă. Se înșelase din nou. Numai furtuna producea tunete în depărtare, acolo unde se îngrămădeau la orizont nori negri și groși.

După un minut de ezitare, se hotărî să-și continue drumul, în ciuda vremii proaste. Era o atmosferă apăsătoare, aerul era sufocant, dar deasupra ei soarele strălucea pe cerul de culoare albastru-închis. Poate că totuși furtuna va ocoli Ransome's Cay, și oricum avea destul timp la dispoziție ca să se scalde.

Allison parcă mașina electrică la umbra magnoliei. Fără să vrea, se gândi din nou la floarea pe care Brett o aruncase la picioarele ei ...

Asta se întâmpla în urmă cu foarte multă vreme ...

Rămase câteva secunde în picioare, admirând cu tristețe ceea ce altădată fusese o cascadă superbă și din care acum nu mai rămăseseră decât o mulțime de pâraie subțiri care curgeau printre pietre și pe sub vegetație ca să-și piardă apoi urma în nisipul auriu.

Dar fără să vrea, căderea de apă așa cum era în dimineața aceea de neuitat, îi reveni în minte. Se revedea pe ea, stând cu picioarele în bazinul cu apă limpede, întoarsă spre bărbatul călare pe cal care ieșise din ocean într-o jerbă de spumă. Allison fu străbătută de un fior plin de voluptate. Apoi se trezi în fața grămezii de pietre, întrebându-se când urma să-l mai vadă ...

După ce își puse costumul de baie maro care părea că are aceeași nuanță cu pielea ei bronzată, își lăsă hainele în mașină și alergă în picioarele goale pe nisip până la ocean. Deși apa era încălzită de curentul Golfstrom, era totuși rece în comparație cu temperatura aerului și când se aruncă în valuri, simți că i se taie respirația. După ce se obișnui cu apa însă, începu să înoate în largul oceanului și, ca să nu-și forțeze umărul, înotă mai mult cu o singură mână. Mișcările ei lente și chinuite însă o obosiră foarte repede.

Ieși din apă să se odihnească și se întinse pe nisip. După câteva minute se ridică și tocmai se pregătea să se întoarcă în apă când o imagine o făcu să rămână țintuită locului. Un bărbat călare pe cal se apropia în galop pe lângă iaht, de partea cealaltă a golfului.

– Brett! strigă ea.

O clipă mai târziu, traversa înot micul golf, uitând de orice durere. Ajunse la malul celălalt chiar în momentul în care Brett îl opri pe Cherokee. Parcă vrăjită, ieși din apă și alergă spre el în timp ce acesta sărea jos de pe cal.

Se îmbrățișară cu patimă și tânăra se ghemui la pieptul lui, în timp ce tânărul o strângea în brațe gata-gata s-o sufoce. Ea își afundă fața în umărul lui inspirându-i parfumul și frecându-și obrazul de pielea lui netedă.

Brett îi acoperi fața cu sărutări și o mușcă de lobul urechii, făcând-o să se înfioare de plăcere. Ridică spre el o privire în care se citea toată dragostea ei și întredeschise buzele, făcându-i astfel o invitație mută. El o sărută mai întâi cu blândețe și apoi din ce în ce mai pasionat.

Treptat, dorința pe care o stârni în trupul ei deveni atât de arzătoare, încât lăsă să-i scape un geamăt.

Atunci el își desprinse încet buzele de ale ei înăbușindu-și un suspin și, ridicându-i bărbia spre el, o forță să-l privească. În ochii lui verzi mocnea un foc atât de sălbatic, încât Allison fu cuprinsă de amețeală. Ca și cm ar fi încercat să-și revină, el scutură din coama lui de păr blond, îi dădu drumul din brațe și făcu un pas înapoi.

Ochii lui erau tot plini de iubire, dar acum își recăpătase stăpânirea de sine.

Allison îl privi nemișcată în timp ce își scotea blugii cu o mână sigură, după care îi aruncă în nisip. Purta un slip de baie de culoare albastră.

Apoi, cu un gest plin de veselie, o luă de mână și o conduse alergând spre valurile oceanului. Dar tânăra era furioasă. În momentul în care ea i se oferea, el o respingea!

Nici un cuvânt nu fusese rostit între ei, dar Allison nu dorea să rupă tăcerea. Se depărtă puțin de el și începu să înoate pe o parte, fiind adusă curând cu picioarele pe pământ de către un junghi puternic în umăr. După ce se întoarse lângă magnolie, se întinse pe un trunchi de copac uriaș care fusese adus pe plajă de valurile oceanului. Inima îi bătea puternic în piept, nu atât din cauza înotului, cât din pricina furiei care o cuprinsese pentru că se simțea jignită de refuzul lui.

Bucuria revederii fusese de scurtă durată. Peste un minut, stând întinsă în continuare pe burtă, se uită de jur-împrejurul ei cu coada ochiului și constată că Brett nu era nici în apă și nici pe plajă. Doar nu plecase! își spuse ea scandalizată de acea idee, în timp ce se ridică brusc în picioare.

Dar de fapt Brett se găsea de partea cealaltă a golfului, în iarba de pe taluz. Îl vedea din spate, deoarece se îndrepta spre uriașul armăsar cu coamă argintie. La un moment dat, în timp ce Brett se apropia de el, calul se scutură atât de brusc, încât Allison crezu că urma să se ridice în două picioare, dar în cele din urmă rămase pe loc.

Spre uimirea lui Allison, în loc să sară pe crupa lui Cherokee, el îl duse lângă un tufiș de la marginea pădurii și-l legă de un copac. După aceea, alergă înapoi în apă și începu să înoate spre tânără.

Dat fiind că nu voia s-o surprindă urmărindu-l din curiozitate, Allison se întinse din nou pe trunchiul de copac, îmbufnată și supărată din cauza purtării lui jignitoare.

Nu schiță nici un gest când auzi că se apropie de ea și-i spuse, fără să se uite la el:

– De ce ai procedat așa?

– Ca să nu fie tentat să fugă.

Allison ridică ochii mirați spre el.

– Atunci când are căpăstru, știe că nu trebuie să plece, adăugă Brett cu o figură șireată. Dar e mai prudent să fie legat de ceva.

Allison îl privi intens în ochi, apoi spuse:

– Nu mă refeream la cal!

Brett se ghemui lângă ea cu un aer serios.

– Știu, dar încercam să mai trag de timp.

Te rog să mă ierți.

Dat fiind că ea nu catadicsea să-i răspundă, el continuă:

– Relația noastră a început de pe baze greșite. Nu trebuie s-o luăm de la capăt. Acum sunt în joc multe lucruri.

Deci ea își exprimase toată dragostea pe care o simțea și el o respingea din niște motive atât de jalnice? își spuse ea cu un nod în gât.

– Nu-ți face griji. Așa ceva nu se va mai repeta, îi spuse ea pe șleau.

– Nu sunt chiar atât de sigur, îi răspunse el cu un zâmbet poznaș pe buze. Ca să fiu sincer, Allison, dacă nu mă abțineam, te-aș fi avut acolo, pe loc ... Știi bine că încă din prima clipă în

care ne-am văzut am fost conștienți amândoi de faptul că suntem atrași unul de celălalt. De fiecare dată când sunt în preajma ta, ard de nerăbdare să fac dragoste cu tine.

După o pauză, el îi șopti:

– Și am motive întemeiate să cred că și tu simți la fel ca mine.

Allison simți că devine roșie ca racul la față și exclamă, indignată:

– Drept cine mă iei, mă rog?

– Te iau drept o femeie sensibilă și senzuală ... Altfel n-aș fi nevoit să-mi stăpânesc atât de greu sentimentele, te asigur ... Tu nu ești ca celelalte femei, Allison ... În ultimele zile pur și simplu am fost obsedat de tine.

El făcu o pauză cu un aer gânditor, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele îndelung pentru a exprima ceea ce gândește.

– Oh, Allison, oftă el în cele din urmă, aș prefera să nu ne lăsăm dominați amândoi de dorință.

Există multe alte lucruri în relația noastră care merită să fie cultivate și îmbogățite ... Să nu ne lăsăm duși de valul atracției fizice ...

Allison își puse din nou capul pe brațele încrucișate. Cuprinsă de emoții contradictorii, abia auzi bubuitul tunetului care se apropiase de ei.

Dacă Brett considera că un patron nu trebuie să aibă o aventură cu una din angajatele lui, avea cu siguranță dreptate, își spuse ea. Totuși, în sinea ei știa că vorbele tânărului făceau aluzie la ceva mult mai profund. Totuși, atunci când vorbea de o

îmbogățire, se referea oare la asocierea lor în legătură cu centrul, sau la relațiile lor personale?

Oricum ar fi stat lucrurile, el îi explicase purtarea lui, nu putea să nege, chiar dacă felul cum o făcuse o întristase. Se sprijini într-un cot și se sili să-i zâmbească.

– Nu pot să spun că sunt total de acord cu tine, dar presupun că e logic, spuse ea cu asprime în glas. Dacă tu crezi că trebuie să păstrăm distanța între noi ca să putem astfel garanta rentabilitatea centrului, foarte bine, n-am de gând să mă opun.

– Stai puțin! protestă Brett. Ai înțeles greșit.

Dar Allison se ridicase deja în picioare și alerga pe nisip, până când se aruncă în apa oceanului cu capul înainte. Se duse și el după ea și o ajunse din urmă destul de repede.

Mai întâi o sărută cu tandrețe și ea îi simți cu plăcere gustul sărat al buzelor. Apoi, la fel de grațios ca și creaturile marine, se scufundă și apăru rând pe rând la suprafața apei limpezi. Atunci când se întâmpla să se atingă, se depărtau puțin unul de celălalt, accentuând și mai mult în felul acesta senzualitatea mângâierilor lor.

Înotară astfel mult timp unul lângă altul, până când în cele din urmă, epuizată, Allison se îndreptă spre zona plajei unde se afla magnolia. Când ajunseră acolo, se șterseră pe îndelete cu prosopul lui Allison, apoi tânăra deschise coșul de picnic.

– Mi-e o foame de lup, mărturisi ea. Dar s-ar părea că Effie a pregătit o cină pentru două persoane. Vrei să împarți cu mine modesta mea mâncare?

El aruncă o privire în coș peste umărul lui Allison și spuse:

– Pentru două persoane care n-au mâncat nimic de trei zile! Effie a rămas aceeași persoană ca întotdeauna!

Apoi o prinse de mijloc și o răsuci pe loc în fața lui, dar în mod cu totul neașteptat, o respinse deodată cu o exclamație de furie.

– Nu ne va fi ușor deloc! Nu poți să pui pe tine ceva mai acceptabil? Tentația e prea mare! Când te văd îmbrăcată în costumul ăsta de baie maro, am impresia că ești goală!

– Îmi pare rău! răspunse Allison trăgându-și tricoul pe cap și netezindu-l pe șoldurile încă ude.

– E mai bine așa? îl întrebă ea pe un ton șiret.

Apoi, fără să-l lase să-i răspundă, continuă:

– De fapt cum se face că ești în costum de baie?

– Atunci când am sosit, Peg era împreună cu doctorul McGinnis. Ea mi-a spus că ai anunțat-o pe Effie că ai de gând să vii să faci baie aici. Nimic mai simplu! Și eu am dorit să vin după tine ...

În timp ce savurau delicioasele sandvișuri pregătite de bucătăreasă, începură să discute despre centrul de creștere a stridiilor. Allison află cu mirare că în timpul în care a lipsit Brett nu luase legătura numai cu Institutul Oceanografic din Sapelo. Insistă asupra foarte bunei primiri pe care i-o făcuseră la fiecare din vizitele lui.

Ca să consulte anumiți biologi, economiști, specialiști în acvacultură, Brett se dusese până în California și chiar până la

New York! Deja mulți dintre ei începuseră să întocmească liste de eventuali candidați pentru centru, care ar putea veni aici imediat ce acesta ar fi gata să-i primească.

– Și eu care credeam că te afli la o depărtare de numai vreo sută de kilometri! exclamă Allison. Ard de nerăbdare să pun la punct împreună cu tine partea de proiect care mă privește pe mine! De ce mi-ai ascuns faptul că vei pleca? Începusem să-mi pierd răbdarea! Henry ar fi putut totuși să ne spună și nouă că aveai de gând să te duci atât de departe ...

– Ca să-ți spun drept, el habar n-avea, îi explică Brett, deoarece nici măcar eu nu prevăzusem să fac o călătorie așa de lungă.

Trăsăturile tânărului încremeniră într-o mască de nepătruns și el continuă pe un ton nepăsător:

– Mai aveam și alte probleme de rezolvat ... Din cauza asta am ajuns mai departe decât mi-aș fi dorit, dar dat fiind că trebuia să mă duc în California și la New York, am profitat de ocazie și m-am ocupat de centru ...

Allison observă că se încordase brusc și se întrebă care putea să fie motivul.

– ... Vom întocmi contractul pentru vilă mâine, continuă el schimbând subiectul. Căci bănuiesc că vrei să participe și Peg la el, nu-i așa? După aceea, vei avea timp suficient să-l înmânezi avocatului tău?

– Te referi cumva la Herb Canby? se interesă ea râzând ironic, uitând dintr-o dată de temerile ei.

În loc de răspuns, Brett îi adresă un zâmbet complice. În felul acesta restabilindu-se pacea, flecăriră mai departe despre centru, sorbind din citronada pe care Effie o turnase într-un termos.

Discuția le fu întreruptă de furtună, care izbucni exact în momentul în care terminau de mâncat ultimele firimituri din tortul de ciocolată. Un tunet bubui în apropierea lor și Allison își astupă urechile, strâmbându-se. Se făcuse deodată întuneric ca noaptea.

– Uitasem complet de vremea urâtă, se scuză ea ridicându-se să-și strângă lucrurile.

Dar Brett nu se speriase deloc.

– A fost impresionant, recunoscu el, dar furtuna nu e încă deasupra noastră. Numai atunci când încep trăsnetele trebuie s-o luăm la goană!

Dar Allison se grăbea în continuare, în timp ce Brett punea la loc în coș termosul și farfuriile din plastic. Era evident că n-avea nici o intenție să se ridice de jos, deși bubuitul tunetelor se apropia din ce în ce mai mult de ei.

– Nu-mi place furtuna, Brett, gemu Allison. Te rog, hai să mergem!

Un fulger brăzdă în acel moment cerul, fiind urmat peste câteva secunde de un bubuit asurzitor de tunet. Allison își astupă urechile în timp ce Brett o luă în brațe.

Chiar în toiul acelei simfonii grandioase, se auzi deodată nechezatul speriat al unui cal.

– Dumnezeule mare! exclamă Brett. Cherokee!

Nu trebuie să stea legat! Allison se smulse cam fără tragere de inimă din îmbrățișarea lui și-i strigă:

– Du-te la el! Nu-mi mai purta mie de grijă. Du-te și eliberează-l pe bietul animal.

Peste o secundă, un tunet păru să zguduie întreg pământul, dar Allison se strădui să-și țină brațele lipite de trup. Dat fiind că-l văzu pe Brett ezitând, îl impinse cu brutalitate:

– Du-te odată! urlă ea.

– N-o să-ți fie frică?

– Sigur că nu! îi răspunse, supărată.

Ceva mai liniștit, Bret se depărtă în goană spre tufișul lângă care îl lăsase pe Cherokee, apoi Allison îl pierdu din vedere. Intrase în pădure. În tot acest timp, încerca să-și păstreze calmul. Ca să-și învingă frica, luă coșul și se duse cu el la mașină. Atunci când se va întoarce Brett, vor trebui să plece imediat.

Furtuna se abătu din nou asupra pădurii. Auzi foarte clar trosnetul înspăimântător produs de un palmier fulgerat. Tunetul păru să explodeze în capul ei.

– Brett! strigă ea.

Dacă se aflase din întâmplare la rădăcina copacului trăsnit de fulger?

Uitând de spaimă și de furtuna dezlănțuită, începu să alerge spre pădure, dar când se afla la jumătatea drumului văzu silueta înaltă a lui Brett ieșind din vegetația luxuriantă.

Se năpustiră unul spre celălalt și Allison se aruncă la pieptul lui plângând. Chiar în clipa aceea un fulger lumină împrejurările.

Brett o forță să se trântească la pământ și rămaseră îmbrățișați în timp ce nu tunet bubui atât de tare, încât crezură că le va cădea cerul pe cap.

Allison îi șopti la ureche tânărului care stătea întins lângă ea:

– Oh, Brett, mi-a fost atât de teamă pentru tine ...

El se ridică în capul oaselor, îi prinse fața în mâini și o sărută cu patimă pe buze.

După aceea, ea îi spuse suspinând ușor.

– E mai bine să rămânem aici, nu-i așa?

– Da. Dacă am sta în picioare, am risca să fim trăsniți.

Allison se lipi de pieptul lui, astupându-și o ureche cu mâna. Brett i-o acoperi cu tandrețe pe cealaltă cu mâna lui.

La un moment dat, profitând de o perioadă de acalmie, ea se mișcă ușor și-l întrebă:

– Nu ți-e frică?

– Acum nu, dar am fost îngrozit ceva mai devreme, când l-am dezlegat pe Cherokee, recunoscu el cu o voce calmă. Copacul lovit de trăsnet se afla numai la câțiva metri de noi și armăsarul parcă înnebunise.

– Ce a pățit? spuse Allison brusc încruntându-se.

– Nimic, din fericire.

Am reușit să-l dezleg. Probabil s-a dus la prietenii lui, în poiana cea mare.

– Ești sigur că suntem în siguranță aici?

– Sunt absolut sigur, spuse el, adăugând vesel: și trebuie să-ți mărturisesc că situația în care ne aflăm nu-mi displace deloc.

Încearcă să nu iei înseamnă fulgerele și vei vedea că e foarte agreabil.

Dar Allison nu reușea să facă abstracție de mediul înconjurător. Înnebunită de spaimă, se lipea de trupul lui Brett tremurând din toate mădularele, nu numai din cauza emoției resimțite, dar și pentru că era teribil de speriată de dezlănțuirea elementelor naturii. Sfârșitul lumii nu i se păruse niciodată mai aproape!

Cât de lașă pot să fiu! își spuse ea ghemuindu-se la pieptul lui Brett.

Dar curând furtuna se domoli, norii negri și groși se divizară și începu să cadă o ploaie torențială, care-i spălă de sarea oceanului.

Allison ridică ochii spre cerul care între timp se luminase, să primească stropii de apă călduță pe obraji, gură și ochi și simțindu-și inima mai ușoară, izbucni într-un râs vesel pe care Brett îl opri cu un sărut pasionat.

Ea întredeschise buzele cu senzualitate, dar rămase inertă în brațele lui.

Nu avea de gând nici să-l rețină și nici să-l provoace. El era cel care a vrut să stabilească niște limite, nu ea. De fapt, Allison aștepta să vadă dacă Brett era atât de viteaz pe cum pretindea că este!

Dar Brett începu să-i scoată tricoul fără ajutorul ei, apoi deveni nerăbdător încercând să-i desfacă nodurile slipului, după care se dezbrăcă și el de haine.

După ce rămase gol, stătu îndelung deasupra ei, cu mâinile sprijinindu-se în nisip de o parte și de cealaltă a trupului lui Allison. Îi privi intens trăsăturile feței, gâtul și umerii ...

Trupul lui forma deasupra ei un zid de apărare de care se spărgeau picăturile de ploaie care acum formau un adevărat torent. Șuvoaie de apă se scurgeau din părul lui pe gâtul tinerei, pentru ca apoi să ajungă unde i se îmbinau sânii.

În timp ce îl privea intens pe Brett, Allison simți trezindu-se în ea dorința arzătoare. Atunci, își dădu brațele în lături și îl îndemnă să se lase cu toată greutatea pe trupul ei, după care simți pe buze gustul sărat al pielii tânărului.

Apoi, brusc, buzele lui se lipiră apăsat de ale ei. Un fior de fericire o străbătu din cap până-n picioare. Preț de o secundă, se întrebă cum de se putuse îndoi de iubirea ei pentru Brett. Acesta reprezenta de fapt întruchiparea viselor ei cele mai îndrăznețe ...

Gurile lor umflate de forța pasiunii sărutului se dezlipiră încet în timp ce își șopteau unul altuia cuvinte de iubire. Apoi, Brett începu să sărute cu lăcomie pielea delicată de pe gâtul tinerei, găsind punctele cele mai sensibile, apoi coborî spre sâni, care se întăriră la atingerea lui, smulgându-i un suspin lung lui Allison.

În aceeași clipă, mâna lui Brett urcă de-a lungul pulpei până ajunse la șold, pe care îl mângâie cu blândețe. Cuprinsă de vârtejul voluptății, Allison își înăbuși un strigăt de plăcere.

– Oh, iubirea mea, șopti încet Brett, în timp ce mâinile lui mângâiau trupul lui Allison, care nu mai încercă să-și rețină exclamațiile de plăcere.

Atunci când tortura rafinată pe care i-o aplica Brett deveni de nesuportat, îl trase spre ea și își lipi coapsele de el. Vreme de câteva secunde înainte să o pătrundă, i se păruse că redevenea centaurul bronzat de la Buttonhook Cove, care o ducea într-o jerbă de spumă spre largul mării.

Merseră astfel multă vreme în derivă, zguduiți de valuri de extaz în timp ce a doua răpăială arunca asupra trupurilor lor înlănțuite picături mari și calde de ploaie.

Nu-și dădură seama nici că, ceva mai târziu, ploaia încetase. Amețiți de valul nou de fericire, erau total indiferenți la ce se petrecea în jurul lor, până când o rază de soare străpunse stratul gros de nori, care în curând se risipiră. Căldura îi făcu să revină treptat la realitate.

După ce se mai liniștiră, ca și elementele naturii, orbiți de lumină, se simțiră ușor dezorientați. Peste câteva secunde, astrul zilei dispărea în spatele pădurii, pe fundalul unui cer de culoarea cenușii.

– Ia te uită! S-a oprit ploaia, observă Allison.

Stând întinși pe nisip și cuprinși de toropeală, continuară să se mângâie și să se sărute unul pe celălalt, după care se ridicară în picioare și începură să se îmbrace.

Peste câteva minute, tânăra urca panta spre mașină, ținându-l de braț pe Brett. Trupurile lor se atigeau ușor și din blugii lui, uzi leoarcă, se scurgeau picături de apă pe nisip.

Erau gata să se urce în mașină pentru a se întoarce la conac, când Brett o luă din nou în brațe cufundându-și privirea în ochii

ei. Apoi se aplecă și o sărută cu gravitate. Deși era ușor dezamăgită de lipsa lui de pasiune, citi totuși în ochii lui vrzi un fel de promisiune a ceea ce va urma.

Nesimțindu-se însă în stare să-i descifreze sensul exact, avu o vagă senzație de indispoziție.

***

Se făcuse aproape întuneric când Allison și Brett, asemenea unor naufragiați, se apropiau de conac. Gemenii, care porniseră în căutarea lor, se întâlniseră cu ei în mijlocul drumului presărat cu cochilii de stridii.

– Mama și Effie au fost foarte speriate! le spuseră ei. Am crezut că probabil v-ați adăpostit undeva în timpul furtunii, dar când am văzut că nu vă întoarceți, ne-am temut să nu fi pățit vreun accident.

– Nu aveați nici un motiv de îngrijorare, le răspunse Brett pe un ton aspru.

După cum vedeți suntem teferi și nevătămați!

După ce se întoarseră acasă, Allison îl lăsă pe Brett să dea explicații în legătură cu aventura prin care trecuseră, Acesta le povesti incidentul în amănunțime, descriindu-le fulgerele și tunetele, spaima lui Chrokee, copacul trăsnit, așteptarea lor îngrozită în timp ce stăteau întinși pe nisipul plajei ... omițând

evident să le dezvăluie ce făcuseră între momentul în care începuse să plouă și acela în care se întâlniseră cu gemenii pe drum.

De fapt, Peg aștepta să plece Brett și cei doi băieți ca să-i pună această întrebare prietenei sale.

– De ce nu te-ai întors acasă după ce s-a terminat furtuna? se interesă ea încruntând din sprâncene. Am fost foarte îngrijorați ...

Allison clătină din cap cu un aer obosit.

– Oh, Peg! Știi foarte bine cât de mult mă sperie tunetele!

Deși era destul de neconvingător, acest răspuns păru s-o mulțumească pe Peg, care trecu imediat la alt subiect.

– Îți amintești de personajul acela antipatic, Orrin Travis? Acela care vroia cu orice preț să cumpere Ransome's Cay?

Simțindu-se mai ușurată de faptul că Peg nu mai insista, Allison îi răspunse ușor neatentă:

– Bineînțeles, de ce?

– Brett nu ți-a spus nimic?

– În legătură cu Travis, nu! De ce mă întrebi? repetă Allison ușor mirată.

După câteva secunde de ezitare, Peg îi mărturisi fără prea multă tragere de inimă:

– Am impresia că Brett ar fi dorit să-mi țin gura, dar nu înțeleg din ce cauză. Dat fiind însă că Henry nu mi-a interzis să-ți vorbesc despre acest subiect ...

De data asta, Peg reușise să provoace curiozitatea lui Allison, care aștepta, sorbindu-i vorbele de pe buze.

– Nu știu prea bine ce se întâmplă, dar bănuiesc că e ceva necurat la mijloc, îi mărturisi Peg. I-au scăpat lui Henry câteva fraze. Brett nu s-a ocupat de centru cât timp a lipsit de pe insulă. Din câte se pare, l-a urmărit pe Travis peste tot pe unde a umblat acesta.

Tulburată, Allison se uită fix la prietena ei, cu un aer năuc.

– Ce motive ar avea să facă așa ceva? Sunt convinsă că doctorul McGinnis se înșală. Brett a lucrat în interesul centrului. Mi-a spus că are acum o listă de candidați și ...

Allison tăcu.

Își amintise brusc că Brett mai pomenise și despre "alte afaceri" ...

– Sper că nu-ți închipui că are de gând să vândă insula, nu-i așa? o întrebă Peg îngrijorată. Mi-ai spus că Brett nu e decât un copil răsfățat care într-o bună zi se va sătura de noua lui jucărie. Poate chiar aveai dreptate ...

– M-am înșelat, îi răspunse Allison răspicat.

Apoi, dându-și seama că fusese nepoliticoasă, adăugă cu o voce mai blândă:

– Brett ține prea mult la Ransome's Cay, Peg. În cazul în care i-a luat urma lui Travis, sunt convinsă că a făcut-o din cu totul alte motive.

Allison îi povesti prietenei sale despre întâlnirea cu acesta din liftul hotelului.

– ... E evident că individul are intenții rele, dar care ar putea să fie acestea? Nici Brett nu știa dar acest subiect nu părea să-l

preocupe prea mult atunci când eram la Atlanta, încheie ea gânditoare.

Abia acum își dădea însă seama că asta se întâmpla din cauză că probabil tânărul își ascundea frământările sufletești. Își aminti că făcuse aluzie la șantaj ... Oare ce exista în trecutul lui Brett care să fie atât de rușinos încât acesta să-l urmărească de la o coastă la cealaltă a țării pe omul care amenință să-i dezvăluie secretul? Isula și conacul erau oare în pericol? În cazul acesta, de ce nu-i spunea Brett nimic? În definitiv, și ea era la fel de preocupată ca el de viitorul lui Ransome's Cay ...

Capitolul 15

A doua zi dimineață, Allison își sorbea cea de a doua ceașcă de cafea pe terasa salonașului atunci când sosi Brett călare pe Cherokee. Zgomotul specific produs de copitele armăsarului pe amestecul de nisip și cochilii zdrobite de pe potecă o făcu să ridice capul și să-și înăbușe un strigăt de bucurie. Nu putea nici acum să-l vadă în șaua acelui cal fără să se gândească imediat la un centaur care ieșea din valurile oceanului.

Astăzi era îmbrăcat cu niște blugi decolorați, o cămașă veche din bumbac alb și avea în picioare niște splendide cizme de călărie din piele naturală. Prin crăpătura largă a cămășii i se vedea pieptul bronzat.

Cu ochii fixați asupra lui Brett, Allison nu observase că iapa Godiva îi urma îndeaproape, ținută de frâu de către tânăr.

Cuprinsă de un ciudat puseu de timiditate, Allison ezită să pună la încercare pactul lor tăcut încheiat în ziua anterioară, un

pact care avusese drept martor furtuna și care prinsese viață dintr-o iubire purificată de către ploaie. Dezvăluirile ulterioare ale lui Peg despre adevăratul scop al peregrinărilor lui Brett prin Statele Unite o făcuseră să nu-și găsească somnul în noaptea aceea, deoarece se întreba ce alte secrete mai avea Brett față de ea. Oare acel pact nu fusese în cele din urmă decât o iluzie a minții ei naive?

De fapt ce voia Brett? Allison fusese atât de absorbită în ultima vreme de conștientizarea iubirii ei față de el, încât nici măcar nu încercase să sondeze sentimentele tânărului. I se dăruise cu o ardoare și o pasiune de care nu se crezuse niciodată în stare. Dar oare doar își imaginase ce citise în ochii, pe fața și în cel mai mic gest al lui? ... Adică o iubire care depășise simpla dorință fizică ...

Simțindu-se încă dominată de aceste temeri, Allison nu se grăbi să iasă în întâmpinarea lui Brett. Se uită de departe la el cum leagă caii lângă grădina de legume și apoi în timp ce se apropia de ea cu pași mari. Atunci, uitând brusc de orice reținere, Allison alergă în întâmpinarea lui.

Cu un zâmbet radios pe buze, Brett nu-și ascunse deloc bucuria revederii O luă în brațe și o sărută cu tandrețe, după care îi dădu drumul. Deși îmbrățișarea lor nu durase decât câteva secunde, Allison aruncă o privire spre conac, temându-se să nu fi fost văzuți de cineva.

– E atât de frumos afară, încât n-am putut rezista tentației de a-ți propune o plimbare călare, îi spuse el cu o sclipire fericită în ochii lui verzi. Ne vom apuca de lucru după aceea.

– De acord, nu trebuie decât să-mi pun cizmele și sunt la dispoziția ta, îi spuse ea vesel, după care dispăru în interiorul vilei.

Totul strălucea în dimineața aceea. Atmosfera se limpezise de la furtună. Pe frunzele copacilor, sclipeau încă picături de apă.

Un păienjeniș de poteci, majoritatea făcute de animalele sălbatice, făcea o rețea răspândită pe tot cuprinsul insulei. Allison și Brett părăsiră repede drumul pavat cu cochilii de stridii și se pierdură printre copacii uriași împodobiți cu plete lungi de mușchi. Din cauza îngustimii drumului, uneori erau siliți să meargă în șir indian, dar cel mai adesea călăreau unul lângă altul prin misteriosul și întunecatul arboret, destul de rar călcat de oameni.

Între ei exista o intimitate care nu mai avea nevoie de cuvinte. De altfel, vorbeau destul de puțin și păreau să găsească tăcerea lor foarte naturală. Dar Allison începuse să se gândească deja la secretul tenebros cunoscut numai de Orrin Travis, și care-i ținea despărțiți. În plus, își spunea că de fiecare dată când făcuseră dragoste, la început Brett o respinsese. Atunci, își aminti ce se petrecuse între ei cu o zi în urmă, pe plajă.

Ce voise să spună prin cuvintele: "există multe alte lucruri în relația noastră care merită să fie cultivate și îmbogățite ... Să nu ne lăsăm duși de valul dorinței fizice ..."? Va mai face vreo aluzie la acest subiect, sau va lăsa lucrurile să-și urmeze cursul normal?

Simțind un val de neliniște în gât, își dădu seama că iubirea ei pentru Brett era în mod iremediabil legată de viitorul centrului.

În cazul acesta, se impunea într-adevăr un alt tip de relații între ei. Oare Brett avea intenția să lungească de azi pe mâine o legătură sentimentală și episodică în spatele unei aparente relații de afaceri?

Dacă așa stăteau lucrurile, era evident că Allison se vedea silită să-l părăsească și pe el și Ransome's Cay.

Ce vrei de la mine, Brett? îi venea să strige. O reținea numai teama ca nu cumva răspunsul lui să fie exact cel pe care nu voia să-l audă!

Deodată, Godiva se opri în fața unui mic animal cu blană care traversa poteca, distrăgând-o pe Allison din gândurile ei. Apoi, după vreo sută de metri, dintre tufișuri își făcu apariția un pui de căprioară, care se uită la ei tremurând ușor pe picioarele lui firave, în timp ce se apropiau de el. Brett își opri calul și luă frâul din mâinile lui Allison, forțând-o pe Godiva să stea pe loc.

– Crezi că am putea să-l mângâiem? Pare aproape îmblânzit, șopti Allison pregătindu-se să coboare de pe cal.

Dar Brett o opri.

– Nu e o idee prea bună, îi spuse el tot în șoaptă. Rămâi aici. Probabil că mama lui se află prin apropiere. Dacă te atingi de puiul ei, poate să devină foarte agresivă și loviturile ei de copite pot fi mortale!

Într-adevăr, peste câteva secunde, din lăstăriș ieșea o căprioară fixându-i cu intensitate, cu nările fremătând. Dat fiind că cei doi călăreți nu aveau aerul că vor să avanseze spre ea, îl amușină câteva clipe pe puiul ei, după care începu să-l lingă. Dar

când acesta vru să sugă, îl împinse cu violență și fugi în pădure, urmată îndeaproape de puiul ei.

Allison și Brett ajunseră la Buttonhook Cove, în apropierea locului în care odinioară râul se năpustise spre mare prin intermediul unei cascade artificiale. Se opriră pentru a-și lăsa caii să se adape. Brett îi comandă lui Cherokee să execute o mișcare de răsucire, în așa fel încât cei doi tineri se treziră față în față. El se aplecă spre Allison și o sărută la început ușor, apoi din ce în ce mai pasionat. Tremurând din tot trupul, ea răspunse sărutărilor lui și în curând stătea înlănțuiți, în timp ce sub ei, cele două animale sorbeau cu înghițituri lacome apa limpede și rece a râului.

Apoi, deodată, Cherokee se depărtă puțin și o mușcă de coapsă pe iapă, forțându-i să se despartă. Surprinsă, Allison fu cât pe-aci să-și piardă echilibrul și se prinse de coama Godivei. Ceva mai departe, Brett trăgea încruntat de frâul lui Cherokee, furios pe armăsar.

– Ai pățit ceva? se interesă el cu o voce îngrijorată. Puteai să te rănești foarte grav. Galopul de aseară prin furtună probabil că i-a trezit instinctele sălbatice, deși azi-dimineață era foarte calm.

Amețită de ardoarea îmbrățișării lor, Allison uită că fusese gata să cadă din șa și-i spuse aproape în șoaptă:

– N-ar fi mai bine să ne întoarcem la conac? Probabil că Peg mă caută deja peste tot. Se grăbește foarte tare să pună la punct vila. Și Allison ardea de nerăbdare să contribuie la demararea proiectului, dar avea totuși unele rețineri. Ce vrei de la mine,

Brett? Întrebarea o obseda zi și noapte și-i strica bucuria din dimineața aceea. În două rânduri fusese pe punctul de a-i pune întrebarea pe neașteptate, dar de fiecare dată se abținuse.

Nici peregrinările lui Brett prin Statele Unite pentru a da de urma lui Orrin Travis nu o liniștiseră prea mult, cu atât mai mult cu cât nu înțelegea de ce nu-i vorbise despre intențiile lui cu o seară în urmă. Dat fiind însă că el ceruse doctorului McGinnis să nu spună nimănui nimic, nu voia ca Brett să-l acuze apoi pe biolog de indiscreție. În plus, se temea ca nu cumva acesta să o interpreteze drept un semn de neîncredere față de el, tocmai acum când începuseră să se înțeleagă atât de bine.

În definitiv ce o privea pe ea trecutul lui Brett? Îl iubea fără nici o reținere așa cum era. Oricât de dureros ar fi secretul lui, acesta nu i-ar schimba cu nimic sentimentele față de el.

Trebuia să se convingă pe ea însăși că orice s-ar întâmpla, Brett asigura viitorul insulei Ransome's Cay.

Cufundată în gânduri, lui Allison i se păru drumul de întoarcere acasă mult prea scurt și curând ajunseră în fața clădirii maiestuoase.

Allison, Brett și Peg își petrecură restul după-amiezii studiind clauzele unui contract prin care se transforma conacul într-un centru de cazare pentru oamenii de știință specializați în cercetare oceanografică. Totul părea atât de clar, încât Allison se pregătea să-l semneze pe loc, dar Brett insistă ca ea să-l roage pe fostul ei patron din New York să-i recomande un avocat care să se ocupe de document, pentru a-i apăra interesele.

Căzură apoi cu toții de acord asupra faptului că, odată cu plecarea ultimilor clienți care urma să aibă loc săptămâna viitoare, vila să rămână închisă până la inaugurarea centrului.

– Trebuie să sărbătorim acest eveniment! spuse Brett la sfârșitul discuției, în momentul în care era pe punctul de a pleca. Eu și doctorul McGinnis am fi extrem de onorați dacă ați fi prezente în seara asta la masa noastră. Cu această ocazie veți putea vizita și iahtul Ulysse. Vă voi trimite "limuzina" noastră pe la ... să zicem ora opt? Adică după ce veți servi cina clienților voștri.

– O limuzină! Ce mai lux! exclamă Peg către Allison, după plecarea lui Brett. Crezi că ar trebui să ne punem rochiile de seară?

Lăsându-se o clipă furată de imaginea unei luni pline în timp ce stătea ghemuită la pieptul lui Brett pe punte, Allison se uită la prietena ei cu un aer absent și o anunță visătoare:

– Mă voi îmbrăca diseară cu cele mai frumoase haine pe care le am.

Apoi, revenind brusc la realitate, îi spuse vesel lui Peg:

– Sper că-ți vei lăsa rochia aceea oribilă în dulap!

Prietena ei îi aruncă atunci o privire nedumerită, ca și cum ar fi înțeles abia în acel moment motivul purtării ciudate a lui Allison ...

***

"Limuzina", care nu era decât mașinuța cu trei roți a echipei de exploatare, sosi la ora stabilită. Șoferul, adică doctorul McGinnis, purta o jachetă demodată de culoare bleumarin. Le salută pe cele două femei cu un zâmbet vesel, apoi se uită cu admirație la Peg, îmbrăcată într-o rochie mulată pe trup de culoarea caisei, de existența căreia nici măcar Allison nu avea habar. Rochia aceea îi scotea în evidență formele feminine ale trupului.

Bucuroasă s-o vadă pe prietena ei îmbrăcată mult mai îngrijit decât de obicei, Allison nu se supără deloc de indiferența biologului față de felul cum arăta ținuta ei.

Ceva mai târziu, ajungeau la Ulysse, care era ancorat în largul lagunei. Brett le aștepta, aplecat peste bord.

Aspectul lui contrasta puternic cu obișnuita lipsă de eleganță a biologului. Pantalonii albi, jacheta neagră croită perfect și eșarfa din mătase roșie înnodată în jurul gâtului îl făceau să arate superb.

De altfel, Allison nu-și ascunse deloc bucuria că îl revedea. Încercând să uite de îndoielile care o bântuiseră toată ziua, se apropie de el și fu mirată când îi luă mâna, o duse la buze și i-o sărută. Tocmai avea de gând să-i ironizeze galanteria desuetă, când el își lipi senzual gura de căușul palmei ei. Atunci, fu străbătută de un fior de voluptate, umplându-o de o fericire de nedescris.

Își cufundă apoi ochii lui limpezi și misterioși precum oceanul în ochii ei.

– Ar trebui să-i cer mai des lui Henry să organizeze acest gen de expediție, îi șopti el la ureche, pentru a nu fi auzit decât de ea. Nu mă așteptam să aducă la bord o sirenă la fel de frumoasă ca aceea întâlnită la Buttonhook Cove într-o anumită dimineață ...

Allison îi adresă un zâmbet radios, sorbindu-i de pe buze fiecare cuvânt. Era bucuroasă că rochia de un verde pal, cu fusta largă care-i flutura în jurul picioarelor la fiecare pas, evoca această imagine în mintea lui Brett.

Peste câteva minute, stăteau cu toții pe puntea lui Ulysse, în lumina aurie a asfințitului. Stăteau veseli de vorbă, având în mână cupe pline cu șampanie.

Când se lăsă înserarea, Brett îi invită să ia loc în jurul unei mese acoperite cu o bucată de damasc de un albastru-deschis, care scotea în evidență lumina clară a lumânărilor din uriașele candelabre din alamă. În centrul acesteia, o uriașă floare de magnolie își etala petalele într-un bol din argint.

În afară de friptura de vită, toate celelalte componente ale delicioasei mese proveneau din pământul insulei Ransome's Cay sau din ocean. Vocea lui Brett tremura de emoție atunci când anunță că stridiile fuseseră culese din noua crescătorie. Spanacul, roșiile cu busuioc și cartofii mici care însoțeau felul principal de mâncare crescuseră în grădinile de zarzavat ale insulei, ca și salata verde. La desert se desfătară cu o varietate de căpșuni culese de la marginea pădurii de către gemeni, peste care puseseră niște frișcă.

– Aveți noroc că o avem pe Effie la conac!

Altfel aș veni mâine-dimineață să-l răpesc pe bucătarul tău, spuse Peg punându-și încă o porție de frișcă.

– Oricum, n-ai reuși să-l ademenești la conac, îi răspunse Brett izbucnind în râs. Nu se ocupă decât de mesele foarte speciale și nu lucrează niciodată mai mult de patru ore.

– Eu cred că nu ți-ar conveni să-ți fie multă vreme bucătar, Peg, interveni doctorul McGinnis cu o sclipire șireată în ochi. Folosește cel puțin zece cratițe ca să facă jumări de ouă și nu spală niciodată vasele. Ar trebui să vezi în ce hal arată bucătăria acum! Dacă i-ar reveni lui Brett sarcina de a curăța totul, ar învăța probabil să facă orice mâncare într-o singură tigaie, așa cum fac eu!

Brett își roti privirea în jurul mesei cu o figură ironică, dar nu adăugă nimic atunci când Allison, neîncrezătoare, exclamă pe un ton afectuos:

– Văd că ne rezervi multe surprize în seara asta, Brett Ransome!

Era o noapte de vis. Ceva mai târziu, sprijiniți cu coatele de balustradă, admirau luna care își reflacta lumina argintie în apele calme ale lagunei.

– Aveam de gând să te duc să vizitezi iahtul, dar cred că va rămâne pentru altă dată, spuse Brett, urându-i noapte bună lui Allison.

De exemplu, mâine. Date fiind însă criticile aspre făcute de doctorul McGinnis ceva mai devreme, prefer să frec puțin tigăile înainte de a-ți arăta splendorile lui Ulyse.

***

Seara aceea marcă o schimbare în relațiile dintre Allison și Brett, care deveniră în același timp mai profunde, dar mai dificile, mai frustrante, dar și mai fericite.

A doua zi spre seară, așa cum promisese, Brett o conduse să facă o vizită pe barca lui, care era mai sărac echipată decât Calypso, a comandantului Cousteau. Lui Allison însă i se păru că tânărul este prea modest.

Cu toate astea, deși fusese foarte impresionată de instalațiile moderne montate pe un iaht de plăcere, Allison se întorcea acasă copleșită de un sentiment de tristețe. Era adevărat că Brett se purtase cu ea foarte afectuos, ba chiar tandru, pierzându-și mult timp cu ea trecând dintr-o încăpere în alta și explicându-i în detaliu cu ce se ocupa fiecare. Echipajul se afla pe șalupă dar chiar dacă s-ar fi aflat singuri la bordul vasului, tot n-ar fi schițat vreun gest ca s-o ia în brațe.

Ce vrei de la mine, Brett? Această întrebare, rămasă și acum fără răspuns, îi venea din ce în ce mai insistent în minte.

În timpul vizitei, privirile lor nu se întâlniseră decât o singură dată. În clipa următoare se sărutau cu patimă, dar vocea biologului care se auzi la celălalt capăt al vasului prin care-i anunța că se duce să-i dea o lecție de înot lui Peg, îi întrerupsese.

În zilele următoare, Brett veni la conac s-o ia pentru a face plimbări lungi călare. Îi dezvălui tot felul de locuri despre a căror existență habar n-avea. De exemplu, o mlaștină unde în tinerețea lui asmuțise un aligator și prinsese o dată un pui de mistreț pe spatele căruia făcuse rodeo! Îi arătă apoi poiana în care-l aducea tatăl său odinioară în unele nopți cu cerul plin de stele, cu scopul de a-l învăța primele noțiuni de astronomie. Mai târziu revenise cu prietenul său din copilărie, Essau, și cu o lunetă, ca să ca să se uite la sateliți.

Uneori, avea impresia că Brett ar fi vrut să-i arate ce fel de om fusese, ca să-l poată înțelege mai bine pe bărbatul de acum.

De fapt, în mintea tinerei cele două imagini se suprapuneau adesea și această impresie fu și mai puternică atunci când o duse să viziteze șalupa.

Acolo, făcu cunoștință cu cei care fuseseră tovarășii lui de joacă și colegii lui la școala micuță de pe Ransome's Cay, care duminica era folosită drept biserică.

Bineînțeles că Allison se salutase cu ei în timpul petrecerii de pe patru iulie, dar fusese atât de ocupată în seara aceea, încât nu avusese timp să stea de vorbă cu ei. Și ei la rândul lor fuseseră atât de fericiți la ideea de a rămâne pe draga lor insulă, încât nici nu observaseră acest lucru, dar acum fiecare din ei voia să-i arate cât de bucuroși erau că se întorseseră acasă.

– Dacă Brett nu m-ar fi chemat înapoi, aș fi cules și acuma ... începu să spună unul din ei.

– Taci din gură, Brick! i-o reteză Brett serios.

N-aș fi reușit niciodată fără voi, care v-ați asumat aceleași riscuri ca și mine. V-ați sacrificat locurile de muncă sigure pe care le aveați pentru o activitate căreia deocamdată nimic nu-i poate garanta succesul!

Brick și prietenii lui confecționau un fel de plută lungă pe puntea uriașă a șalupei. Trei alcătuiri asemănătoare pluteau deja lângă flancurile bărcii. Uitându-se mai atent la ele, Allison observă că acestea erau acoperite de un grilaj de care stăteau agățați un fel de mușchi de pădure, dar care erau de fapt ciorchini de larve. Acolo creșteau stridiile, i se explică.

– Deocamdată nu câștig prea mulți bani, spuse Ollie Fritter, un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani cu o barbă blondă, dar pe Ransome's Cay se poate trăi cu puțin și în plus, sunt propriul meu patron. Nici în vis n-am sperat să am așa ceva!

– Dar nu lucrezi pentru Brett? se interesă Allison fără să-și ascundă mirarea.

– Într-un anumit sens, da, îi răspunse tânărul zâmbind cu șiretenie.

– Nu prea înțeleg, șopti Allison nedumerită.

– Recunosc că nici eu, îi mărturisi Ollie izbucnind în râs. E o chestie de participare ... Brett a aranjat totul și eu am totală încredere în el

Essau, cel mai vechi prieten al lui Brett, pe care doctorul McGinnis îl iniția în studiul fundului oceanului, îi veni atunci în ajutor. Înalt și suplu, avea pe față o expresie extrem de inteligentă.

Urcase de curând la suprafață și avea încă pe el costumul de scufundător.

– Formăm cu toții o companie, aceea a crescătorilor de stridii, un fel de cooperativă la care posedăm patruzeci și nouă la sută din acțiuni. Restul îi aparține lui Brett. Până când vom obține profit din vânzări, primim salariu. Drept urmare, am putea să răscumpărăm acțiunile lui Brett.

Lui Allison ideea i se păru frumoasă și generoasă, dar când încercă să-l laude pe Brett, acesta se întoarse zâmbind, în timp ce conducea bărcuța pneumatică.

– Văd că Essau, Brick și Ollie nu și-au putut ține gura, observă el pe un ton în care se amesteca ironia cu afecțiunea. Parcă i-aș fi angajat să se ocupe de imaginea mea! Da fapt, să fim serioși, e un aranjament cât se poate de corect. E adevărat că le-am cerut să-și asume un risc, dar măcar să n-o facă fără să aibă nici un câștig din asta!

– Dar de ce ai fost atât de generos?

– Compania crescătorilor de stridii se va ocupa de un centru de cultură în paralel cu un centru de cercetări de acvacultură, înțelegi? Eventual primul îl va susține pe cel de-al doilea. În plus...

Dat fiind că Brett lăsă fraza neterminată, Allison insistă:

– Care este celălalt motiv?

– Ei bine, probabil că asta este una din cele mai rentabile afaceri ale mele! În câțiva ani, compania va cumpăra și părțile mele și va deveni independentă.

Vor plăti un fel de chirie insulei care va merge direct în casieria centrului de cercetări.

Astfel, încet-încet, prin intermediul prietenilor lui din copilărie, a lui Bunker, Effie și doctorului McGinnis, Allison afla în fiecare zi lucruri în plus despre tânăr. Și fiecare nouă informație pe care o primea făcea ca iubirea ei față de el să crească din ce în ce mai mult.

Asculta cu atenție tot ce spuneau ceilalți despre el, emoționată până în adâncul sufletului de generozitatea și modestia lui. Într-un anumit sens, presimțea acum că sentimentele lui Brett erau la fel de adevărate și de sincere ca și ale ei.

Și totuși, dintr-un motiv necunoscut, el nu era pregătit încă să se implice în niște relații altfel decât episodice și întâmplătoare. Uneori chiar i se întâmpla să devină foarte posac. În acele momente, Allison se întreba dacă îl cunoștea cu adevărat.

Ce vrei de la mine, Brett? Această întrebare îi revenea permanent în minte, stricându-i și cele mai mari bucurii.

Dacă o iubea, de ce nu-i spunea? Pe de altă parte, dacă Allison credea că Brett nu era decât un capriciu, de ce își dădea atâta silință să-l cunoască mai bine?

Dar și într-un caz și în celălalt, reținerea de care dădea dovadă față de ea de fiecare dată când rămâneau singuri era de neînțeles. În fiecare seară, după ce se despărțeau, devenea nervoasă. Într-o zi, pe când Peg o tachina în legătură cu "cavalerul ei galant". Allison îi întoarse spatele fără să spună nimic. Îi era prea

teamă să nu-și trădeze sentimentele puternice pe care le avea pentru el în fața prietenei sale.

Plimbarea zilnică pe cal împreună cu Brett devenise un fel de ritual. Venea s-o ia chiar înainte de apusul soarelui, călare pe Cherokee și cu Godina tropăind în spatele lui. Apoi plecau să galopeze prin insulă, amețiți de viteză și de parfumul rafinat al florilor de pe Ransome's Cay. Nu se opreau din galop până nu se făcea întuneric.

Într-o seară, după ce se urmăriseră în joacă prin valurile de pe țărm, fură surprinși de bezna nopții. Lăsând cele două animale să se ducă în poiană la semenii lor, se întoarseră la vilă pe jos, strâns îmbrățișați, oprindu-se din când în când sub copaci pentru a se săruta, stârnindu-și dorința, fără să și-o domolească însă, deoarece Brett o respingea mereu în ultimul moment, tremurând și răsuflând greu.

– Brett! explodă Allison, care considera că situația devenise de nesuportat, dar și ridicolă. Nu mai putem continua așa! Unde vrei să ajungi? Nu crezi că am și eu dreptul să știu?

Brett oftă și o luă din nou în brațele lui. O strânse îndelung apoi, vârându-și fața în părul ei bogat, îi șopti cu o voce răgușită de emoție:

– Iubirea mea ... oh, Allison ... dacă nu mi-ar fi teamă că mă înșel ...

– Oh, Brett ...

Dar tânărul o făcu să tacă, punându-i un deget pe buze.

– Te implor, dragostea mea, mai ai puțină răbdare, insistă el.

N-a sosit încă momentul potrivit. Atâta vreme cât umbra lui Tyler mai plutește deasupra ta ... Nu voiam să-ți impun iubirea mea înainte să fiu sigur că te-ai eliberat de amintirea lui. Acum ți-am mărturisit totul.

"Dragostea mea!" Acest cuvânt rostit cu tonul grav al lui Brett o făcu să tresară până în adâncul sufletului.

Nici nu-i venea să-și creadă urechilor! Trebuia să-i mai spună o dată.

– Te iubesc din tot sufletul, Allison, îi spuse el cu calm. Acesta este singurul lucru care contează, nu-i așa?

În timp ce era cuprinsă de o fericire nemaipomenită, el o sărută ușor, apoi dispăru în pădure, lăsând-o singură în fața conacului.

Ea îl strigă, dar el nu se mai întoarse.

Primul ei gând a fost acela de a o lua pe urmele lui, dar după câteva clipe de reflecție se abținu, știind că nu-l va ajunge niciodată din urmă, mai ales că se lăsase întunericul.

Brett plecase, dar oare se va mai întoarce și a doua zi dimineață? Dacă nu va veni, se va duce ea după el, deoarece acum nu se mai îndoia de profunzimea sentimentelor lui. Îl va anunța că se înșela în privința lui Tyler și îi va mărturisi și ea că-l iubește. Vor sta de vorbă până când totul va fi clar între ei. Apoi se vor săruta ...

– Oh, Brett, oftă ea.

Deodată, se simți mult mai ușurată. Fu cuprinsă de un val de bucurie care o făcu să izbucnească în râs ...

***

În timpul săptămânii de dinaintea închiderii stațiunii balneare, bacul care veni de pe continent nu făcu decât o singură cursă pe zi și atunci numai pentru un singur pasager care vroia să meargă la Ransome's Cay. Peste jumătate din camerele vilei erau goale din cauza încetării rezervărilor, așa că Peg și Allison îi primeau numai pe turiștii ocazionali care coborau de pe bac.

A doua zi după mărturisirile lui Brett, în timp ce cele două prietene mâncau niște sandvișuri în loc de masă de prânz pe verandă, văzură nava acostând.

– Oh, nu! gemu Peg. Credeam că vom avea liniște astăzi! Sper să nu fie zece turiști. Tare-mi vine să le spun că avem toate locurile ocupate ... Nu vom reuși să terminăm la timp pregătirile pentru inaugurarea centrului dacă vom accepta să cazăm în continuare pe toată lumea.

– Am impresia că e una singură, observă Allison zărind o femeie blondă îmbrăcată în alb.

Dar când văzu câte valize îngrămădea un marinar lângă necunoscută, Allison adăugă:

– Ori are foarte multe bagaje, ori ceilalți nouă sunt încă în cabine!

– Uite, se duce Max după ea! exclamă Peg.

Îl voi trimite pe Hoddy cu cealaltă mașină, ca să ia toate bagajele.

După aceea se duse să-l sune pe fiul ei. care se găsea, ca întotdeauna, în hambar. Allison mai rămase pe terasă, uitându-se la femeia înaltă și suplă care stătea pe ponton.

Hoddy îl urmă îndeaproape pe Max și începu să-l ajute pe fratele lui.

Allison observă de pe verandă mișcările nervoase ale femeii în timp ce le dădea ordine gemenilor. Iată prototipul clientei nesuferite, își spuse Allison enervată.

Deși văzuse de departe că avea o siluetă elegantă, Allison nu se așteptase ca ea să fie atât de frumoasă de aproape. Frumusețea ei era uluitoare ... dar era compromisă de aerul ei înțepat și posac. Trăsăturile feței, pielea, gura, totul era perfect. Ochii ei întunecați aveau o strălucire dură în timp ce cobora din mașină cu mlădierea unei feline. Taiorul ei din bumbac alb-albăstrui se asorta foarte bine cu albastrul-închis al bluzei foarte decoltate. De altfel, lui Allison i se păru vreme de câteva clipe că avea de-a face cu un manechin celebru.

– Hei, voi de-acolo! strigă ea spre gemeni. Aveți mai multă grijă cu geamantanele mele!

Allison o aștepta fără nici o bucurie. Din fericire, Peg reveni chiar în momentul în care vizitatoarea urca scările spre verandă, permițându-i să stea mai retrasă.

– Bine ați venit la Ransome's Cay! spuse Peg întinzând mâna spre clienta ei. Dați-mi voie să mă prezint, sunt Peg Crewea ... Fiți

amabilă și veniți cu mine la recepție, în timp ce băieții vă vor duce bagajele.

– Uite ce e, eu sunt Margo Ransome, așa că nu-mi cere să completez o fișă! îi aruncă necunoscuta cu un aer înfumurat neluând în seamă mâna pe care i-o întindea Peg.

Peg nu se supără, dar pe fața ei se putu citi o mare uimire.

– Vă rog să mă scuzați, ați spus cumva Margo ...

– Ransome, da, i-o reteză vizitatoarea. Locul ăsta este al meu, e clar? Acum, te rog să pui pe cineva să-mi urce bagajele în camera lui Brett și să-l anunți pe soțul meu că am sosit ... Informează-l că-l așteaptă soția lui ...

Allison se dădu înapoi și se sprijini cu ambele mâini de spătarul unui fotoliu din răchită, zguduită de șoc. Preț de o clipă, i se păru chiar că scosese un strigăt, dar, dat fiind că nu se întoarse nimeni spre ea, înțelese că se înșelase. Cuprinsă de amețeală, se clătină pe picioare. Vocile ajungeau la ea ca prin ceață.

– Domnul Ransome nu locuiește aici, o anunță Peg. Mă miră că soția lui nu știe acest lucru.

– Nu pot să cred că Brett poate să locuiască în altă parte decât la conac. De altfel, pe insula asta, aici e singurul loc cât de cât confortabil ...

– Cred totuși că ar trebui să știți unde locuiește domnul Ransome ... insistă Peg cu o voce glacială.

– Uite ce este, cucoană! îi răspunse Margo. Eu sunt soția lui și ai face bine să nu uiți acest lucru! Nu ne-am văzut o vreme, dar

după cum vezi, suntem din nou împreună. Și acum, ocupă-te de geamantanele mele, te rog. Și trimite pe cineva după Brett!

– Vă repet că nu e aici, îi replică Peg cu asprime. Și vă sfătuiesc să vă întoarceți de unde ați venit. Păcat că bacul a plecat înapoi, dar unuia din fii mei îi va face o deosebită plăcere să vă ducă pe continent.

– Peg! îi șopti Allison, uluită.

Lipsa de politețe a prietenei ei într-adevăr o șocase puternic. Probabil că Peg își pierduse mințile. Nu-i stătea deloc în caracter să se înfurie pe cineva!

Simțindu-se din nou stăpână pe ea, Allison se apropie de cele două femei.

– Îl veți găsi pe soțul dumneavoastră la capătul celălalt al insulei, în golf, rosti ea cu o voce calmă. Locuiește într-o cabană situată pe plajă. Dar ... dumneavoastră cunoașteți golful?

– Ba bine că nu! exclamă Margo, făcând un gest nervos. Am trăit destul de multă vreme pe insula asta! În schimb, nu știu de existența vreunei ... cabane.

– Face parte din centrul de cultură a stridiilor, o informă pe scurt Allison.

– Cultură a stridiilor? Să nu-mi spui că dragul de Brett are în sfârșit crescătoria lui de scoici! exclamă Margo izbucnind într-un râs ironic. Am venit la țanc! Foarte bine, în cazul ăsta, rugați-l pe unul din băieții dumneavoastră, doamnă Crewes, să mă conducă la el. Puneți-mi bagajele în apartamentul de deasupra salonașului ... Mă leagă de el foarte multe amintiri ... și rezervă-ne o masă ...

– Îmi pare rău, doamnă Ransome, dar aceste camere sunt ocupate, i-o reteză Allison.

Simțind că ajunsese la capătul răbdării, tânăra se întoarse spre Peg

– Roagă-i pe Hoddy și pe Max să se ocupe de doamna Ransome.

După ce rosti aceste cuvinte, îi întoarse spatele cu un nod în gât. Adunându-și tot curajul de care se simțea în stare, reuși să intre cu un aer demn în vilă, fără să-și trădeze tulburarea.

După ce închise ușa în urma ei, o luă la fugă spre apartamentul ei și se aruncă pe pat, izbucnind în plâns.

Capitolul 16

Brett își petrecuse ziua la bordul șalupei, transferând ciorchinii de larve în niște bazine cu o temperatură mai ridicată decât cea a mâinii. Săptămâna trecută eclozaseră milioane de ouă, dând naștere la prima generație de stridii de la Ransome's Cay. În apele liniștite și călduțe ale golfului, moluștele urmau să se reproducă mai ușor decât în cele din micile golfuri din jurul insulei, care erai mai reci.

În timp ce se urca în barca pneumatică pentru a se întoarce pe uscat, gândurile i se întoarseră către Allison și inima începu deodată să-i bată mai tare. În curând, vor călări unul lângă altul pe potecile din pădure. Și acum nu mai trebuia să-și ascundă sentimentele.

Într-adevăr, plimbarea zilnică împreună cu Allison era pentru Brett perioada ce a mai fericită a zilei, dar și cea mai neplăcută, deoarece atunci simțea bucurie amestecată cu o mare neliniște.

Din ziua în care avusese loc furtuna, nutrea speranța că ea va începe să-l iubească ... să simtă pentru el ceva mai profund decât o atracție fizică. Și cu toate astea, nu îndrăznise să pună la încercare ceea ce de fapt nu era decât o bănuială, încercând mai ales s-o facă să-l uite pe Tyler înainte de a-i face o declarație de dragoste, de teamă că, grăbind prea mult lucrurile, nu cumva s-o piardă pentru totdeauna. În plus, cu o seară în urmă, fără voia lui, îi mărturisise totul tremurând, fără să mai aibă curajul de a aștepta să vadă cum va reacționa tânăra.

Din fericire, odată cu apariția razelor orbitoare ale soarelui, reuși să-și clarifice gândurile. Venise vremea să-și trăiască dragostea la lumina zilei, chiar dacă Allison încă nu era hotărâtă. Acum când ea știa că o iubește, trebuia să-i câștige inima prin orice mijloc. În seara aceea, îi va cere lui Effie să-i pregătească mâncare pentru un picnic și va scoate sticla de șampanie pe care o pregătise deja. Vor merge să înoate la Buttonhook Cove și-i va arunca o floare de magnolie la picioare ...

Tocmai se pregătea să intre în cabană, când zgomotul Jeepului îl făcu să întoarcă repede capul. Peste o secundă, privirea lui o întâlnea pe cea rece și calculată a femeii pe care n-o mai văzuse de zece ani.

Tânărul se dădu uluit cu un pas înapoi, sprijinindu-se de parcă ar fi fost gata să cadă, și se uită la figura neschimbată a fostei sale soții cu un aer năuc.

Cum de se lăsase cucerit de o femeie atât de insensibilă și de interesată? se întrebă el.

– Brett, dragul meu, spuse Margo în timp ce se apropia de el. Văd că ești și acum la fel de frumos ...

Îi făcu semn lui Hoddy care o privea cu o expresie de furie pe față.

– Poți să te întorci la vilă, nu mai am nevoie de tine, decretă ea. Soțul meu mă va aduce înapoi în curând.

Hoddy apăsă pe accelerator fără să scoată nici un cuvânt, întoarse mașina și dispăru în adâncul pădurii.

– Iubirea mea! șopti Margo, care acum se afla foarte aproape de Brett. Nu mă săruți?

Dar Brett, revenindu-și din starea de năuceală, își recăpătase graiul.

– Ce cauți aici? se interesă el pe un ton glacial.

– Așa o întâmpini pe soția ta adorată? răspunse Margo cu zâmbetul ei cel mai fermecător.

– Nu mă impresionezi, Margo. Nu mai ești soția mea. Chiar tu ai intentat divorț.

– Ești sigur? Ei bine, dragul meu, află că te înșeli amarnic. N-am avut niciodată intenția să te las să-mi scapi din mână.

Pentru a doua oară de când sosise Jeepul, tânărului i se păru că gâtul îi era strâns într-o menghină. Se simțea prins în capcană. Nu se îndoia nici o clipă că Margo spunea adevărul. Brett fusese atât de jignit și scârbit de scena surprinsă la conac, încât nici nu încercase să legalizeze despărțirea lor. După ce închisese conacul familiei Ransome din Atlanta, în care locuise cu Margo, își luase un apartament și se ocupase de afacerea familiei, angajându-se

ca simplu muncitor într-una din fabricile de cherestea, numai ca să poată seara să se prăbușească epuizat în pat și să se cufunde într-un somn fără vise, deoarece dorea mai mult decât orice pe lume să-i uite pe Margo și pe vărul lui, Tyler. De fapt, nici nu se mai gândise la acea întâmplare nefericită până în ziua în care Tyler a venit să-i propună să cumpere partea lui din Ransome's Cay. Dar pe vremea aceea, vărul lui îl anunțase că Margo urma să se mărite în curând.

La puțin timp după aceea, Brett părăsea Statele Unite și se îmbarca pe Ulysse. Nu se gândise nici o clipă să ceară actele de divorț și bănuise că Margo, după ce obținuse despărțirea oficială în lipsa lui, se căsătorise cu bogatul ei "rege al cazinourilor".

Și cu toate astea, în mod instinctiv, era convins de veridicitatea fiecărui cuvânt rostit de Margo în timp ce stătea în fața lui, după atâta amar de ani ... ceea ce era cu atât mai caraghios cu cât el își făcuse un principiu din a nu-l crede niciodată pe Tyler. Atunci de ce, tocmai atunci când era vorba despre un lucru atât de important, avusese încredere în el? Ar fi fost rațional să intenteze divorț chiar a doua zi după ce descoperise că Margo și Tyler erau amanți.

Din vina lui, se afla în prezent într-o situație extrem de neplăcută.

– Ce vrei de la mine, Margo? o întrebă el cu asprime în glas.

Margo se uită la el cu o candoare jignită.

– Dragul meu, am hotărât să dau uitării trecutul. M-ai părăsit, dar te iert. Nu crezi că a venit vremea să ne împăcăm?

Privirea lui Brett deveni aproape opacă în clipa în care îi răspundea tăios:

– Începând chiar de mâine, avocatul meu va pregăti actele de divorț.

– Nu te grăbi așa, dragule. S-ar părea că ai uitat că n-ai motiv pentru așa ceva.

– Poftim? explodă Brett, ieșindu-și brusc din sărite. Ai uitat că te-am prins în brațele lui Tyler?

Tyler e mort, așa că nu mai ai nici un martor. Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu, spuse Margo cu un zâmbet amuzat pe buze. Cred că aș putea să-l conving cu ușurință pe judecător că sunt o biată soție abandonată și am cel mai bun avocat din lume pentru genul acesta de proces. Bănuiesc că-l cunoști pe Stoney Mansfield! Presa vorbește foarte mult despre el!

Da, Brett îl cunoștea din auzite. Acest avocat era specializat în procesele de scandal și reușise să stoarcă sume fabuloase de la niște milionari, sume din care probabil jumătate mergeau în propriul buzunar și cealaltă jumătate în cele ale fostei iubite sau soții a magnatului respectiv.

– Am înțeles, Margo, continuă Brett. Știu foarte bine că n-ai nici un chef să ne reluăm viața în comun, care de altfel n-a fost niciodată altceva decât o mascaradă. Ce vrei de la mine?

– Insula asta, se mulțumi să-i răspundă Margo cu o voce neutră.

Uluit, Brett o fixă câteva clipe fără să spună nimic, apoi articulă rar:

– Nu te cred. Tu ai urât întotdeauna Ransome's Cay.

– Mărturisesc că nu e locul meu preferat, recunoscu ea cu o mutră ironică, dar cunosc un agent imobiliar californian care ar fi gata s-o cumpere pentru o mică avere. Ia imaginează-ți, dragule, insula ta mult iubită transformată în stațiune turistică pentru miliardari!

– Întâmplător acest domn se numește Orrin Travis? o întrebă Brett încruntând din sprâncene.

– Cum ai ghicit? spuse Margo aruncându-i o privire prefăcut surpeinsă. Deci, totul este aranjat. Tu treci insula pe numele meu și eu semnez actele de divorț. Astfel, toată lumea va fi mulțumită.

– Ți-ai pierdut complet mințile? exclamă Brett, dând în sfârșit frâu liber furiei.

– Nu mă obliga să apelez la serviciile lui Stoney Mansfield, Brett. Te avertizez că s-ar putea să te lase fără jumătate din averea familiei Ransome, inclusiv fabricile de cherestea!

– M-aș mira foarte tare să reușească o asemenea performanță, dar deocamdată n-ai ce căuta aici.

– Ai să te răzgândești rapid atunci când vei sta puțin de vorbă cu avocatul meu. Mai gândește-te! Mă găsești la conac în următoarele zile.

Brett ar fi dorit foarte tare ca Allison nici măcar să nu știe de existența unei doamne Brett Ransome! Acum, imediat după ce va scăpa de Margo, trebuia să-i povestească totul. Firește, avusese de gând să-i vorbească despre acest subiect zilele astea, dar regreta că n-o făcuse mai devreme.

Nici nu îndrăznea să se gândească la tot răul pe care putea Margo să-l facă lui Allison înainte să plece, deoarece era prea târziu s-o mai trimită astăzi înapoi pe continent și nu putea s-o închidă în camera ei până a doua zi dimineață!

– Foarte bine, Margo, spuse el în cele din urmă. Dacă insiști, mă voi gândi la propunerea ta, dar cu o condiție. Aș vrea să-ți petreci noaptea aici, în cabană. Vei vedea că e confortabilă și are și aer condiționat.

Surprinsă de propunerea lui neașteptată, Margo îi răspunse cu o voce mieroasă:

– Cu cea mai mare plăcere, dragule. Văd că nu te-ai schimbat deloc. Ai rămas același bărbat galant.

Brett se dădu la o parte ca s-o lase să intre, și ea îl atinse în mod provocator când trecu pragul cabanei.

– Brett Ransome, șopti ea cu intonații suave. Încep deja să te regret.

După ce o instală pe Margo într-o cameră foarte mică, o părăsi pentru a merge să-i ceară lui Bunker să-i aducă bagajele. Dar după aceea, nu se mai întoarse în golf. În definitiv frigiderul era plin și dacă se plictisea, putea să se uite la televizor.

Din fericire, doctorul McGinnis plecase la un seminar de specialitate, ceea ce evita multe probleme.

Era trecut de ora douăsprezece noaptea când, sătul să se tot plimbe pe puntea lui Ulysse, Brett se întinse pe podeaua acestuia, începând să privească stelele, pentru a-și calma tulburarea sufletească. Sosirea lui Margo amenința să distrugă

lucrul la care ținea cel mai mult pe lume. Căci Margo, oricât de incredibil putea să pară, era încă soția lui.

A doua zi dimineață, după ce petrecu o noapte albă, se grăbi s-o trezească pe Margo, care se plânse imediat că o doare capul.

– Amenințările tale nu servesc la nimic, Margo, spuse el privind-o cu asprime. Nimeni nu va crede că te-am părăsit fără nici un motiv și tu ești perfect conștientă de asta. Am cerut să vină avionul companiei să te ia. Trebuie să sosească. Îmbracă-te repede. Merg și eu cu tine.

Fără să pară afectată de discursul, Margo se întinse și căscă îndelung.

– Dar soarele abia a răsărit, gemu ea.

Atunci, Brett zări în căsuță niște haine de femeie împrăștiate pe fotolii. Sticla de șampanie pe care o pusese deoparte pentru picnicul cu Allison zăcea goală pe masă. Brett se întrebă cu o ușoară ironie dacă nu cumva Margo își petrecuse noaptea probându-și îmbrăcămintea din geamantane

– Ce vom face la Atlanta? îl întrebă ea cu o voce indispusă.

– Îmi voi consulta avocatul și voi cere divorțul, o informă el. Iar pe tine te duc la aeroport și te urc în primul avion care pleacă spre ... chiar, pe unde locuiești acum?

Brett, foarte stăpân pe el, părea calm. Furioasă, Margo îi trânti ușa în nas. Totuși, atunci când avionul companiei ateriză pe plajă, era gata de plecare și, spre mirarea lui, nu proferă nici o amenințare și-l urmă fără să protesteze.

Nepăsarea ei era numai aparentă.

Nu lăsă să-i cadă masca decât când ajunseră la Atlanta, în timp ce Brett se pregătea s-o îmbarce în avionul de Los Angeles. Ea se uită mai întâi îndelung la el cu un aer dur, după care îi spuse:

– Nu-ți vei reveni niciodată de pe urma a ceea ce ți se va întâmpla, Brett Ransome. N-ai făcut nimic ca să aranjezi lucrurile și m-ai lăsat singură în cabana aceea mizerabilă, aseară. De ce n-ai încercat să mă îmbunezi? Atunci când Stoney Mansfield va termina cu tine, voi fi o femeie bogată!

Se uită apoi fix la avionul pe care urma să-l ia și se întoarse brusc spre Brett, cu o expresie de ură pe față.

– De fapt, să nu-ți închipui că nu știu că ai avut o legătură în timp ce încă eram căsătoriți!

Brett se uită la ea cu un aer neîncrezător, întrebându-se ce voia de fapt să spună.

– Am un martor care va spune sub jurământ că v-a văzut pe amândoi aici, în Atlanta! Ce zici de asta, dragule?

După ce rosti aceste cuvinte, îi întoarse spatele și o luă pe culoarul care ducea spre avionul ei.

Orrin Travis! își spuse Brett. Allison! Margo și agentul imobiliar vor încerca să-l acuze de adulter?

Sângele îi îngheță brusc în vene și se gândi la Allison. Oare cum reacționase la sosirea lui Margo? Totuși, nu îndrăznea să se ducă s-o încurajeze. Era vinovat, cel puțin până când va înainta cererea de divorț.

Se acuză încă o dată de neglijență. De ce nu făcuse diligențele necesare în urmă cu zece ani? Cunoștea însă răspunsul: se temea

ca numele lui să nu fie târât în noroi de către presă! Fusese mai ușor să nu facă nici o mișcare, să tragă de timp și să-i achite lui Margo suma exorbitantă pe care o ceruse la începutul căsătoriei lor. Avea vaga speranță că într-o bună zi va întâlni un bărbat suficient de bogat care s-o ia de nevastă și s-o facă să nu-i mai pese de avantajele oferite de acestă situație.

Ar fi trebuit să acorde mai multă atenție faptului că nu primise nici un act din care să reiasă că fusese intentat divorțul. Aceea era cea mai mare greșeală. După ce văzuse fotografia lui Margo la brațul "regelui cazinourilor", nu-i mai dăduse nici un ban, presupunând că totul se terminase între ei și n-o va mai vedea niciodată. Cât de mult se înșelase!

Totuși, era un lucru care-l intriga: dacă erau în continuare soț și soție, de ce Margo, în momentul în care nu-i mai trimisese cecul lunar, nu protestase în vreun fel? Așa ceva nu-i era caracteristic.

Timp de câteva clipe, fu însuflețit de o rază de speranță. Ce grozav ar fi s-o poată lua în brațe pe Allison și s-o asigure că era un om liber!

Când ajunse ceva mai târziu la biroul lui, începu să facă cercetări.

– Îmi pare rău domnule, dar n-am nici o informație în legătură cu un divorț pe numele Ransome, îi răspunse cu o voce politicoasă funcționara de la primăria din Reno.

După ce-i mulțumi interlocutoarei lui pentru ajutor, Brett închise telefonul cu teama în suflet. Până la urmă, Margo nu

mințise! De data asta spusese adevărul, și avea intenția fermă de a-l târî în fața judecătorului și să păteze numele familiei Ransome!

Brett era disperat. Îi purta pică mai ales vărului său Tyler, care-l adusese într-o asemenea situație umilitoare și nu încercase să repare răul pe care i-l cauzase ... Și acum era în joc nu numai viitorul lui, dar și al lui Ransome's Cay și al lui Allison. ...

***

Avocatul lui Brett, Justin Collins, păru optimist referitor la rezultatul divorțului până în momentul în care Brett îi dezvălui numele avocatului ales de Margo.

– Asta nu mai e bine deloc,bombăni el încruntându-se brusc. Dacă Mansfield acceptă s-o reprezinte, înseamnă că are mari șanse să câștige. Individul ăsta nu acționează la întâmplare ... Nu l-am văzut niciodată luând apărarea celor slabi!

Peste patru zile, în timp ce Brett se pregătea să se întoarcă pe Ransome's Cay, Brett se felicită că rezistase tentației de a o suna pe Allison ca să-i explice ce se petrecea. Trebuia să-i anunțe catastrofa prin viu grai! Căci nu putea să-i ascundă acum absolut nimic. Trebuia să fie informată despre tot și să aibă încredere în ea ...

Brett așteptase ca Justin Collins să termine demersurile necesare intentării divorțului înainte să se întoarcă lângă femeia

pe care o iubea, căci nu voia să apară în fața ei ca un bărbat căsătorit.

Dar oare îl va crede? Cum va putea s-o convingă că în timp ce făceau dragoste nu știa că existau niște legături legale între el și Margo? Viitoarea lui fericire depindea în întregime de reacția tinerei. La acest gând, hotărârea lui devenea și mai puternică. Dar, acum era sigur că o va convinge!

Și ardea de nerăbdare s-o strângă în brațele lui! Să-i șoptească la ureche vorbe de iubire, să-i jure că-i va lua locul lui Tyler în inima ei!

După ce micul avion îl lăsă în golf, îi ură pilotului drum bun la întoarcerea pe continent și se îndreptă cu pași mari spre cabană, ca să-și lase acolo geamantanul. Aștepta cu nerăbdare s-o vadă pe Allison și se simțea mai ușurat la ideea că doctorul McGinnis, al cărui seminar se prelungea, era plecat, deoarece, deși i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu prietenul lui, care-i dădea mereu sfaturi înțelepte, prefera deocamdată să păstreze secretul între el și Allison.

În clipa în care cobora cele câteva trepte ale laboratorului pentru a se duce la conac cu mașinuța cu trei roți, rămase încremenit când văzu o barcă cu motor care se apropia de țărm. Mijindu-și ochii, recunoscu silueta greoaie a lui Orrin Travis.

Furios la culme, strânse din pumni și, trântind ușa în urma lui, alergă spre nou-venit pentru a-l împiedica să debarce, dar era prea târziu.

Agentul imobiliar pusese deja piciorul pe plajă.

– Cară-te! îi ordonă pe un ton aspru Brett, fixându-l pe musafirul nepoftit cu un aer amenințător.

Dar era evident că Orrin Travis n-avea nici o intenție să-i execute ordinul.

– Ai un caracter foarte urât, domnule Ransome, dar cred că de data asta vei fi interesat de propunerea mea. Am venit să te scot din încurcătură. Bănuiesc că dorești să scapi de soția dumitale.

Deși agentul îi facea silă, Brett se simți tentat să-l asculte.

– Mai degrabă am impresia că ați pus la cale toată afacerea asta împreună, dar poți să-mi spui ce ai pe suflet.

– Te înșeli, nu mai sunt asociat cu Margo. Știi ce fel de om este ... Imediat ce m-am întors cu spatele, a încercat să mă tragă pe sfoară.

Brett așteptă urmarea cu brațele încrucișate la piept. După ce făcu o pauză, Orrin Travis continuă:

– Are cel mai bun avocat din Statele Unite pentru genul acesta de afaceri, domnule Ransome. Nu poți să câștigi. Margo va dobândi insula și jumătate din averea dumitale, te asigur că așa se va întâmpla. Dar pot să spun că ai noroc, deoarece ei contează pe depoziția mea ca să pună mâna pe toate astea!

Brett se uită la el câteva clipe cu un aer glacial, întrebându-se dacă nu cumva Orrin Travis avea de gând să-i facă din nou propunerea de a cumpăra Ransome's Cay.

– Să înțeleg că, în cazul în care ți-aș vinde insula, nu vei depune mărturie? De fapt și asta e o formă de șantaj.

Travis aprobă făcând un semn din cap.

– Nu văd ce avantaj ai avea din asta, adăugă Brett. Dacă Margo va reuși să-mi ia insula, ți-o va vinde imediat dumitale.

– Tocmai aici e problema, oftă agentul imobiliar. Acum Margo vrea să dea Ransome's Cay celui care oferă mai mult, ceea ce pe mine mă scoate din joc, pentru că insula ar deveni prea scumpă pentru posibilitățile mele.

– Dar, de fapt, în ce ar consta mărturia dumitale? se interesă Brett, încruntându-se.

După ce se uită la țărm, omul de afaceri aruncă o privire în spatele lui, ca pentru a se asigura că avea posibilitatea să se retragă rapid spre barcă.

– Nu trebuie să-mi dai răspunsul pe loc, îi sugeră el repede. Sună la cabinetul Carlos, din Los Angeles. Ei știu întotdeauna cum să dea de mine.

– Încă nu mi-ai spus ce aveai de gând să declari în fața judecătorului, insistă Brett.

– Păi ... trebuia să jur că dumneata și doamna Hill ați petrecut noaptea împreună la Atlanta. Dat fiind că v-am surprins în flagrant delict, m-ai amenințat. Ceea ce este adevărat, nu-i așa? spuse agentul făcând un pas înapoi în timp ce Brett se apropia de el. Avându-l pe Mansfield drept avocat, probabil că presa va fi foarte interesată de afacere. Dar poate că nu-ți pasă de asta, poate că nu te temi de scandal ...

După ce rosti aceste cuvinte, Orrin Travis se grăbi să se întoarcă la relativa siguranță a bărcii sale. Brett era atât de scârbit de toată discuția, încât nici nu mai catadicsi să se ducă după el.

***

– Allison a plecat? Ce vrei să spui? o întreebă pe Peg Crewes ceva mai târziu, privind atent figura dojenitoare a acesteia.

Stăteau amândoi în picioare în mijlocul uriașului hol de la intrarea în conac și Peg afișa o atitudine de-a dreptul glacială.

– De ce nu i-ai spus că ești însurat? se interesă ea cu asprime.

Brett clătină din cap, ca și când ar fi vrut să se trezească dintr-un vis urât.

– Nici prin cap nu mi-a trecut că aș mai fi căsătorit, îi mărturisi el pe șleau. Sunt cincer, Peg. Toată povestea asta n-are însă nici o legătură cu noi!

Peg, neîncrezătoare, nu-și putu reține o exclamație:

– Și când mă gândesc că trebuia să fii Ransome cel bun! spuse ea cu ironie.

Vărul tău i-a lăsat moștenire jumătate din această insulă, ceea ce reprezintă foarte puțin în comparație cu sumele fabuloase pe care le-a stors de la ea, apoi ți-o vinde ție fără să-i spună nimic. Și acum, întâmplarea face ca tu ...

– Stai puțin! i-o reteză imediat Brett. Cum adică a stors bani de la ea? Nu mi-a spus nimeni nimic despre povestea asta! Dar sunt gata s-o cred, fiind vorba despre Tyler. Nu înțeleg însă de ce-l mai apără Allison și acum.

– Eu sunt singura care știe exact ce s-a petrecut între vărul dumitale și Allison. Eram de față atunci când a descoperit ce greșeală făcuse deschizând un cont comun cu Tyler. Individul , pur și simplu a ruinat-o! Din fericire și-a dat seama de asta puțin mai înainte și a reușit să mai salveze o parte din averea lăsată de părinții ei!

– Înseamnă că atunci când a avut loc accidentul, nu mai erau împreună? o întrebă Brett uluit.

– Deși trata cu cea mai mare seriozitate căsnicia, Allison n-a mai putut rezista. Atunci când a aflat că o mai și înșela, l-a părăsit. Asta s-a întâmplat în urmă cu mulți ani, dar oricum, își pierduse orice iluzie în privința lui. Nu-l mai iubea.

– Poftim?! exclamă Brett revenindu-i brusc speranța. Dimpotrivă, eram convins că e îndrăgostită și acum de el … Așa mi-a zis Effie zilele trecute … și am surprins și o discuție între ea și prietenul ei din New York … Cum se numește … Ah, da, Bob Birch. Eram convins că Allison a rămas poate atașată de amintirea lui.

– Ai dedus asta pentru că refuză să-l vorbească de rău pe Tyler, nu-i așa? Allison nu-și va permite niciodată să facă așa ceva. Ea consideră că a luat-o pe un drum greșit și atâta tot. De ce să se mai întoarcă în trecut? E încă foarte tânără și are tot viitorul înainte …

Atunci, Brett strânse cu căldură mâinile lui Peg în ale lui.

– Îți mulțumesc, Peg. Îți sunt profund recunoscător pentru explicațiile pe care mi le-ai dat. Acum, spune-mi unde este.

Peg îi aruncă o privire glacială.

– Nici nu mă gândesc! îl asigură ea hotărâtă.

– Te rog, Peg! Fii înțelegătoare ... Spune-mi măcar cam pe unde poate fi ...

– Odată cu capul! exclamă Peg, supărată. Îmi place foarte mult de tine, Brett, dar faptul că i-ai ascuns lui Allison că ești însurat e o minciună de neiertat, demnă numai de Tyler! Poți să fii sigur că nu te voi ajuta să-i distrugi viața. Sunt totuși prietena ei ...

Resemnat, Brett se duse la bucătărie în speranța că va afla câteva informații în plus, dar Effie nu știa decât că Allison plecase la New York, fără să lase nici o adresă.

Pe drumul de întoarcere spre golf, deși era extrem de necăjit, Brett n-o condamna deloc pe Peg. Deși refuzase cu încăpățânare să-l ajute, ea reușise să-i spulbere îndoielile care-i apăsau pe conștiință de când își dăduse seama cât de mult ținea la Allison. În plus, era convins că până la urmă va afla unde este tânăra, dar probabil va mai dura ceva timp până o va găsi.

Atunci când Peg îi spusese că Allison nu-l mai iubea pe Tyler de ani de zile, avusese impresia că i se luase de pe inimă o mare greutare. Acum nimic nu mai stătea în calea apropierii lor. În comparație cu acesată veste neașteptată, problemele cărora trebuia să le facă față, și care-l copleșiseră în ultimele zile păreau neînsemnate.

Și cu toate astea, tânărul nu se duse la New York ca s-o caute pe tânără decât peste patru zile. Lipsa lui și cea a doctorului McGinnis îngreunase activitatea celor care lucrau pe șalupă și

trebuia să supravegheze operațiunile dacă nu voia să piardă prima generație de stridii de la Ransome's Cay. Dar la un moment dat, nu mai rezistă și se pregăti de plecare.

***

Primul lucru pe care-l făcu după ce se instală în camera de hotel fusese acela de a suna la toți cei cu numele de Bob Birch din cartea de telefon. Atunci când, în a doua dimineață de când venise la New York, dădu de prietenul lui Allison, acesta se arătă și mai necooperant decât Peg, dar și foarte nesuferit.

– Uite ce e, domnule Ransome, îi spuse Bob Birch, nu știu exact ce s-a petrecut la Ransome's Cay, dar sunt sigur că Allison nu mai vrea să audă de dumneavoastră. Dacă ar fi dorit s-o sunați sunt convins că v-ar fi lăsat adresa la care o puteți găsi.

După ce închise telefonul, Brett se prinse cu mâinile de cap. Trebuia să încerce toate posibilitățile înainte să angajeze un detectiv particular.

Putea bineînțeles să încerce să dea de Herb Canby, pe care-l întâlnise adesea la petreceri mondene, dar, dată fiind purtarea lui în afacerea cu testamentul lui Tyler, ar fi fost de mirare să fi fost contactat de tânără.

Încercă totuși, nefăcându-și nici un fel de iluzii. De aceea, fu extrem de surprins că avocatul era la curent cu ce se întâmplase

și că, mai mult, era gata să-i ofere informații. Herb îi povesti că o întâlnise cu totul întâmplător într-un restaurant în care lua prânzul împreună cu Bob Birch, cu câteva zile în urmă. Allison îi spusese că revenise în fostul ei apartament.

– Dacă ai puțină răbdare, mă duc să-mi iau carnetul cu adrese.

După ce-i dădu informația de care avea nevoie, Herb Canby își ceru mii de scuze în legătură cu incompetența din trecut, apoi îi spuse pe nepusă masă:

– De fapt, Brett, eu știu câteva mici detalii despre Margo care ar putea să te intereseze foarte mult.

– Despre Margo? repetă Brett, surprins. Ce-ai aflat? E ceva referitor la insulă?

– S-ar putea. În orice caz, soția ta și agentul imobiliar californian cu care e în legătură au încercat să mă șantajeze în urmă cu ceva vreme.

Atunci am făcut și eu, evident, niște cercetări ... și după părerea mea, indivizii ăștia au de gând să-ți ia Ransome's Cay și pentru asta nu se vor da în lături de la nimic!

– Nu mă miră deloc, oftă Brett. Îți mulțumesc, Herb, pentru informație.

Surprins probabil de nepăsarea tânărului, Herb adăugă:

– Da, uitasem că ție ți-e indiferent. În definitiv Margo, n-a fost niciodată soția ta în mod legal ...

Brett încasă lovitura, încercând să înțeleagă cuvintele pe care le auzise.

– Ce-ai spus? îngăimă el în cele din urmă.

– Margo era deja măritată atunci când s-a căsătorit cu tine. Credeam că știi. Divorțul n-a fost pronunțat niciodată. Era prea grăbită să pună mâna pe tine ... și bietul ei soț speră și în ziua de astăzi că până la urmă se va întoarce la el! Nu te îndoi de vorbele mele, Brett, îți jur că îți spun adevărul. Am verificat totul și situația e clară. Margo n-a fost niciodată soția ta.

Atunci, Brett lăsă să-i scape un fluierat lung. Așadar, amenințarea cu Stoney Mansfield nu era decât un mod de a-l intimida! Margo nici măcar nu se dusese să-l cunoască! Bănuia că va reuși să-l sperie suficient de tare pentru a-i ceda Ransome's Cay fără luptă! De aceea nu protestase atunci când nu-i mai dăduse pensie alimentară! Acum totul părea logic. Se temea ca nu cumva el să verifice dacă avea cu adevărat dreptul la ea!

Într-adevăr, conform legii, Margo era vinovată de bigamie, așa că n-avea dreptul la absolut nimic! Cufundat în gânduri, Brett abia dacă mai auzea regretele pe care le exprima avocatul referitor la testament.

– Hai să uităm afacerea asta nefericită, Herb, îi spuse în cele din urmă Brett, cu o voce mai îmblânzită. Mi-ai facut un serviciu enorm!

Capitolul 17

După plecare lui Margo Ransome din golf, Allison avusese o după amiază de coșmar. Imaginea pe care o vedea în oglinda din baie părea aceea a unei necunoscute. Un glas îi șoptea mereu: "e căsătorit ... e căsătorit ... e căsătorit ... și avea o permanentă senzație de gol uriaș în suflet ...

Dar tânăra prefera să nu analizeze mai îndeaproape acea senzație penibilă.

Știa din instinct că va trebui să se obișnuiască în timp cu ea, altfel va cădea într-o depresie puternică ...

Petrecu mai bine de jumătate de oră fardându-se cu grijă pentru a-și ascunde paloarea feței, deoarece voia cu orice preț să nu i se vadă durerea imensă care-i chinuia sufletul.

După ce aruncă o ultimă privire în oglindă, coborî și, evitând privirea compătimitoare a lui Peg, începu să facă ordine în contabilitate.

– Cred că am putea s-o lăsăm pe altădată, îi sugeră Peg vârând câteva foi de hârtie în dosar.

Dar Allison nici măcar nu ridică ochii din coloanele de cifre.

– Dacă nu te deranjează, Peg, aș vrea să terminăm astăzi, ca să putem închide.

Ziua se scurse fără să aducă alte vești despre Brett sau soția lui. Atunci când Bunker, cu o figură posomorâtă, veni să ia bagajele lui Margo cu mașinuța, Peg fu aceea care-i arătă grămada de geamantane albe care zăceau într-un colț al holului.

În timpul acesta, Allison încerca să nu se lase deranjată de la socotelile ei, fiind perfect conștientă că dacă s-ar lăsa fie și o singură dată întreruptă, ar fi izbucnit din nou în plâns.

Dar, în timp ce lucra la calculator, nu se putea împiedica să nu se întrebe:

"De ce, Brett, de ce nu mi-ai spus?" Căci era convinsă că el știa că soția lui va veni să-l vadă ...

Nu reușea să înțeleagă cum putuse să-i facă declarații de dragoste și să-i ascundă faptul că era deja căsătorit!

De fiecare dată când aceste întrebări îi apăreau în minte, le respingea însă din toate puterile. "Nu acum, mă voi gândi mai târziu la asta", își spunea atunci.

Dar degeaba se lupta cu ea însăși. După ce termină de verificat socotelile și-i ură noapte bună lui Peg, durerea și deznădejdea puseră în cele din urmă stăpânire pe ea.

Întinsă sub pătură în întuneric, trebui să admită cruda realitate: Brett era mai rău decât Tyler!

Chiar și atunci când era îndrăgostită până peste cap de Tyler, Allison era conștientă permanent de lipsa lui de onestitate, deși multă vreme nu voi să recunoască nici față de ea însăși acest lucru. În ciuda neînțelegerilor de la început însă, văzuse la Brett semnele unei veritabile nobleți de caracter. Reușise să-i învingă orice reținere.

Crezuse în el și-l iubise. În urmă cu o seară, când îi spusese că o iubește, Allison se gândise pentru prima oară că poate era bărbatul alături de care își va petrece restul vieții sale. Nu-și închipuise nici o clipă că avea deja o soție!

Dezamăgită, rușinată și profund rănită, recunoștea că-i lipsise și de data asta rațiunea. Pasiunea pentru Tyler fusese o greșeală a tinereții, dar aceea pentru Brett ... Acum nu mai era o tânără nevinovată ...

Dacă i-ar fi spus de la început că era însurat, nu i s-ar fi dăruit niciodată! Ar fi fost o abatere foarte gravă de la morala ei personală. Atât din spirit de conservare și respect pentru soția lui, cât și din dispreț față de genul acela de aventură, ar fi refuzat să aibă de-a face cu el!

De ce păstrase Brett tăcerea? Oare cucerirea unei femei nu era decât un joc pentru el? Sau visul lui referitor la viitorul centrului și al lui Ransome's Cay era atât de puternic încât vedea în ea doar un pion pe tabla lui de șah ... În definitiv nu-i propusese chiar el să administreze vila fără să mai plătească chirie? Intenționa să-i returneze în mod indirect banii cheltuiți de ea cu renovarea vilei fără să-i achite o sumă care ar fi pus în primejdie proiectul

centrului de cercetare a stridiilor. Acest aranjament i-ar fi permis să-și consacre toată atenția muncii de cercetare.

Bineînțeles, toate astea nu explicau de ce îi făcuse acea declarație de dragoste, dar această problemă i se părea mai puțin importantă lui Allison, pe care n-o interesa decât faptul că făcuse dragoste cu ea în timp ce era căsătorit.

Cu puțin înainte de ivirea zorilor, după ce petrecu o noapte albă, Allison aprinse veioza și-și scoase geamantanul din dulap. Era hotărâtă să părăsească tot și să plece la New York.

***

– Dacă pleci, te vom urma și noi, spuse cu însuflețire Peg după aproape trei ore, când cele două prietene își beau cafeaua în salonaș.

– Te rog, Peg, nu reacționa atât de impulsiv, o imploră Allison. Am reflectat îndelung și vreau să rămâi aici, la conac, evident, numai dacă n-ai alte planuri ...

– Știi foarte bine că suntem foarte fericiți la Ransome's Cay ... Dacă femeia aceea ...

– Te rog, Peg! exclamă Allison.

Era pentru prima oară când cele două prietene făceau aluzie la soția lui Brett de când aceasta plecase să se întâlnească în golf cu soțul său.

După o pauză, Allison continuă, neluând în seamă apropoul lui Peg.

– Așa cum bine știi, am investit tot ce aveam în conac. Îți amintești că am semnat un contract prin care ne angajăm să administrăm hotelul centrului. În schimb, proprietarul ...

– Adică Brett Ransome, i-o reteză Peg.

– Asta nu are importanță, observă cu asprime Allison. Îți propun să-mi achiți în fiecare lună un fel de chirie. Astfel voi fi despăgubită pentru investițiile făcute și tu vei păstra restul profitului. Ce părere ai?

– Nu știu ce să zic, șopti Peg. Nu mă cred în stare să mă descurc fără tine.

– Ce idee! protestă Allison. Va fi exact ca un motel, doar că nu vei mai avea proplema găsirii clienților! N-ai decât să angajezi o secretară care să te ajute. Nu-l neglija prea mult pe doctorul McGinnis.

Peg se încruntă, cu un aer nehotărât.

– Nu știu ce să mai cred și despre Henry. Cred că ar fi trebuit să ne avertizeze că ...

Allison o prise pe Peg de umeri și se uită drept în ochii ei.

– Oprește-te! îi ordonă ea. Henry e un om minunat. N-are nici o legătură cu toată povestea asta. Nu era de datoria lui să ne vorbească despre un lucru pe care Brett voia să-l țină secret. Dacă ții la el, nici măcar nu-i pomeni despre acest subiect.

– Ca să-ți spun sincer, Allison, recunoscu Peg oftând, nu-mi doresc decât să rămân aici, dar după părerea mea, faci o mare

greșeală. În locul tău, eu i-aș intenta un proces! Trebuie să-ți plătească daunele pe care ți le-a provocat ... și asta cât mai urgent. Nu mai sta nici o clipă pe gânduri!

Allison se duse la fereastră și se uită o vreme la pajiștea verde care cobora până la plajă dincolo de care oceanul strălucea în lumina dimineții. Peste câteva clipe, se întoarse spre prietena ei și spune cu o voce lipsită de orice inflexiune:

– Nu pot să fac așa ceva. Centrul n-ar mai putea să funcționeze. Își folosește banii într-un mod extraordinar. Nu pot suporta ideea că toți oamenii aceia vor rămâne din nou fără un loc de muncă ...

Peste câteva minute, Allison își lua rămas-bun de la Effie, în bucătărie. În mod cu totul întâmplător, Bunker se găsea lângă ea. Se arătară surprinși și întristați de plecarea neașteptată a lui Allison și încercaseră s-o convingă să rămână.

– Avem nevoie de tine, insistă Effie ștergându-se la ochi cu marginea șorțului. Domnul Brett pune bază pe tine pentru centrul lui.

– Ascultați-o, doamnă, adăugă și Bunker. Fiți tare, și noi vă vom ajuta din tot sufletul nostru. Sunt sigur că Margo nu va rămâne multă vreme pe insulă.

Era evident că Bunker nu înțelesese că pleca nu din cauza caracterului insuportabil al soției lui Brett, ci pentru că ea era încă soția lui!

– De ce nu mi-ai spus niciodată că e căsătorit, Effie? o întrebă Allison, întorcându-se spre bucătăreasă.

După câteva clipe de ezitare, Effie îi explică:

– Nici nu m-am gândit la asta. Eram atât de bucuroasă să-l revăd, încât am uitat. Era o chestie de domeniul trecutului.

Ceva mai târziu, Max o conduse pe Allison până la ponton, urmați de Peg și de Hoddy în cealaltă mașină. Cei doi soți Bunker îi priveau de pe verandă cu fețele vizibil îndurerate. După ce ură noroc familiei Crewes, Allison îi îmbrățișă emoționată pe membrii acesteia.

Chiar în momentul în care vasul se desprindea de ponton, auzi zgomotul produs de un avion de partea cealaltă a golfului. Ridică imediat capul ca să vadă micul avion cu două motoare al companiei Ransome și în același timp se întrebă unde se ducea Brett împreună cu fermecătoarea lui soție, spre ce locuri încântătoare ...

Văzu cu strângere de inimă cum dispare în zare conacul, în timp ce vasul se depărta de Ransome's Cay. Își părăsea prietena, casa, iubirea ... locul care-i adusese cea mai mare bucurie, dar și cea mai cumplită suferință ...

– Vei vedea că nu vei rămâne prea multă vreme la New York, îi spusese Effie în timp ce-și luau rămas-bun. Margo nu va sta mult pe insulă.

Și Peg, care totuși ar fi putut fi mai diplomată, îi sugerase:

– Ai putea să vii în vizită atunci când ei nu vor fi aici.

– Vom vedea, îi răspunse Allison evaziv, zâmbindu-i cu tristețe.

Dar în sinea ei știa că nu va reveni niciodată pe insulă.

Numai faptul că ar fi revăzut acele locuri i-ar fi răsucit cuțitul în rană. Căci cum ar fi putut să se uite la covorul de mușchi din poiană fără să plângă până la ultima lacrimă a ei?

În timp ce șalupa înconjura coasta, tânăra pierdu din vedere conacul, dar continuă să urmărească Ransome's Cay, acel petic de pământ care reprezenta atât de mult pentru ea.

Pe plaja acesteia galopaseră amândoi unul lângă altul, prin valurile oceanului și într-o seară, sub un stejar uriaș, se sărutaseră cu privirea plină de făgăduințe, care de fapt nu însemnau nimic...

Sfâșiată de suferință, Allison nu se putea abține să nu rememoreze sute și mii de amintiri, deși acestea erau acum dureroase. Buttonhook Cove nu se mai vedea de partea cealaltă a insulei, și cu toate astea, aspectul ei îi revenea în minte cu forța unui simbol, acela al iubirii ei pentru Brett – o cascadă frumoasă dar fragilă, o minune menită să fie distrusă ...

Vreme de câteva secunde, Allison o revăzu așa cum era ea în dimineața în care se întâlnise cu Brett, apa limpede care țâșnea dintr-un perete de verdeață. Simțea și acum mireasma caprifoiului și își imagina frunzele lucioase ale magnoliei legănându-se în briza dimineții.

Se regăsea acolo ca în prima zi, înmuindu-și cu teamă degetele piciorului în bazinul rece înconjurat de ferigi înainte de a se arunca cu curaj sub dușul rece, lăsând să-i șiroiască apa de-a lungul trupului gol.

Exact în acel moment îl văzuse, cu capul lui perfect și trupul bronzat gol până la brâu. Ieșea din valuri într-o trombă de spumă

și calul se cabra, lovind aerul cu picioarele lui lungi. O floare de magnolie căzuse la picioarele ei ...

Allison lăsă să-i scape un oftat, apoi se frecă la ochi, de parcă în felul acesta ar fi reușit să-și alunge din minte acele imagini. Cu ochii închiși, se gândi la Buttonhook Cove așa cum era ultima oară – o mulțime de pârâiașe care coborau panta printre stânci, până la plaja pe care, într-o noapte cu furtună ...

Își stăpâni lacrimile și își mușcă buzele. Nu trebuia să se lase doborâtă. Venise vremea să renunțe la ceea ce se dovedise a nu fi altceva decât un vis frumos. Ruptura trebuia să fie totală ...

Își întoarse hotărâtă ochii de la Ransome's Cay și, cu privirea pierdută în depărtare, își jură să uite cu desăvârșire trecutul.

***

Ajunse la NewYork pe la prânz și luă un taxi de la aeroportul Kennedy până la un hotel din centru. După ce se instală în cameră, o sună pe prietena ei Karen, căreia îi subînchiriase apartamentul.

Îi spuse că se întorsese la viața de dinainte de a pleca pe insulă și Karen exclamă:

– Nu pot să cred! Chiar voiam să te sun în seara asta. Voiam să te anunț că plec și să te întreb dacă pot să aduc aici pe una din cunoștințele mele. Am găsit ceva mai mare, în aceeași clădire.

– Într-adevăr, ce coincidență și ce noroc pe mine! Când pot să mă mut?

– Chiar mâine, dacă vrei. Proprietăreasa poate să-mi dea cheile imediat.

A doua persoană cu care Allison luă legătura fu fostul ei șef, Edwin Barron. Își programă la secretară o întâlnire cu el la ora patru după-amiază. Voia să înceapă cât mai repede să muncească, spunându-și că dacă reușea să-și ocupe fiecare minut din viață, poate nu se va mai gândi la Brett...

La ora stabilită, luă liftul din clădirea în care se găsea Carston & Ames și urcă la etajul douăzeci.

Când se găsi în fața vechiului său prieten, Edwin Barron, îi spuse de ce venise. Acesta avu delicatețea de a nu-i pune prea multe întrebări.

– Suntem bucuroși că te-ai întors în mijlocul nostru, Allison, îi spuse el. Nu știu dacă îți vei recăpăta vechiul post, dar vei ocupa unul echivalent. Mai ai intenția de a-ți lua diploma de expert contabil?

Allison încă nu-și făcuse planuri pentru viitor, dar se gândi imediat că o muncă suplimentară va fi binevenită pentru a umple golul pe care-l simțea în suflet după plecarea de la Ransome's Cay. Se va dedica de acum încolo în întregime carierei sale.

– Bineînțeles! Chiar mâine-dimineață voi cere informații la universitate, ca să pot începe cursurile cât mai curând posibil.

– Perfect! o aprobă prietenul ei. Te rog să mă crezi că nu-ți va părea rău.

După ce vei avea diploma în buzunar, vom putea să-ți încredințăm responsabilități mai mari ...

– Îți rămân recunoscătoare, Edwin, șopti ea cu un zâmbet pe care l-ar fi vrut mai entuziast.

Totuși, se simțea mult mai ușurată acum. Dacă tot nu putea lucra la Ransome's Cay, măcar să continue pe drumul pe care pornise după despărțirea de Tyler.

– Când vrei să începi? o întrebă șeful ei.

– Mâine mă mut în fosta mea locuință. Să zicem poimâine?

Nu trebuia sub nici o formă să-și acorde vreun minut de răgaz! În clipa în care se pregătea să plece, Edwin Barron îi spuse cu un aer vesel:

– Mâine mă întâlnesc cu Bob Birch. Pot să-l anunț că te-ai întors?

Întrebarea lui o luă pe nepregătite. Nu se gândise nici o clipă la Bob! Edwin Barron era cel care le făcuse cunoștință și ea ținea foarte mult la Bob, considerându-l unul dintre cei mai buni prieteni ai ei. În ciuda ultimei lor întâlniri cam furtunoase de la Ransome's Cay, nu vedea de ce s-ar lipsi de prietenia lui.

– Bineînțeles, și îmbrățișați-l din partea mea! spuse ea înainte să iasă pe ușă. De aceea, nu se miră deloc atunci când primi, în ziua în care începu serviciul, un telefon de la Bob Birch, care o invită să ia prânzul împreună. Nu fu surprinsă nici atunci când văzu că părea cam prost dispus.

– Ai fi putut totuși să mă anunți și pe mine că ai sosit la New York!

– Oh, Bob, oftă Allison. Totul s-a petrecut atât de repede, încât n-am mai avut timp ...

Nefiind la fel de discret ca Edwin Barron, Bob o supuse unui adevărat interogatoriu de care Allison scăpă dându-i răspunsuri evazive. Conform spuselor ei, își dăduse brusc seama cât de mult îi lipsea cariera ei din New York și se hotărâse s-o lase pe Peg să se ocupe singură de conac.

Bob Birch o pisă atâta cu întrebările, încât la sfârșitul mesei, Allison, exasperată, se simți de-a dreptul ușurată în momentul în care-l văzu sosind pe Herb Canby.

La fel de elegant ca întotdeauna, acesta o salută însă cu un aer forțat. Allison se strădui să evite potopul de scuze cu care o întâmpină și menținu cât fu posibil un ton vesel.

– Cât de mult mă bucur că te văd! ... Chiar voiam ... începu Herb.

– Nu înțeleg de ce! i-o reteză ea repede.

– Trebuie să știi, Allison ...

Dar tânăra îl opri din nou:

– Și eu mă bucur că m-am întors, Herb ...

Continuă să flecărească astfel, neobservând privirea bănuitoare a lui Bob Birch. Dar deși era un avocat jalnic, Herb Canby nu era deloc prost, așa că ghici repede că Allison dorea să treacă sub tăcere povestea nefericită a testamentului prietenului său.

Schimbându-și brusc comportamentul, se interesă politicos:

– Cât timp ai de gând să rămâi la New York?

– Allison îi aduse la cunoștință faptul că își reluase vechile obiceiuri.

– Aș vrea să stau de vorbă cu tine, Allison, îi spuse el serios. Trebuie să-ți înmânez un inel.

După ce rosti aceste cuvinte, îi salută pe cei doi prieteni cu un semn din cap și plecă.

Surprinsă de bruschețea purtării lui și vorbele lui misterioase, Allison simți că i se pune un nod în gât de spaimă. Nu se putea abține să nu-i poarte pică pentru tot ceea ce se petrecuse. Dacă n-ar fi fost el, situația ei n-ar fi fost atât de disperată! Totuși, nu putea să-i reproșeze că-i ascunsese faptul că Brett era căsătorit ...

Lui Allison îi plăcuse întotdeauna New Yorkul, chiar și în timpul căsniciei cu Tyler.

Atunci de ce acum viața ei i se părea plictisitoare și monotonă, iar orașul rece și neospitalier?

Peste vreo două săptămâni, spre seară, ieșea din supermarchetul de la colțul străzii, purtând în brațe o pungă uriașă din hârtie, plină de alimente. Era obosită și tristă. Nu era atentă la vacarmul produs de circulația infernală de pe Broodway și se simțea singură în mulțimea densă care se îmbulzea în jurul ei.

Lumina reflectată de asfalt era rece, ostilă, și atât de diferită de limpezimea în care se scălda Ransome's Cay ...

În timp ce traversa o străduță, inhală cu plăcere briza care urca de pe râul Hudson, în timp ce lăsa în urma ei traficul intens de pe artera principală și ajungea pe West End Avenue.

Cea de-a douăsprezecea ei zi de lucru de când se întorsese la New York se terminase și nu se schimbase nimic de atunci. Bineînțeles că, la sfatul șefului ei, se înscrisese la universitate pentru a urma cursurile serale de contabilitate. Din nefericire, școala nu începea decât săptămâna următoare, astfel că era nevoită să treacă prin toate chinurile iadului pentru a-și ocupa timpul în serile lungi petrecute acasă.

Edwin Barron îi dăduse de înțeles că dorea ca înaintea pensionării lui s-o vadă printre cadrele de conducere ale companiei, într-o poziție care să-i permită să-i ia locul.

– Nu văd pe nimeni în firmă care să aibă un potențial ca al tău, Allison, spuse el. Dacă obții această diplomă, voi susține candidatura ta în fața consiliului de administrație. Poți să urci foarte sus, puștoaico ... dacă o să vrei, evident ...

Această ultimă observație fusese rostită cu un zâmbet șiret pe buze, care nu-i scăpă tinerei. Allison știa că avea dreptate și totuși în ce măsură cariera ei avea prioritate față de orice altceva? Nici ea nu știa. Oare ar fi fericită în rolul de vicepreședinte al firmei Carston et Ames? Allison respinse această întrebare cu groază. Nu trebuia să mai nutrească asemenea gânduri negative! Totul era în regulă. Avusese un noroc chior, totul se organizase fără nici un eveniment neprevăzut: mutarea, locul de muncă, întâlnirea cu Bob Birch ...

Dar dacă soarta ei fusese atât de bună cu ea, de ce nu simțea nici o satisfacție, nici o bucurie? se întrebă ea, strângând și mai tare punga uriașă la piept.

Ura faptul că urma să se întoarcă într-un apartament gol.

După câteva clipe de ezitare, schimbă direcția și traversă Riverside Drive ca să se ducă în parc, care se întindea ca o panglică lungă de verdeață de-a lungul râului Hudson, între strada 77 și Harlem.

Se așeză pe iarba de pe mal și puse punga lângă ea, rătăcind cu privirea dincolo de râu, spre New Jersey. Abia dacă observa forfota care domnea în jurul ei: copiii, câinii sau cei care făceau jogging ...

Se gândea la cu totul altceva ... La Ransome's Cay. Își aminti convorbirea telefonică pe care o avusese cu Peg cu o seară în urmă.

Prietena ei o sunase și încă de la primele cuvinte înțelesese că avea să-i dea niște vești bune. Inima începuse să-i bată mai tare în timp ce o speranță nebunească îi apăru brusc în suflet. După-amiaza aceea de coșmar de la Ransome's Cay nu fusese decât o greșeală, o glumă proastă ...

– Oh, Allison, n-o să-ți vină să crezi! exclamă Peg de la capătul celălalt al firului.

– Oh, Peg, spune-mi repede! șopti Allison, plină de nerăbdare.

– Mă voi căsători cu Henry!

O lespede de plumb se abătu asupra umerilor lui Allison! Ce sperase, o minune? își spuse ea cu asprime, înainte să revină la realitate.

– E nemaipomenit, Peg! exclamă ea în cele din urmă.

Povestește-mi totul.

Peg îi explică mai mult ca o adolescentă și nu ca o mamă de familie, printre chicoteli de râs, cum biologul, după ce se întorsese la Ransome's Cay, se dusese într-un suflet la conac și-i ceruse mâna. Cât timp lipsise, își dăduse seama cât de indispensabilă îi devenise persoana ei.

– Și cum au reacționat gemenii?

Peg izbucni în râs și-i răspunse:

– Cred că m-ar fi forțat ei să-l iau de bărbat, chiar dacă l-aș fi refuzat. S-au schimbat foarte mult de când l-au cunoscut pe Henry! Scufundările marine îi pasionează atât de mult, încât s-au înscris la Universitatea Georgia în septembrie. Vor studia biologia marină.

– Păcat, îi răspunse Allison în glumă, globul pământesc va pierde astfel doi regi ai braconajului. Mi-ar plăcea să se uite puțin și la țevile de la apartamentul meu!

În cele din urmă, Peg abordă subiectul care o interesa cel mai mult pe Allison ...

– Poate că n-ar trebui să-ți spun, dar cred că ai dreptul să știi. După câteva zile de la plecarea ta te-a căutat Brett. Nu i-am dat adresa ta.

După o pauză, Peg continuă, pe un ton ezitant:

– Sper că am făcut bine.

– Da, mulțumesc, Peg, îi răspunse Allison cu o voce obosită. Ai făcut bine. Nu mai avem nimic să ne spunem. Pentru tot ce are vreo legătură cu centrul, putem să comunicăm prin tine, nu-i așa?

– Dacă nu mă concediază. M-am purtat cam urât cu el. În orice caz, am impresia că n-o să-ți mai facă necazuri. Eu sunt singura care știe unde ești și, dacă-mi ceri, nu-i voi spune nici măcar lui Henry.

La aceste cuvinte, Allison se înfioră. Părea atât de definitiv! Fu cuprinsă deodată de un sentiment îngrozitor de singurătate când își dădu seama că Brett urma să dispară pentru totdeauna din viața ei datorită zelului de care dădea dovadă Peg.

– Am încredere în tine, articulă în cele din urmă Allison. Și apropo de Henry ... el ce crede de toată povestea asta? Ai discutat cu el în acest sens?

– Bineînțeles. Nu prea știe multe față de noi. Știa că Brett fusese însurat, dar credea că e divorțat de mult. Margo face parte dintr-o familie scăpătată, dar de viță nobilă ... au fost proprietari de plantații de bumbac ... ca în "Pe aripile vântului". În orice caz, asta e părerea lui Henry, căci Brett nu i-a vorbit niciodată despre ea.

– Lui cum i se pare?

– El nu s-a întâlnit cu ea. Când a sosit Henry pe insulă, Brett și soția lui plecaseră deja cu avionul.

– Pentru totdeauna? exclamă Allison, simțind că i se pune un nod în gât.

– Henry spune că Brett se va întoarce. I-a lăsat un bilet în care scria că se va întoarce curând, dar n-a precizat când anume.

Așadar totul se terminase, își spuse Allison oftând. Brett trăia o iubire perfectă alături de soția lui.

Îi văzuse doar cu ochii ei părăsind insula împreună, ca o pereche fericită că se împăcaseră.

Probabil că Brett nu avusese curajul s-o avertizeze pe Peg că acelea erau ultimele zile pe care le mai petrecea la conac. Dacă Margo se va hotărî să redevină "castelana" de la Ransome's Cay, cu siguranță Peg va fi dată afară! Împins de soția lui, Brett ar fi putut vinde insula unuia din acei agenți imobiliari care-i ofereau o avere pe ea!

De partea cealaltă a râului, vălul transparent de ceață se coloră în timp ce soarele cobora la orizont. Allison își luă punga de jos și se întoarse acasă.

Locuia într-un bloc mic de cinci etaje, un fost conac boieresc, împărțit în apartamente. Al ei era foarte drăguț, deși avea bucătăria și baia foarte mici, n-avea portar și nici lift. Bineînțeles, ușa de la intrare era mereu încuiată și vizitatorii trebuia să se anunțe la interfon, deoare într-adevăr cartierul nu era unul dintre cele mai sigure.

Allison se sprijini câteva clipe de coloana de la baza scărilor înainte să înceapă urcușul până la etajul cinci cu aproape zece kilograme în brațe.

Mai făcu o pauză și la etajul trei, ca să-și tragă răsuflarea. Nu-i era ușor să se obișnuiască din nou să urce atâtea etaje ...

Înainte să reînceapă să urce, aruncă o privire în sus, pe scări. Deodată, simți cum îi îngheață sângele în vene. În fața ușii ei era un bărbat!

Îi zări piciarele prin grilajul balustradei ... Aștepta ...

Luptându-se cât putea de tare cu sentimentul de panică ce o cuprinsese, coborî încet scările, cu inima bătându-i ca o tobă în piept. Apoi, când ajunse la etajul al doilea, privi din nou în sus.

– Cine e acolo? strigă ea prudentă, fiind gata s-o ia la goană pe scări la cea mai mică mişcare suspectă.

Atunci văzu un păr blond şi nişte ochi verzi care străluceau pe o faţă surâzătoare. Fu cuprinsă de o bucurie imensă.

Nu era nevoie să-i spună nimeni că necunoscutul în costum gri era totuna cu centaurul de la Buttonhook Cove.

Capitolul 18

Allison simți cum pământul se năruie sub picioarele ei. Punga cu alimente îi scăpă din mâini, conținutul acesteia împrăștiindu-se pe scări ...

Apoi brusc, în inima lui Allison bucuriei îi luă locul o furie cumplită.

– Ce cauți aici? se interesă ea cu asprime în glas.

– Vreau să stau de vorbă cu tine, îi răspunse Brett pe un ton hotărât înainte să facă un semn cu capul către ușa ei: de ce nu mă inviți să intru în casă?

– Pleacă! Lasă-mă în pace! Întoarce-te la soția ta.

– Chiar despre ea voiam să avem o mică discuție, insistă tânărul. Dar aș prefera s-o facem într-un cadru mai intim, nu într-o scară de bloc ... N-am putea să ...

Când văzu că se apropie de ea, Allison crezu că face o criză de nervi.

– Stai pe loc! i-o reteză ea supărată. Dacă îndrăznești să te apropii, am să ...

Cuvintele i se stinseră pe buze. Ce putea să facă? El îi bloca trecerea. Dacă va asculta de ordinul ei, când va trece prin dreptul ei o va atinge și probabil o va lua în brațe și rana se va deschide din nou, mai dureroasă ca niciodată.

Se întoarse cu spatele la el ca să vadă câte trepte îi mai rămâneau de coborât. Oare ar avea timp să scape de el? Allison se îndoia. Probabil o va ajunge din urmă pe palierul următor. Când se întoarse din nou spre el, fu surprinsă să constate că Brett se afla aproape de ea. Stătea nemișcat, dar în privirea verde-cenușie mocnea o asemenea încordare, încât avu impresia că o strânge brusc în brațe cu pasiune.

"De ce nu mă lasă odată în pace?", își spuse în sinea ei.

Apoi rosti foarte hotărâtă, cu voce tare:

– Dă-mi voie să trec.

– Deci, mă inviți înăuntru? insistă Brett, fără să facă nici o mișcare.

– Nici nu mă gândesc! Știi foarte bine că nu ești binevenit aici.

– Trebuie să-ți vorbesc, Allison, repetă Brett cu calm. Nu încerc să-ți forțez ușa apartamentului. Am putea să discutăm în altă parte, dar nu pe scara unui bloc, te rog!

În timp ce el stătea pe a doua treaptă a scării, o domina de la înălțimea aceea și ea deveni brusc conștientă de apropierea lui. I se părea că simte mirosul atât de cunoscut al apei lui de toaletă. Hotărârea îi mai slăbi puțin, apoi își aminti glasul ascuțit al lui

Margo Ransome: "Sunt soția lui Brett, să nu îndrăznești să uiți acest lucru!" Sufletul i se umplu din nou de durere. Nimeni nu va putea să-i vindece vreodată acea rană!

Nu-și dădea seama că era prea târziu pentru vorbe? Nimeni nu supraviețuise catastrofei! De ce nu-i spusese că e încă însurat, cât încă nu era prea târziu?

– Din ce motiv ți-a venit, așa deodată, să ai o discuție cu mine? îl întrebă ea încruntând din sprâncene. Mi se pare că nu te-ai prea grăbit să-mi spui că ești căsătorit ...

– Nici n-am mai crezut că sunt. Tu m-ai făcut să uit de toate ...

Șocată de superficialitatea acelei explicații, Allison se uită la el cu un aer neîncrezător. Când își recăpătă în sfârșit graiul, îi spuse cu dispreț:

– Dacă te-aș crede, ceea ce e imposibil, purtarea ta mi s-ar părea de neiertat. Un bărbat dotat cu un minim de simț al onoarei, nu uită genul acesta de detalii, chiar dacă soția lui lipsește.

– Cearta asta nu duce la nimic bun, Allison, îi răspunse Brett cu umor. Te rog, să urcăm la tine în apartament.

În tonul lui hotărât era o notă rugătoare care o emoționă profund pe tânără, dar cu toate astea îi opuse mai departe rezistență.

– Nu vreau să te las să intri în casă la mine, spuse ea cu o bruschețe care îi trăda conflictul interior.

– Am înțeles ... Atunci, să mergem în altă parte. Nu-ți cer decât să mă asculți. După aceea, dacă așa vei dori, îți promit că ...

– Ce anume? i-o reteză Allison. Că vei dispărea din viața mea pentru totdeauna?

– Ah, asta nu pot să-ți promit, îi mărturisi el cu un zâmbet atât de dezarmant, încât Allison simți cum i se înroșesc obrajii de emoție. În momentul acela, fură întrerupți de un zgomot de pași care se auzeau din holul de la intrare și de niște voci care veneau de la etajul unu. Cum însă Allison stătea țintuită locului, tânărul își pierdu răbdarea.

– Te implor, Allison, nu mă forța să fac cea mai importantă declarație din viața mea pe o scară de bloc! Dacă ți-e teamă să mă lași să intru la tine în casă, atunci voi închiria un apartament la hotelul Plaza!

Duritatea comportamentului său o luase pe Allison pe nepregătite, lăsând-o fără apărare. Controlul asupra situației și a emoțiilor îi slăbea treptat. Făcând un ultim efort, încercă să-și revină.

– Deci ce-ai hotărât? La tine în apartament sau la Plaza? o întrebă el cu asprime în glas.

Allison inspiră adânc aer în piept și-i răspunse hotărâtă:

– Nu la mine acasă!

Brett coborî ultimele trepte, o luă de braț și o conduse spre ieșirea blocului.

– Bine, dacă insiști atât, să urcăm pe terasă, îi propuse Allison, considerând că acolo ar fi mai în siguranță decât în salonașul ei.

Smulgându-și brațul din încleștarea mâinii lui, o luă înaintea tânărului, până la o scară care ducea pe acoperiș. Aici, găsiră

niște șezlonguri aranjate în semicerc în spatele unui spalier cu plante agățătoare. Allison trase două dintre ele într-o zonă mai retrasă, apoi se întoarse cu fața la el.

Silueta înaltă și zveltă a lui Brett se profila cu claritate în ultimele raze ale soarelui care asfințea dincolo de râul Hadson, în New Jersey. Briza îi răvăși câteva șuvițe aurii de păr, în timp ce se apropia de ea cu un aer plin de hotărâre. Allison își reținu răsuflarea. Începea să fie vrăjită de aceeași emoție cunoscută. Doamne, cât era de frumos! Fie că-l vedea în costum de oraș, în blugi sau gol până la brâu, i se părea că are perfecțiunea unei statui antice. Își înăbuși un suspin plin de disperare. Cum de uitase fie și o singură clipă tot răul pe care i-l făcuse acest om? își spuse ea neliniștită.

– Mai întâi de toate, vreau ca un lucru să fie clar, spuse Brett așezându-se în șezlongul din fața ei. N– am soție, nu sunt căsătorit. De fapt, n-am fost niciodată, deși până astăzi așa credeam. Sunt liber, Allison!

O umbră de speranță apăru în ochii întunecați ai lui Allison. Ar fi vrut atât de mult să-l creadă! ... dar nu îndrăznea s-o facă.

– S-ar părea că ai uitat că am primit vizita doamnei Brett Ransome în carne și oase la conac, îi răspunse ea cu vocea tremurând. În cazul în care ți-ai pierdut memoria, îți amintesc eu: se numește Margo.

– Ah, Margo! repetă Brett. Da, e măritată, dar nu cu mine, ci cu nu știu care nefericit ... Un lucru însă e sigur: atunci când m-am căsătorit cu ea, purta deja numele altuia. Pur și simplu a neglijat să oficializeze despărțirea.

Allison îl asculta uluită, o clipă simțindu-se în culmea bucuriei. În clipa următoare însă, ea se întristă din nou. Dacă Brett se considera însurat cu Margo, de ce nu-i spusese de fapt? Era la fel de vinovat ca și în cazul în care Margo ar fi fost într-adevăr soția lui! Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, protesă ea cu o voce obosită. Brett își trase brusc șezlongul, apropiindu-se și mai mult de ea.

Genunchii aproape li se atingeau. El începu să vorbească, luându-i mâinile în mâinile lui:

Pe de o parte, ai dreptate, dar pe de alta nu, draga mea. Am descoperit de curând că de fapt căsătoria mea cu Margo era nulă, dar până zilele trecute am fost convins că suntem divorțați de multă vreme. Pentru mine, Margo nu mai exista. Când mi-am dat seama cât de mult țin la tine, nu m-am gândit nici măcar o singură dată la ea. Margo n-a fost decât o greșeală a tinereții mele. Nu am mai văzut-o de zece ani, până în ziua în care a apărut pe insulă.

Atunci, Allison ridică mâna și mângâie obrazul aspru al tânărului, cu sufletul plin de recunoștință.

– Ar fi trebuit să-mi închipui că așa stau lucrurile, șopti ea cu tristețe. M-am înșelat de multe ori în ceea ce te privește, Brett.

– Și eu am procedat la fel în privința ta, dragostea mea, îi răspunse Brett cu calm.

Îi acoperi cu patimă mâinile cu sărutări, apoi o trase spre el, dar, deși dorea cu disperare să se arunce la pieptul lui, Allison rezistă tentației. Prea multe neînțelegeri îi despărțiseră în trecut.

Existau multe zone necunoscute de ea din viața lui Brett. Era necesar să clarifice totul înainte de a avea încredere totală unul în celălalt.

– Stai puțin, Brett, șopti ea. Între tine și Tyler s-a întâmplat ceva și trebuie neapărat să aflu despre ce a fost vorba. Am impresia că acesta este principalul obstacol dintre noi.

După o îndelungă reflecție, Brett spuse:

– S-a petrecut în urmă cu mulți ani ... M-am lăsat afectat de un eveniment care n-avea nici o importanță. Prefer să uit de acest subiect. Și, în orice caz, n-avea nici o legătură cu tine.

– Atunci, de ce ai încercat să mă faci să spun că-l urăsc pe Tyler? insistă ea, destul de nemulțumită de răspunsul lui.

Când auzi vorbele ei, spre marea surpriză a lui Allison, Brett izbucni într-un râs vesel, îi cuprinse fața în palme și, o sărută apăsat pe gură. Și de data asta, Allison simți că-i slăbește rezistența în fața lui.

Se lăsă mângâiată de el, în timp ce tânărul o luă pe genunchi și o strângea la pieptul lui.

– De ce, Brett? continuă ea aproape în șoaptă. După ce l-am urât pe Tyler, am reușit să-mi depășesc amărăciunea care-mi cuprinsese sufletul Acum nu mai simt pentru el decât un soi de milă amestecată cu dispreț.

– Ca și mine, recunoscu Brett gânditor. Dar chiar și atunci când te îndemnam să te lepezi de Tyler, nu mă gândeam nici o clipă la ceea ce se produsese între el și mine. Încercam numai să aflu dacă încă îl mai iubești.

– Oh, Brett! Câte greșeli de înțelegere ne-au despărțit! șopti Allison. Căsnicia mea cu Tyler a fost un eșec total și dacă tu crezi că te vei simți mai liniștit după aceea, îți voi oferi toate detaliile necesare ...

Brett o făcu să tacă punându-i un deget pe buze.

– Peg mi-a spus destule lucruri.

– N-ai de pus nici o întrebare?

– Nici una, iubirea mea, răspunse el privind-o în ochi, ca și cum ar fi încercat să-i citească gândurile cele mai secrete. Dar tu ai, nu-i așa?

Apoi o strânse în brațe și ea se lipi de trupul lui. Își ridică apoi ochii spre figura tânărului și-i admiră profilul frumos. Crisparea de pe trăsăturile feței lui trăda o puternică luptă interioară. În cele din urmă, el schiță un zâmbet ironic:

– Ceea ce-ți voi povesti acum nu se referă numai la Tyler și la mine, dar și la Margo, începu el pe un ton lipsit de orice inflexiune. N-am mai spus până acum nimănui acest lucru, dar poate că a sosit vremea s-o fac ... în definitiv, poate ar fi mai bine să știi ce s-a întâmplat. Ar fi bine dacă am reuși să uităm amândoi ...

Continuă cu cearta care izbucnise atunci când îi surprinsese pe Margo și pe Tyler în dormitorul lui de la conac. Folosea cuvinte simple, încercând să evite dramatismul situației, ca și cum acum, după zece ani de zile, acea scenă i se părea ușor ridicolă.

Dar Allison nu avea aceeași impresie. Dimpotrivă, dezgustul și disprețul față de Tyler crescuse și mai mult! Răul pe care i-l

produsese ei nu era nimic față de ceea ce avusese de îndurat Brett. Luând în mod ipocrit apărarea soțului ei și mergând până la a-l acuza pe Brett că încercase să-i fure partea ei din Ransome's Cay, apărase un nemernic și se dovedise nedreaptă față de bărbatul pe care-l iubea.

– Brett, suspină ea, dacă aș fi știut ...

– Asta s-a întâmplat de mult, pe atunci eram alt om. Problema asta nu ne mai privește acum, Allison. Apoi o sărută cu atâta tandrețe, încât tânăra scoase o exclamație de fericire.

– Alte întrebări? îi șopti el cu o voce răgușită de emoție.

– Nu mai am nici una.

Apoi, când credea că își spuseseră deja totul, el îi spune:

– Te iubesc, Allison. Vrei să fii soția mea?

– Da, se mulțumi ea să-i răspundă.

– Te iubesc atât ce mult, zâna mea ...Îți voi împleti o cunună de flori de magnolie și te voi întinde pe un covor de mușchi ...

În ritmul melodios al vorbelor lui, Allison zbură spre o lume vrăjită. Devenind brusc conștientă de dorința care creștea în trupul ei, tânăra gemu încet. Deodată, îi reveni în minte o imagine minunată și exclamă:

– Centaurul meu!

– Ce-ai spus dragostea mea? spuse Brett, ridicându-se ușor.

– Nimic, nimic, e doar modul meu special de a-ți șopti că te ador. Oh, Brett, te iubesc atât de mult!

În timp ce se răsucea ca să se lipească de trupul lui, șezlongul se prăbuși sub greutatea lor. Atunci izbucniră amândoi în râs.

Încet-încet, străbătută de fiori de voluptate, Allison căzu pradă unei dorințe arzătoare. Închise ochii și se lipi și mai tare de trupul lui, amețită de apropierea lui tulburătoare.

Brett îi descheie cu mișcări febrile bluza, șoptindu-i vorbe fără șir, apoi rămase brusc nemișcat, devenind conștient de locul unde se găseau. Atunci, îi acoperi pieptul și îngenunche în fața ei.

– Brett, iubirea mea, să mergem la noi acasă, îi propuse ea cu un zâmbet radios întinzând brațele spre el.

– Dacă te referi la vilă, nu vom ajunge acolo decât mâine, zâna mea iubită, îi răspunse el cu un aer amuzat. Dar dacă este vorba despre apartamentul tău, accept cu plăcere invitația ...

Se ridicară în picioare și se sărutară îndelung și pasionat. Apoi, strâns îmbrățișați, traversară veseli terasa.

Erau prea neatenți ca să mai observe alimentele împrăștiate pe scară ... Închiseră ușa în urma lor și lăsară pachetele în grija aceluia care se va obosi să le adune ...

Sfârșit